

K O G L A N D

LØRDAG 7. NOVEMBER 1970

LØSSALG KR. 2,—

«... som ble til krig»

relser tilknytning til Hartmanns doku-

likhet med NS. Bak den trauste og urokkelige krigsregjeringen til Nygaardsvold og i strid med dens ønsker og intensjoner laget disse skumle figurer maskepi med fienden.

Det er ikke så rart at de gjenlevende militære hugafer fra dengang med assistanse av MORGENBLADETS major geråder uti raseri over dette som de på sin side må se på som det sorteste forræderi fra den flokk av arbeiderpartipolitikere (og andre) som de nå har dekket i et kvart århundre og mere ved å sverge til den legende de naturligvis visste bare var en legende, dette at Norge som stat i juni 1940 da avtalen med Tyskland ble sluttet likevel hadde til hensikt å fortsette den krig de avsluttet.

Offiserene er naturligvis klar over at deres opptreden etter kapitulasjonen i juni 1940 overhodet ikke lar seg forklare eller forsvare såfremt legenden stemmer med de faktiske forhold. Ingen kunne slutte en slik avtale som daværende oberstløytnant Roscher-Nilsen med Ruges fullmakt

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Et mørklagt kapittel om grove forbrytelser som THE ESTABLISHMENT har skjult og nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vårt storartede norske samfunn kaster jo daglig sin forbitrelse og dermed korresponderende globale bestyrelse i form av propaganda, ukaser og selvforherligende innblanding på de mest fjerntliggende og angivelig opprørende og menneskefiendtlige forhold, for eksempel i Hellas, Rhodesia, Sør-Afrika og portugisisk Angola. All denne vimsede geskjeftighet med offentlige geberder og et broget reiseliv på statskassens bekostning begynner nok å falle opp for den tålmodige Ola normann.

Det hele bestyr virker hyklersk på bakgrunn av at dette selvsamme Norge ved sitt Establishment diktatorisk satte seg ut over fundamentale lovbestemmelser til beskyttelse av egne landsmenns lovsikrede og helligste rettigheter til vern om ære, eiendom og liv. — Politikerne har dermed med-

virket til å skape de daglige, tiltagende brudd på lov og orden og den til samfunnets oppløsning førende omsegripende forakt for rett og sannhet — eller likegyldighet — hos gammel og ung i Norge.

Det siktes til det offentliges nektelse av offentlig å undersøke et kompleks (som d'herre så vel kjenner til!) av ukrigerske lønnmord og ugjerninger med fatale konsekvenser under okkupasjon — alt samfunnsfarlige forbrytelser under påskudd av å komme «angivere» og politisk utnevnte syndebukker tillivs —, i skyldforskyvningens og den stedfortredende sonings navn kalt «nazister og forrædere» som ett og det samme.

Men ikke nok med dette — som man vil se — ble det under okkupasjonen også myrdet og ødelagt vilt uten

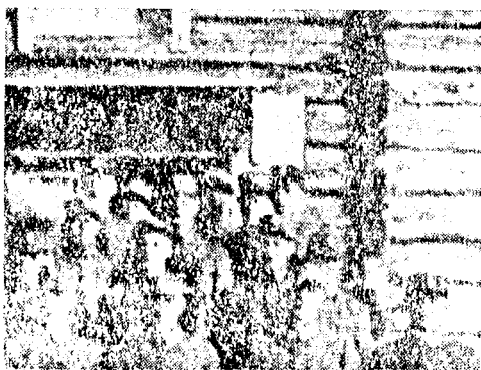
(Forts. side 6)

undertegnet i Trondheim 10. juni 1940 hvis Norge skulle fortsette sin krig. Et blikk på de forpliktelsene den

«... kronen».

beider-
ttet til
elserie.
ste r
et kom-
kan få
set do-
penlun-
gamle
«retts-
Ruge
r også
dere i

Likvideringene

(forts. fra side 1)
 det minste fikenblad i form av oppdrag eller ordre fra høyere eller høyeste hold blant emigranter eller gjemmemfront — det være seg den kommunistiske eller den borgerlige filial. Kommunistene har tildels åpent omtalt sine heltegjerninger på straffelovens område, den borgerlig-kristelige del har gått mer stille med dørene når det gjaldt å legge synden frem. Man har jo på det hold en finere og fornærmere natur som daglig glimrer i offentlighetens lys og St. Olavskorsets ros. —

Efter den regjeringsbefalte kapitulasjon og våpenstillstand 10. juni 1940 sattes tildels fjernstyrt igang brudd på straffelovens paragraf 233 om drap og sabotasje, tildels almenfarlige forbrytelser av den type som er beskrevet i Straffelovens § 148:

«Den som voldet ildebrann, sammenstyrting, oversvømmelse, sjøskade, jernbaneulykke eller luftfartsulykke hvorved tap av menneskeliv eller utstrakt ødeleggelse av fremmed eiendom lett kan forårsakes, eller som medvirker hertil, straffes med fengsel fra 2 år inntil på livstid, men ikke under 5 år, såfremt noen på grunn av forbrytelsen omkommer eller får betydelig skade på legeme eller helse. Forsøk kan straffes like med fullbyrdet forbrytelse.»

Ad f. eks. tilsendte «uskyldige» pakker og andre ting i likvidasjonsøymed, se straffelovens § 153.

Hvis «angiveri» er korrekt forsøk på eller utført anmeldelse av visse betydelige straffbare handlinger som truer samfunnet eller er utført, se herom str.l. § 139.

I Haagerkonvensjonen «Overenskomst om landkrigens love og sædvaner», inntatt i Norsk Lovtidende 1907, side 265, bestemmes i artikkel 42:

«Et område betragtes som okkupert, naar det faktisk befinder sig under den fiendtlige hærs myndighet. . .» — Artikkel 43:

«Når den lovmæssige magt faktisk er gaaet over til okkupanten, skal denne tage enhver forholdsregel, som beror paa ham, for saavidt muligt at gjenoprette og sikre den offentlige orden og det offentlige liv. Okkupanten skal herunder respektere de love, som gjelder i landet, med mindre der foreligger absolutte hindringer derfor.»

En angivers endelig

Emigrantenes blad Norsk Tidend gleder seg over lommord i Norge (6. januar 1945)

De ovennevnte grove utgjøringer inadekvate behandling kan muligens skyldes flere faktorer, hvorav to nevnes:

1. Den i befolkningen opparbeidede rettsbevisstøhet under og etter okkupasjonens opphør.
2. De to riksadvokatens inhabilitet og forutinntatt under deres «behandling» av likvideringssabotasje kompleks visste at de var selv deran. Forholdet påvises faktisk og praktisk i Dr. Sverre Kjelstadli's bok HJEMMESTYRKENE» bl. a. på side 237—38. Dette er til overflod tidligere dokumentert i FOLK OG LAND.

Vi skal her etterhvert bringe fortegnelse over likvideringer og sabotasjehandling, tildels med nærmere detaljer, også fra illegalt hold, bygget på fremrakende innsats fra en medarbeider i en annen leir.

Vår medarbeider skriver selv dette om sitt arbeide: «Når diskusjonenes bølger går høye om Hartmanns «avsløring», når forholdet omkring begivenhetene i Norge 1940: 10. Julikapitulasjonen; norske tropper under tysk kommando osv., osv. Når de lærde strides om den betydning dette komplekset hadde og fremdeles har for en stor gruppe av det norske folk: Når det på fullt alvor veies for og imot om rettsapparatet skal tas i bruk for ennå engang å kneble sannheten: Er det på sin plass å hente frem fra glemslen et av okkupasjons-tidens kanskje svarteste og dunkleste kapitler — likvideringene av NS-menn og -kvinner.

I alle år etter krigen har disse mordene vært et sendende sår på samfunnskroppen. Bitterhet, sorg og hat og ellers alle de følelser som kan storme gjennom et martret sinn hos en etterlatt: Den hjerterå og ubarm-

hertige behandling som har blitt de likvidertes familier til del både psykisk og fysisk, har bidratt til å forme disse uheldige på en slik måte at sårene aldri gror.

Jeg har ikke tenkt å gå myndighetene inn på livet for å «krige». Det jeg vil, er helt enkelt å dra frem i lyset noen av hjemmemfrontens «heltegjerninger»; disse som ingen taler om på banketter som holdes til ære for Norges store sønner (les: Londons små visergutter). Når jeg skriver hjemmefronten, mener jeg alle de grupper som under okkupasjonen ikke visste om andre metoder å løse strids-spørsmål på enn å bruke kniven og revolveren; og da helst fra bakhold. Det er ikke mulig, på begrenset plass å komme inn på alle personer og grupper som brukte mord som argument i en dialog om en krig som ikke var noen krig, men noen fortjener allikevel å nevnes.

Jeg vil ikke unnlate å nevne de menn og kvinner som i tiden 1940 til 1945 satt i trygghet i London og bestemt over menneskers liv og død her hjemme. De behøvde ikke å frykte Gestapo når de sendte ut sine mordkommandoer. I stedet ventet en krigsdekorasjon for heltmodig og landsgavnlig virksomhet på dem. Heller ikke vil jeg glemme de brave menn som i kraft av sin «heltestatus» forgrep seg på kvinner og barn, og drepte for trenings skyld. De «gode nordmenn» som skrev nekrologene over de drepte «angivere», «forrædere», «spyttslikkere» og «nazikrappyl» må vi for all del huske.

Er det noen som husker den «sosiale» tanke som besjelt visse institusjoners praksis overfor de likviderte familier? Er det noen som husker «Storebror», da han først drepte ektemannen og siden skjøt enken ut i et livsvarig nattsvart helvete?

Da Hewins var

(Fort. fra side 5)
 traktet meg som «pro-Quisling» eller en eller annen slags «nazi».

Jeg stiller meg faktisk meget kritisk til aspekter av Vidkun Quislings politikk og handlinger opp til denne dag, slik min bok om ham klart viser.

Den kjennsgjerning at jeg i vesentlig utstrekning har revidert mitt propagandistiske syn på Quisling fra krigstiden i lys av tungvei-

ende nytt bevis og litteratur som har utkommet om ham og hans tid etter Quisling-saken og etter at jeg har konsulert noen av hans gjenlevende meningsfeller, forekommer meg — og jeg skulle tro en majoritet av nordmenn idag — å være den rette, tilbørlige og fagmessige kurs å velge for den som skal skrive hans biografi.

Oslo, oktober 1970.
 Ralph Hewins

Glede blant emigrantene over angrepet på Oslo

Såvidt Ralph Hewins. Imidlertid gir hans intervju, dengang med Quisling i forbindelse med det britiske flyangrep mot Oslo som ikke bare rammet Victoria Terrasse, men også kostet

mange nordmenn livet, og et nærmere studium av emigrantavisens jubel over dette oss foranledning til å belyse visse triste sider av emigrantinnstillingen.

Angrepet, som ble utført av fire britiske Mosquitos, hvorav iallfall 2 ikke vendte tilbake, skulle også være en hilsen til Nasjonal Samling, som denne 26. september 1942, holdt partimøter i hovedstaden, bl. a. såkalt førermøte i Universitets gamle festsal. Og det var da spesielt dette som fylte emigrantbladet med slik usigelig glede. De britiske aviser la naturligvis vekten på at her hadde «our new secret Bombers» utført en bragd og rettet et dagangrep mot Oslo og Gestapos hovedkvarter. Men ikke så med Norsk Tidend. Der var det fryden over at NS-møtet ble forstyrt som var hovedsaken. Og slik var bl. a. beskrivelsen:

Er det noen som husker? Listen er lang og dyster. Det drypper ikke blod av den, men kald uhygge guser imot oss ettersom personene dukker frem fra glemselen. Underlig nok er det ikke hevnrop som stiger opp fra dette hav av død og elendighet, men en bønn om — rettferdighet.

Jeg nærer ingen illusjoner om kommende anger og ruelse hos de hovedansvarlige og håndtlangerne, men jeg har et stille håp om at en eller annen ensom sjel som sitter i en krok og ikke kan glemme sin Knut — Bøver — Olav — Levor — Erling — Elsa — Faste — Alf — Torleif — Ole — Rusten — Tekla — Polly — Hans-Casper og mange, mange flere, skal lese dette og forstå at hennes eller hans ønske om rettferdighet ikke blir glemt. Det deles av mange!

G.K.

Vi starter med:

I.

Politifullmektig T. i Oslo. Han ble ifølge «Norske Nyheter i London onsdag 20. september 1944» (mandag morgen, kl. 9 den 18. september) skutt rett ned på hjørnet av Asaveien og Kirkeveien.

Obduksjonen viste at han ble skutt med samme våpen og ammunisjon som et nytt offer 4 dager senere.

Mordet ble behørig og frydefullt forberiget i «Norsk Tidend», emigrantbladet i London 6. januar 1945. Man hadde til og med klart å skaffe seg et fotografi av åstedet med den myrdede slik vedlagte gjengivelse viser. Vi har bare tatt bort vedkommende offers navn.

(Fortsettes)

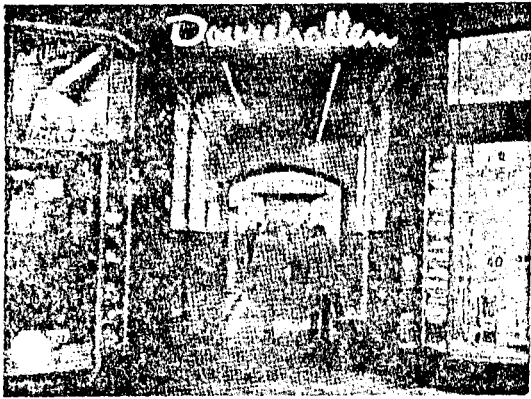
«Det var med ubeskrivelig entusiasme at befolkningen i Oslo hilste de britiske fly som floy inn over Oslo fredag. Folk jublet av begeistring og ropte i triumf etter som nyheten spredte seg i byen: «Engelskmennene er her». Utten hensyn til faren klartet folk opp på takene og vinket til flyerne. Her og der kunne man høre Kongesangen og Ja vi elsker mens bombene eksploderte i sentrum og røykskyene veltet opp mot himmelen.»

Men, om de rettferdige jublet over sjansen til å bli drept av engelskmennene, slik Stockholms-korrespondenten beskriver det, så var det naturligvis gråt og tenners gnissel hos de urettferdige. «Quislingene krøp i skjul», forteller en mellom-tittel. Og det fortsettes:

«En del hus ble stukket i brann, og man kunne snart høre sirenene fra brann, politi- og ambulansbiler som ilte til de bombede kvartaler. Det var ca. kl. 17 at de første bombene ble sluppet, og gatene ble som

Mere om diskusjonsmøtet i Studentersamfundet

KORTFATTET REFERAT AV EN TILSTEDEVÆRENDE STUDENT

FOLK OG LAND har som kjent bragt en omtale av diskusjonsmøtet i Studentersamfundet ved Ralph Wins (i nr. 20), men da noen av våre lesere har ledt om et nærmere referat av selve møtet, har vi fått en av de tilstedeværende unge studenter til å skrive et slikt referat. Av plasshensyn og fordi det er skrevet etterpå (men riktignok på basis av spredte notater) må det imidlertid bli kortfattet:

Det norske studentersamfunn var arena for en «debat» omkring 1940 mellom redaktør Christensen og Sverre Hartmann. Hva som ligger til grunn for en debatt nettopp mellom disse to herrer, skulle være klart for alle.

Kroa var fylt til trengsel og dette viser, kanskje tydeligst, at man er opptatt av problemene fra 1940 blant studentkretsene. Som vanlig åpnet ikke debatten før en time etter det oppsatte program. Årsaken var at det sku røystes» over resolusjon, som tross alt i den senere tid er blitt Rød Fronts kjepphest. Hva som kommer ut av slike resolusjoner vet vi alle.

Mange kom sikkert for å se hvordan «den derre» har ser ut, smørsmilet Christensen er kjent fra TV-skjermen. Det var underlig hvordan ordenes betydning har forandret seg i årenes løp. Undertegnede tolket «fascist» på 4 forskjellige måter, alt etter hvem som sto på talerstolen. Et nytt vokabular så kanskje dagens lys: «Blåbrune» synonym «Halv fascist». Man skulle anta at studentene, særlig Rød Front's tilhengere, visste at i Sovjet-Samveldet siden 1917 hadde 19 mill. mennesker møtt sin skjebne på lite verdig måte.

I debatten angrep Sverre Hartmann «skjulementaliteten» i det norske samfunn,

som professor Skodvin har vært en eksponent for. Hartmann ville også rette søkelys over dagens norske samfunn, som, som han sa, hadde mange «evige tapere» i sine rekker. Rettsoppgjøret var aldri rettfærdig, hevdet Hartmann under applaus fra salen. Hartmann kom også inn på et annet «våpen», nemlig: villedningen. Han påstod at den norske regjering i tiden etter krigens benyttet seg av å villedet det seiersfulle norske folk. Rettsoppgjøret var et politisk oppgjør, og hadde ingen ting med jus i vanlig mening å gjøre.

Innenrikspolitisk gikk Hartmann helt tilbake til tiden omkring den russiske revolusjon og hevdet at man måtte søke mange av årsakene der. Hvem har ikke gjort det?! Den store forståelsen av at noe kom til å skje, fikk man da den russisk-finske vinterkrig var et faktum. Man var redde i Norge for å få en Kuusinen regjering. Et annet moment var Altmark-episoden, hevdet Hartmann.

Så kom universitetsstipendiaten inn på Kapitulasjons-avt. av 10. juni 1940 og hevdet akkurat hva som er blitt presisert av spesielle grupper.

Hadde Ruge lov til å oppetre på vegne av den norske stat etter at kapitulasjonen var et faktum, og hadde

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Et mørklagt kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentligrettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 2

Undertegnede skrev 13.4. 1957 i Folk og Land til daværende riksadvokat Aulie:

«Atter henledes herr Riksadvokatens oppmerksomhet på at påtalemyndigheten ennå ikke har satt igang offentlige og rettslige undersøkelser av mord, røveri og andre grove forbrytelser under og etter okkupasjonen, når bare disse ugjerninger syntes å være begått med et «riktig» politisk fortegn, eller ansifterne var tilstrekkelig høyt på strå.

Delte er så meget mer påfallende som det er alminnelig erkjent at ugjerningene var illegale, i mange tilfeller grovt kriminelle. Ikke minst er — som De vel vet — mange gjerningsmenn i disse saker — idag helt klar over at de kan vente reaksjon. At ordregiverne ikke tillater at man straffer de umiddelbare gjerningsmenn får så være — men det bør fra påtalemyndighetens side tas initiativ i retning av erstatning til de etterlatte, og åresoppreiing av de myrdedes minne, iallfall bør ikke påtalemyndigheten motarbeide søknader derom.

A tale om krigshandlinger i denne forbindelse rammer overhode ikke disse former for snikmord på kapitulert og okkupert territorium, som De vet. —

Hva mordet på f. eks. trafikksjef Knut Knutson Piane angår, har De jo 12. mai 1954 skriftlig erklært at det påtalemyndighetens besittelse ikke finnes noe som

Redaktør G.C. bostet ingen laurbær i Studentersamfundet. Og dog hadde han en fetter som bet Per Immerslund — —

helst bevis for «angiveri».

Men hva da, herr riksadvokat Aulie?

Hva angår «likvideringene», f. eks. mordet på Nesøybroen av Elsa Kristoffersen — må det nå gis en offisiell og uttømmende redegjørelse for hvordan de faktisk foregikk — hvor mange som ialt er drept, hvor mange av sakene overhode er «undersøkt», osv. Hvorfor skulle de drepes?

Det må være en klar forutsetning at undersøkelsen foretas av uhiildede folk som hverken har tilknytning til hjemmefront eller NS.

Det må ikke glemmes at det alltid vil være klokt å holde seg for øye — herr Riksadvokat — at i disse stygge saker har det gang på gang vært forsøkt å stimulere myndighetene til å gå lovens vei — av hensyn til nåtid og fremtid. —

Oslo 9. april 1957.

Alexander Lange»

*

— Henvendelsen til herr Riksadvokaten ga ingen synlig reaksjon. — Som siden skal søkes dokumentert var det kanskje ikke så underlig —

Jeg har bladet i straffeloven omhyggelig, men kan ikke finne et «angiveri» er straffbart. Derimot er jo en falsk anmeldelse det.

Derimot bestemmer straffelovens § 139:

Med bøter eller med hefte eller fengsel inntil 1 år straffes den, som undlater gjennom betimelig anmeldelse for vedkommende myndighet eller på annen måte søker avverget et eller militær lov straffbart myteri, krigsforræderi, spioneri eller forbund om rømning eller en forbrytelse mot loven om forsvarshemmeligheter §§ 1, 2, 3, eller 4, eller en forbrytelse som er nevnt i denne lovs §§ 83, 84, 86, 87 nr. 2, 90, 91, 92, 93, 94, 98, 99, 99a, 100, 104a, 148, 149, 150, 152, 153, 154, 159, 169, 192, 195,

217, 223 annet ledd, 225, 231, 233, 234, 243, 267, 268 eller 269 eller sammens følger, skjont han til en tid, da forbrytelsen eller dens følger ennå kunne forebygges, har erholdt pålitelig kunnskap om, at den er i gjære eller er forevret.

Dog er han straffri, såfremt forbrytelsen ikke kommer til fullbyrdelse eller til straffbart forsøk, eller såfremt avverging ikke kunne skje uten å utsette ham selv, noen av hans nærmeste eller noen uskyldig for tiltale eller fare for liv, helse eller velferd.

På samme måte, dog i intet tilfelle med høyere straff enn den for forbrytelsen selv satte, straffes den overordnede, der han unnlatt å hindre en i hans tjeneste forevret forbrytelse, såfremt dette var ham mulig.»

Fortsatt liste

2. Mordbrannen i Wergelandsveien 3, Oslo.
(3 ofre pluss et promille-drap?)

«Ringerikes Blad» nr. 81, fredag 26. mai 1944: Natten til søndag 21. mai herjet en brann i Wergelandsveien 3 i Oslo. Det var mordbrann, påsatt av en sabotasjejeng som var ute etter viktige papirer i et offentlig kontor i samme gård. Flere mennesker brant inne, mens slukningen pågikk, stjal sabotørene en brannbil, og kjørte vanvittig grassatt.

Lenger nede i byen kjørte de på et eldre ektepar, hvorav ektemannen ble slynget 15 meter opp i luften og drept momentant. Den overkjørte var i følge med sin hustru på vei hjem fra et selskap.

Ett av ofrene var: Grete Eilertsen fra Hvaler.

3. Theodor Alexander Hansen, bygningsentreprenør i Oslo

Han ble brutalt myrdet i sitt hjem 22. november d.å. 44
Han bodde i Østervegen 15.
(Forts. side 2)

det

skje med
k Bratteli

e med De-
nbefale at
ter skal gi
parti som
nalt eller
mer De at
orsk med-
? E' kritt
ene andre
norske og
italinteres-
kal vi ikke

verden og
vi i ut-
land. Men
nme, hvem
me hit og
v til å opp-
er verken
eller Brys-
temme det.
de krefter
; vi må slik-
r. Heldigvis
krefter i ar-
så og stor-
and sa det

evnte at en
A.P., S.P.
bli en god
let. Men fri-
r arbeider-
erin, nak-

galt må det
tikere som
vil gjøre

Grønland

r spørsmål-
entuelle til-
., så er vel
over at det
rskjell er
ren og re-
fra første
orskjellige
stand fra
Når det
er viktigst,
en at en-
ke vil ord-
kumentert
fortjener
forsvinne
apskausen

igvis sies
ister Bor-
t da også

Stor sammenkomst for SS-Panzerregiment «Wiking»

I Rippberg ved Amorbach til våren.

Til våren, nærmere be- stemt 15. og 16. mai 1971 vil det bli arrangert en sammenkomst for tidligere soldater fra Panzerregiment 5 «Wiking». Møtet åpnes 15. mai kl. 15 i Gemeindehalle i Rippberg bei Amorbach (Odenwald) nær autobanen Frankfurt — Würzburg.

Sammenkomsten er be- kjentgjort i «Der Freiwillige» for oktober 1970 og det oppgis at man kan bestille kvarter hos Fremdenver- kehramt Rippberg (Rat- haus), 6969 Rippberg/Oden- wald. Arrangementet ledes av Darges, Mühlenkamp og Dr. Renz.

Sammenkomsten vil væ- re av stor interesse for nor- ske frontkjempere ettersom så mange av dem gjorde tjeneste i dette regimet.

Einar Åberg in memoriam

Einar Åberg har inngått i det tysta ledet. Den mycket välkände bokförläggaren från Norrviken, f.d. redaktören på «Hammarén» m.m., är icke mer. Sedan trettio- talet har kamrat Åberg kämpat för nordmannaanda — och han följde väl Svän Bondes kloka ord från 1891: «Det är ej blott en rättighet, utan fastmer en dyrbar pligt för hvarje svensk att hafva ett klart öga för sitt lands intressen och uttala ett varningens ord i rätt tid, då han tror sig se någon fara för fosterlandet.»

— Ja, det stod tidigt klart för kamrat Åberg, att vara beredd på försvar av fäder- nejorden. Jag tror, aldrig, att Nordens innebyggare kan så helt förstå och värdesätta det arbete han utförde. För det var ett mycket stort och

E.E.C. eftersom vi jo tilhø- rer Commonwealth selvom en prøver å skjule det for folk. «De hvite seil» har som

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)

V. Aker. Mordet ble utført av flere menn som ringte på døren. Da han åpnet dø- ren ble han drept med flere skudd fra maskinpistoler. (Fra «Valdres» 28. nov. -44).

Ytterligere opplysninger: «Liket har en rekke sår i an- siktet og i hodet. Ett skudd er gått inn over det venstre øye, tre skudd gjennom høy- re kind og munden, to gjen- nom halsen, et gjennom den høyre og tre gjennom den venstre skulder, to gjennom brystet, ett gjennom den høyre hånd og tre gjennom den venstre.» På åstedet fant man ikke mindre enn 23 pat- ronhylser, kaliber 9 mm og en hylse, kaliber 7,65 mm. Måten mordet er begått på og ammunisjonen som ble brukt viser tydelig at den- ne forbrytelse er utført av politiske terrorinster. (Ind- re Smaalenes Amtstiden- de november 1944.)

4. Kriminalkonstabel Angell ble drept av pistolskudd, i Oslo 4. februar 1945. Draps- mannen ble fakkert, dømt til døden og skutt. Hans vifa: F. J. W. S., født 13. juni 1921. Bodde i Oslo, var medlem av en kommunistisk terror- gruppe som opererte i Hokksundtraktene i 1944. (Kilde: «Valdres»)

5. Mord

Norske nyheter fra Lon- don, tirsdag den 4. april -44, nr. 1206, kl. 12.05:

«Angiver henrettet. Fra Norge meldes at nok en an- giver nylig ble uskadelig- gjort av norske patriotiske sikringsorganisasjoner. Ved- kommende mann var i 20- årsalderen, og hadde i leng-

gagnande arbete. Icke ens inför fängelsehot tvekade han. Sanningen skulle kom- ma landets söner och dött- rar till del . . .

Kamrat Åberg kommer att nämnas vid siden av san- ningskämparna: Barthold Lundén, Willy Grebs, Wil- helm Liljencrantz, Olof Ö- ström, Elias Lovell, Tage

re tid vært mistenkt for å ha angitt norske patrioter til Gestapo mot betaling. Etter å ha skygget vedk. en tid fikk man sikre beviser for hans skumle trafikk, og han ble grepet nettopp som han skulle overlevere Ge- stapo materiale til nye ar- restasjoner. Under et etter- følgende forhør vedgikk han sine forbrytelser og døds- dom ble avsagt og fullbyrdet straks etter. —»

6. Bøvard Sprekkenhus, Tretten i Gudbrandsdalen.

Norske nyheter fra Lon- don, tirsdag 27. feb. 1945, Stockholm, NTB: Etter hva det opplyses fra Oslo til svenske aviser ble det fre- dag kveld forøvet et atten- tat mot den kjente jeger Bøvard Sprekkenhus, Tret- ten, Gudbrandsdalen. Han ble skutt ned i sitt hjem. Attentatet ble foretatt av to menn som dagen i forveien hadde oppholdt seg i nær- heten av Sprekkenhus' hjem. De ble iaktatt av folk på stedet, heter det i meldin- gen. Fredag kveld gikk de inn til Sprekkenhus og kort etter kunne man høre to skudd. Sprekkenhus ble først truffet i hodet, og da han forsøkte å komme seg ut gjennom døren, ble han skutt i ryggen. Skuddene ble avfyrt med en amerikansk pistol, heter det i den tysk- kontrollerte meldingen, og hele utførelsen «vitner om at vaneforbrytere har vært på ferde.» «Det er ingen tvil om at dette umenneskelige drap vil skape en kraftig reaksjon i Gudbrandsdalen,» blir det fremhevet i nazistenes kom- mentar til hendelsen.»

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle ven- ner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og an- ledning til selskaperlig samvær.

Møtetid kl. 19.15

Tannlege

UAV

«Godd

AFTENPO
gi plass for
det norske j
ske avis ut
klage til me
sin helhet, e
kesmann ut
har det fulg
Syvertsen o
nevnte har s

Enhver få
rede signale
kjent at bla
AFTENPOS
gjort med i
kan prestere
fessor.

Einar Syv
get klart, si
krigen med
norske kap
standsavtale
den som int
NS-folk, for
dreier seg
urette hvis
avtalen.

Vi kan ne
om dette ut
vidt våpenk
telig har h
er oppe til
professor f
lom Norge
funnet sted
sluttet noe
fra annen v

Men når
stilles ansil
satte våpen
eventyret n
Syvertsen, i
Hartmann?

Iallfall h.
Hartmann i
i faksimile

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Et mørklagt kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentligrettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 3

Ole Nilsen synes ikke at likvideringer er den rette betegnelse for snikmord og skriver til oss:

«Men jeg er ikke helt enig med Dem i Deres siste artikkel om okkupasjonstidens likvideringer. Jeg synes De er altfor hensynsfull når De bruker ordet likvideringer. Ordet er altfor pent. Det likesom kamuflerer at det gjelder feige snikmord. Av den grunn har jøssingene konsekvent benyttet ordet likvideringer, da det pynter og forskjøner ugjerningene. Jeg tillater meg derfor å foreslå at FOLK OG LAND benytter ordet snikmord istedenfor likvideringer.»

Vår spesielle medarbeider skriver:

JEG ANKLAGER

Når en skal studere og fordype seg i et slikt stoff som okkupasjonstidens likvidasjons- og sabotasje kompleks består av, bør to ting være helt klare for en selv. For det første må man få forståelsen av det djevelske spill som ble registrert fra London i tiden 1940—45, og som gikk ut på å så hat mellom sivilbefolkningen og NS, at terrorbombing og sprengning av sivilproduserende bedrifter ikke først og fremst sikter mot en materiell ødeleggelse rettet mot okkupasjonsmakten, men ad en djevelsk utspulert vei å velte elendigheten og ansvaret over på dem som bare gjorde sin plikt.

For det andre, man må kunne holde sine følelser i sjakk, selv om det kan være vanskelig når hele berg av elendighet slår en i ansiktet. Det er vel heller ikke noe menneske gitt helt å kunne holde sorg og fortvilelse over dette i tømme.

Bakgrunnen for at det måtte skje som skjedde, skal jeg ikke ytre meg om. Det får andre gjøre. Men som før nevnt, anser jeg det som min plikt å bringe frem visse foreteelser av et hitlil dunkelt og fortiet kapittel av vårt lands historie om ubøtete, samfunnsskadelige ugjerninger.

Vi har her i Norge i dag en del mennesker som oppriktig og ærlig har tatt opp sin innsats i «Mord A/S» til ny vurdering og erkjent at de har feilet — de angrer.

Men dessverre er det også de som den dag i dag skruter av sine «heltgjerninger» som bl. a. besto i snikmord. «De var soldater», er det blitt hevdet.

De «gode» nordmenn, som under okkupasjonstiden satt trygt i London og trøstet seg med bl. a. å oppfordre andre til mord og mordbrann, lage bigamilover, forberede historiens største rettsparodi m.m., har for all tid fått rispet sine navn på narrenes minneplate. For så vidt kunne alt ha vært vel og bra.

Men når selvsamme menn og kvinner (som forøvrig minner meget om personene i Laxness' bok «Kjempeliv i høye nord») fikk en diktatorisk makt over dem som ble på sin post og gjorde sin plikt, oppsto de situasjoner som utløste råttenkapen.

Hvis man riktig går dette området etter i sømmene vil man oppdage noe meget interessant, nemlig at mord og sabotasje kom likest i bølger, og det ved tidspunkter da London-guttene og deres herrer ble redde for en normalisering av forholdet mellom okkupert og okkupert. For det var nemlig slik at forholdet mellom Londons intelligens og virkningen av deres gjerninger og virke forøvrig, ikke alltid slo ut til deres fordel. Derfor fikk vi Øksfjord, Majavatn, Bittern, Tinnferjen, Bindalen, Martinsen og mange andre. Disse hendelser skapte forutsetninger for en ytterligere opptrapping av mord og ødeleggelse.

Virkningene av denne virksomheten resulterte i folkerettslige forholdsregler fra tyskernes side. Dødsdommer og innesperring ble i propagandaen utnyttet av emigrantene på en så djevelsk utspulert måte, at ekssessene sommeren og høsten 1945 bare var en naturlig følge.

Det var et hatets og umenneskelighetens evangelium

som i sin ytterste konsekvens konkluderte med mord og vold som det eneste saliggjørende.

Jeg har den dag idag — 25 år etter okkupasjonen vanskelig for å tilstå disse mennesker, det være seg ansvarlige eller håndtlangere, det minimum av positive trekk som gir dem rett til å kalle seg mennesker.

Noen har vel angrert og erkjent; andre har helt enkelt mistet evnen til det. De verste har aldri eiet evnen til å gå irecte med seg selv.

Jeg anklager disse mennesker for over 200 snikmord.

Jeg anklager dem for mord på over 2000 uskyldige passasjerer på offentlige transportmidler.

Jeg anklager dem for kvelning, skyting og knivmord av kvinner og barn.

Jeg anklager! G.K.

7. Arnheim, Finn

Drammen. Vår sjef for manntallkontoret i byen. Ble funnet skutt utenfor Drammen. Liket hadde ligget i flere dager før man fant det. Kilde: Norsk Tidend nr. 105 (441), London, lørdag 30. 12. 1944.

N.T.B., fra Stockholm

8. Jonassen, Fritz

Ifølge Tønsberg Blad ble den 26-år gamle politikontabel Fritz Jonassen fra Horten, skutt forleden. Det skjedde da han ved halvni tiden om morgenen skulle krysse Rustad-gaten og Solistrandveien på vei til sitt arbejde. Han ble rammet av 6—7 skudd og døde tre timer etterpå.

«Jonassen har arbeidet for Nasjonal Samling siden 1940», forteller Tønsberg Blad.

Kilde: «Norsk Tidend», nr. 88 (434), London, onsdag 1. november 1944.

N.T.B. — Stockholm

1. 11. 1944

(Fort. side 10)

De vestlige demokratier trykker Spania til sitt bryst

— Inn i Fellesmarkedet og på vei inn i NATO —

Mens man her hjemme fremdeles driver sin idotiske utenrikspolitikk med å blande seg opp i andre lands indrepolitikk forhold ser det ut til at man har bedre forstand i USA. Vi husker jo alle den hets som opp gjennom årene har vært drevet mot Franco-Spania, som ikke var demokratisk nok for de hjemlige grautpolitikere. I det siste har hetsen dabbet av og man har isteden vendt seg mot Hellas, som har omtrent nøyaktig samme styre og mot Sør-Afrika og Rhodesia hvor våre hvite stammefrender forsøker å forsvare den sivilisasjon de har bygget opp. Når man nå her hjemme tier om Spania, så er det vel ut fra forståelsen av hvor nødvendig dette land er både for NATO og for Fellesmarkedet og fordi man ser at USA naturligvis bare tar hensyn til det og blåser de norske heimdemokrater en lang marsj.

1. oktober gikk Spania inn i Fellesmarkedet uten at det vakte noen oppmerksomhet her hjemme og fra samme dato ble det en endring i forholdet mellom USA og Spania, som det burde ha vært grunn for norsk dagspresse til å beskjeftige seg med.

Otto Skorzeny, der som kjent er bosatt i Madrid, kommer inn på disse endrede signaler i en artikkel i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG. Han nevner at de amerikanske militærbaser i Spania ble bygget opp fra 1956 av med marinebasen i

Rota som den viktigste. Den er hjemmestasjon for de atomdrevne u-båter. Og luftvåpenbasen i Torrejon ved Madrid er en av USA's største luftbaser i Europa. Fra 1962 av var det på alle disse militærbaser i Spania en dobbeltkommando og begge lands flagg var heist side om side. Da avtalen mellom de to land utløp år ble det forhandlet påny og for ikke så lenge siden ble det undertegnet en ny avtale som var meget fordelaktig for Spania. Fra 1. oktober av er de amerikanske tropper bare i Spania som «gjester» og får bare lov til å nytte basene, som står helt under spansk kommando, som gjester. En ordning som viser Spanias stigende innflytelse i verden.

President Nixons besøk i Spania understreket Spanias betydning i Middelhavet. Det er ikke å tenke på et forsvar av NATO-landenes sydflyanke uten Spanias medvirken. President Nixon kom derfor til Spania på sin europareise — og for eksempel ikke til Bonn — skjønt det som kjent består utenrikspolitiske motsetninger mellom de to land. Spesielt må en da merke seg at de har forskjellig oppfatning av striden i Midt-Østen, hvor Spania helt entydig står på de arabiske lands side, mens USA som kjent enda mere entydig står på Israels — så entydig at verdensfreden settes i fare. Likevel er altså situasjonen den — ikke minst på bakgrunn av Sovjets oppladning i Middelhavet. (Fort. side 15)

Franco taler i Barcelona (i 1966)

En julaften bak Jernteppet

... gjenkalte i erindringen vestmaktens bidrag til juleevangeliet i 1944.

leier vanligvis ikke julehistorier og senle utgydelser i den løse. Sant å si føler ten ubehag når det «deilig er jorden».

... gelig har jeg også «mentimale stunder», er bare min privat-

eg derfor bryr meg fortelle om en jule-ik jernteppet, så er e... å kunne anty- j... egentlig betyr neskeheten når det gjelder.

... en nedslitt jern- n, en ombygget ogn fra århundre- med harde planker p' Det er ikke så re... de for det er mange som har rei- se der i det sovjet- erte område jule- t hadde jo vært opp- Ungarn noen måne- rveien, og det frem- ikke nettopp reise- heten.

... en togreise julaften rker ankomsttid var men ikke noe nytt jeg hadde opplevet ende reise før — havs.

... e sittende rett over- lame, og min vane kte jeg å gjette meg gammel hun kunne len her måtte jeg ss. Imidlertid la jeg til en spesiell ting, ir at hver gang toget ved en jernbanesta- me damen ansiktet ie... togreiser i øst l... merke til at l... ikke prates, sam- ed fremmede fore- praktisk talt ikke, dødssynd å spørre om hvorfor hun ansiktet slik innlot

Jeg meg ikke på. Jeg tenkte meg imidlertid at det kunne ha noe å gjøre med de fattigslige juletrærne med nakne grener og noen få lyspærer som var anbragt på stasjonene.

Min medreisende hadde vel tilslutt forstått min nysgjerrighet og fortalte meg at hun egentlig var fra Frankfurt am Main, men at hun i begynnelsen av femtiårene hadde måttet flykte fra Vesten, ikke minst på grunn av amerikanske — fargede soldater. At hun ikke tålte å se tente juletrær kom av at hun hadde opplevd å se «de juletrærne som vestmaktene bombet Frankfurt med julaften 1944.»

Fosforbombene haglet ned over byen og på en eller annen måte var de innrettet slik, fortalte hun, at det først kom en liten eksplosjon høyt oppe i luften og så dalte de ned i form av «praktfulle» juletrær. Det var vestmaktens julehilsen til menneskeheten drysset ut over en fullstendig vergeløs lasarettby.

En del av befolkningen hadde heldigvis evakuert fordi de ikke hadde noen særlig tiltro til at vestmaktene ville ta hensyn til en erklært lasarettby. Selv reddet

hun livet ved at hun hadde vært på besøk hos sine besteforeldre et godt stykke utenom byen og bare ble øyenvitne til vestmaktens forkyndelse av juleevangeliet. Hun lå i dekning i en vei-grøft i redsel for sine foreldre som oppholdt seg i byen og som hun ikke skulle få se igjen annet enn som innskrunpete lik på ca. 40 cm.

Jeg sitter og ser på partimerket hennes — hammer og sigd. Hun avslutter da også beretningen med å si at det iallfall var én ting russerne ikke gjorde: de har ikke bombet en eneste av våre byer, aller minst erklærte lasarettbyer.

Det er vel kanskje noen som kan synes at hennes reaksjon var urimelig, men jeg har selv — riktignok i trygg sikkerhet i en bunker — fått oppleve reaksjonen hos tyske soldater som for de flestes vedkommende var fra Hamburg. Deres angst og fortvilelse over terrorbombingen av deres hjemby, hvor de trodde å ha sine kjære i sikkerhet. Da rapportene om den grufulle terrorbombingen begynte å strømme inn ble de fylt med raseri og hat mot vestmaktene. Jeg gad se den statsmakt, det være seg Hitler eller Stalin eller hvem som helst, som kunne ha stoppet disse karene hvis de hadde fått anledning til å ta hevn.

Man har i årenes løp flittig belastet den ene part for alt mulig, men det må vel være overmenneskelig å kunne hindre folk i å ta hevn overfor grupper eller mennesker som fryder seg over slike terroraksjoner og hykler «deilig er jorden»

Likvideringen —

(Fort. fra side 5)

Nr. 9.

Kunngjøring fra «Norsk Tidend» nr. 89 (425), London, lørdag 4. november 1944 (N.T.B. fra Stockholm)

Politimann skutt i Oslo. I meldinger som er kommet til svenske aviser, heter det at det atter har funnet sted et mord med politisk bakgrunn i Oslo. Det var en politimann som det forøvrig ikke er oppgitt navn på, som søndag ble drept i Sofienberggaten i Oslo.

(Disse to hendelser er identiske, da jeg ved et senere tilfelle fikk tak i et notat med flere opplysninger om likvidasjonen.)

«Norsk Tidend» Nr. 92 (428) London, Onsdag 15. 11. 1944, side 3.

En angivers død — «Den siste angiver som har fått sin bekomst er den ytterst farlige, Olaf Wabø, i Toftesgate i Oslo. Han har opptrådt under navnet stasjonsbetjent Ivar Johnsen, født 15. 9. 1913, og med bosted Mariégate 6, Wabø ble skutt i porten til Sofienberggaten 1 om formiddagen den 31. oktober.

I forbindelse med den likvideringen som blir foretatt av angivere, skrives det på velunderrett hold i Norge, at folk som er øyenvitner til slike aksjoner, må fjerne seg fra gjerningsstedet hurtigst mulig. De må ikke bli tatt av politiet og la seg presse for opplysninger.»

10. Torgersen. «Den 27. januar sprengte terroristen en 4 etasjers gård

mens de sender julehilsner i form av slike tente «juletrær» som min reisefelle fortalte om.

Min reisefelle forlot vognen på en liten stasjon et sted i øst, en forblåst, nakne steppe. Selv hadde jeg anslått hennes alder til 50—50 år, men av det jeg hørte i samtalen løp forsto jeg at hun høyst kunne være 28—30 år.

Som jeg skulle få erfare på min videre reise i julematen og ved samtaler med ikke så få, så hadde vestmaktene hatt sin besøkelsestid, men de hadde forspilt sine sjanser — ikke minst på grunn av sitt forfølgelsesvanvidd og sine stupide psykologiske feilgrep.

Skal jeg ønske god jul? En får vel være glad så lenge en slipper juletrær av fosfor og som vanlig gjøre det beste mulige ut av den gitte situasjon. Men for all del: la meg slippe å høre «deilig er jorden.»

i Arbiensgate (nr. 4). Gården raste sammen, likesom nærliggende hus ble sterkt skadet. En leieboer, den 53-årige Inanda Hansen ble funnet som lik i ruinene. 3 andre personer ble sterkt skadet. Attentatet som var rettet mot en norsk medarbeider ved et tysk tjenestested mislyktes, mens flere familier mistet sitt husvære og bare ved et tilfelle ble ikke flere familier drept eller såret.»

Kilde: «Indre Smaalenes Amtstidende» nr. 14, 2. februar 1945).

Fra A.L.s utklippssamling m.v. har jeg sakset at vedk. het Torgersen var frontkjemper fra 1910-1914. (Kilde: «Norsk Tidend» nr. 92 (428) London, Onsdag 15. 11. 1944, side 3.)

11. Jørgensen, Øksfjord.

Husmor. Våren 1942 ble det begått en opprørende ugjerning i Øksfjord i Finnmark. Folk fra et angivelig norsk marinefartøy gjorde strandhugg for å ødelegge sildtofabrikken på stedet samt å likvidere en NS-mann. I stedet for å skyte mannen i huset, lagfører i Loppa lag Agnar Jørgensen, meier de ned Jørgensens hustru. Den 5-årige datteren er øyenvitne.

Kilde: Fritt Folk, 1942.

12. Norc, Thorleif

Ordfører i Jeløy ved Moss. Han ble funnet myrdet. Han var bakbundet og puttet i en sekke med stein. Sekken med liket ble funnet i Vansjø ved Moss.

Kilder: «Norske Nyheter» fra Regjeringsinformasjonskontor i London. Nr. 1318. Mandag, 26. juni 1944 kl. 11.30.

Moss Avis fra samme dag.

13. Raaen, Levor

Adresse: Al i Hallingdal. Raaen fikk seg tilsendt nytestamente, siden likkiste. Ble så den 12. mars 1945 likvidert som «angiver». (Sikringstjenesten i Hjemmefronten.)

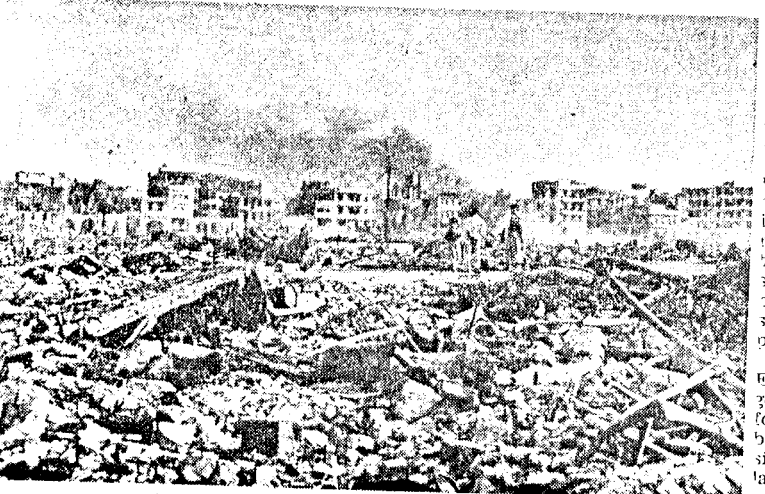
Kilde: «Norske Nyheter» fra London. 6. april 1945.

14. Pettersen

Casparisgate 4, Oslo. (Hirdmann) Tre bevapnede menn avla om kvelden den 23. januar 1945 et besøk i hans leilighet. Lefebørne forteller om grusomme skrik. Ute på gaten ble Pettersen slått bevisstløs og kjørt bort i bil. Pettersen ble aldri funnet.

Kilder: «Norske Nyheter» fra London 2. 2. 1945. «Stockholmstidningen» 4. 2. eller 5. 2. 1945.

Cal. (Fortsettes)

«Gledelig jul!» Hilsen Churchill og Roosevelt.

U
Som van-
mere om k-
finne frem-
gjøre — vi
moment: de
lagene fin-
det er riktig
også gjerne-
for oss av
ker for jul. V
forskjellig g
er da etterfø-
så mange of-
for våre lese-

MELLOM TO SK

Christian B. Z
to skjegealdre
J. W. Cappelle

Den lystige soren
i Fredrikstad, Chris
har laget en fengs
som tidskavalkade
hundredes begynnelse
et tidsrom han ka
kaller «Mellom to s

Som så mange å
den eldre generasj
teren tydeligvis vis
ter med å forstå d
generasjon, like van
i sin barndom had
datidens skjeppene
han gjør tapre for
det som har hendt
et kanskje litt vem
alle vi eldre gjør.

Om som oss dvel
helst og best ved u
barndommens fork
Det er en hyggel
for de tilraskomme,
enda mere spesielt f
Bokens illustrasj
marlund, gjør den s
ligere.

SKÅNE OKKUP

EROBRET

Sven Edvin S.
brødet. J.W. C

Historien ruller
sted at ingen lenge
som hendte for n
siden. I dag tales
det om Norden
men når alt kom
det jo ikke så fryk
krig og okkupasjon
var daglig liv i N
mere enn de flest
Sverige hadde b
og slukte etterhver
som var norske ell
mistet vi en rekke
Danmark måtte gi t
le danske land Skå
Det er så rart m
nesten alle har gl
alltid noen som hu
har Skåne vært fast
men det er ikke ma
vi faktisk fikk over
studentblad som i

FOLK OG LAND

NR. 1 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 9. JANUAR 1971

LØSSALG KR. 2,—

En edel nordmann

Som i sitt liv var et stykke norges historie og en sann patriot

J. KR. TORNØE VED HANS VENN RALPH HEWINS

Jeg var glad i og respekterte dypt min venn kaptein J. Kr. Tornøe, som jeg idag hørte var død, og jeg skriver med ekte sorg. I min lange erfaring som journalist og farende mann har jeg aldri møtt en edlere mann. Han var uten svik og ute av stand til å nære en ond eller uvennlig tanke, en sann patriot uten sjåvinisme, en født filosof som tok sin politiske vanskelighet med mot og storhet. Han var en fremragende historiker på det

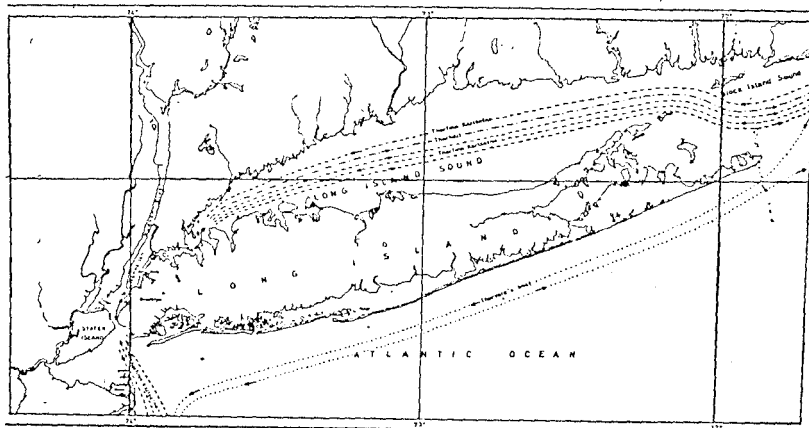
alt han hadde valgt seg, tidlig norsk-amerikansk historie, en mann som hevet seg over personlig akademisk strid, bare interessert i å søke sannheten, og alltid rede til å søke forsoning med sine motstandere. Han var en oppfrende famillemann som daglig fant trøst etter hustruens død i deres fullkomne kjærlighet og som levde for sine barn og barnebarn. En fullkommen vert, alltid rede til å yde gjestfrihet, og til å gi andre del i sine kunnskaper og sin humor. Et eksempel for oss alle i denne forandringens verden med dens omstridte verdier, en mann som holdt fast på gammel takt og tone og likevel forble ung i hjerte, sinn og ånd. Slike menn er sjeldne og kan ikke lett unnværes.

Han vil ikke bli glemt, baad en dødsannonse i avisen og en gravsten til å vitne om hans bidrag til sivilisasjon og viten. Hans personlighet vil leve i minnet hos etterfølgende generasjoner blant dem, middelaldertid eller ung, som hadde privilegium å kjenne ham. Hans originale forskning og forfatterskap vil overleve i akademiske sirkler og tjene som et landemerke i det unge, lærde og forholdsvis nye område av tidlig norrøn-amerikansk historie som år for år tiltrekker flere spesialister, studenter og alminnelig interesse, i Skandinavia og i USA. I denne henseende døde han som en lykkelig mann, som visste at hans pionerarbeide hurtig vant mere og mere godkjennelse og som så langt fra å være bortkastet hjalp til å åpne nye perspek-

tiver, nye tankebaner og til å gjøre ferske oppdagelser i form av arkeologiske funn og tapte litterære kilder.

Kronen på verket i hans suksess kom så nylig som 24. sept. 1970, da den høyt anerkjente amerikanske ruforsker professor O. G. Landsverk foreleste for fullsatt auditorium i Oslo Universitets Aula (senere i Bergen) i nærvær av kong Olav. Tornøe og Landsverk hadde korrespondert i årevis og det var Tornøes forslag at amerikaneren skulle komme til Norge for å berette om de store fremskritt som nylig var gjort på den annen side om tidlig nordisk bosetting i Amerika. (Oslopressen var tilstede, men det kom såvidt jeg vet intet referat!)

(Forts. side 2)

Slik fulgte Tornøe sagaens beretning om Thorfinn Karlsevnes ferd til New York.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MORKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove orbrutelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentligrettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Fjerde artikkel

I Aftenposten nr. 43 for 26. januar 1945 står en fotografisk gjengivelse av et avsnitt av direktiver fra eksilregjeringens diaboliske og hatefulle agitasjon. Alt sammen i direkte strid med norsk grunnlovshjemlet rett, og under medvirking eller vilende av personer som trengt seg på «retts»-oppjøret, og med tildels ledende stillinger i dette. Den gang av politisk stivkrampe lidende Finn Moe angis som forfatter av nedenstående tekst:

— «Agitasjonen må vekke lidenskapene gjennom sterkt overdrevne fremstillinger. Den må male i sort og hvitt: Motstanderne beskrives med «djevlelske», «tilhengerne» med englelige eller heroiske egenskaper.

Ingen nyanser, ingen reserverasjoner: Massen må hate og elske, fremfor alt hate, den må ikke holdes lunken og ubesluttet. «Her kjemper Gud og Djævelen», skrev Sven Hedin i sitt berømte «Varselord» 1914.

«Alle de som er med oss er utmerkede, retfærdige, edle mennesker, alle de som vegrer seg ved å følge oss er skurker og banditter. At der skulle være noen som helst mulighet for at andre motiver enn rent ondskaps-

fulle skulle få et menneske til å slutte seg til motparten, må agitatoren forlie. Hvis han er retrogende —».

De onde frukter ble illustrert i emigrantenes blad «NORSK TIDEND» f. eks. i nr. 74 (410), London, onsdag 13. september.

Vår liste over myrdede:

15. og 16.

Ekteparet HORGEN

Norsk Tidend skrev: «Hilsen» til angiverlensmenn «Som det vil være kjent ble den beryktede NS-lensmann og angiver Horgen drept tidligere i sommer (m.a.i. juni). Det ble først gjort et mislykket attentat på ham. En sprengladning var blitt anbragt i hans bil på en slik måte at den skulle detonere ved startung av bilen. Imidlertid var det noe iverien med bilen og da Horgen undersøkte motoren fant han sprengladningen og unngikk sin skjebne foreløpig.

Senere ble både han og hans hustru — også nazist — sprengt i luften.»

(Det er opplyst at det ble kastet håndgranater inn på ekteparets soveværelse hvor også var små barn). NT fortsetter: «Ved sitt nye kjennskap til befolkningen, til skogen og skjulesteder i sine distrikter, er angiver-

lensmenn (!) den største fare for de tusener unge menn som har gjemt seg bort for å slippe registrering for mobilisering (!) eller tyskerarbeide. Det har derfor vært nødvendig å sette skrekk i de NS-lensmenn som enda ikke har den fulle forståelse av hvor farlig det er å utlevere sine landsmenn til tyskerne. Det er blitt gjort på den måten at vedkommende lensmann — som ikke er mange — har fått seg tilsendt en liten likkiste med vedheftet visittkort. På kortet står det: «Velkommen etter. Hilsen Horgen.»

17., 18., 19., 20. og 21.

Ing. Olav Olsen, sønnen Erland samt tre ikke navngitte arbeidere.

Indre Smaalenenes Avis nr. 130, onsdag 15. november 1944: «Den 9. november kl. 7.30 ble det forøvet et sprengstoffattentat mot firma, ingeniør Olav Olsen i Vålerenggaten i Oslo. Firmaet fremstille språllfærer for sivil norsk bruk. Da eksplosjonen fant sted var 16 arbeidere og funksjonærer i firmaet tilstede i den lille fabrikkbygningen, deriblant firmaets eier, ing. Olav Olsen og hans tre sønner. Attentatet har krevet 5 dødsoffer. Ing. Olav Olsen, hans sønn Erland og tre arbeidere ble drept. Dessuten ble tre andre såret. Man har slått fast at det uten tvil dreier seg om en sabotasje-handling. I nærheten av gjerningsstedet har man funnet tennanordninger av engelsk opprinnelse.»

22. Anderson, Charles, Drammen. 23. ikke navngitt.

Brutalt myrdet natten til den 1. april 1943 av en mordkommando fra «Osvald»-gruppen. «Edgar» førte kniven. Det mest uhyggelige var at Ch. A. bare var på besøk hos en venn. Denne var utsett som det egentlige mordoffer, ved likvideringen av denne kommer så Anderson tilfeldig tilstede og blir da drept som et farlig vitne.

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapittel av norsk samtidshistorie om grove orrbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentligrettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 5

Det nymodens Norge som ailder av emigranters og illegalisters «rettslige» selvforvarstiltak kunne selvsagt ikke Johan Scharffenberg og noen andre tie stille.

Scharffenberg skriver i særdeles impliserte or- «VERDENS GANG» 21. feb. 1952 under overskriften — «LIKVIDERINGENE» blant annet — her bør man lese hvert ord flere ganger. De er relativt milde i formen, men var i all serviliteten dengang et tørdenslag for de skyldige fra øverst til nederst:

«Professor dr. Arne Bergsgård nevnte i «Verdens Gang» 18. januar de såkalte «likvideringer» under okkupasjonen og fremholdt «at det går sume ulukkelege menneske mellom oss som meiner dei har mist sine kjære med stor urett. Burde ikkje sume av desse sakene og bli prøvde?»

Etter frigjøringen har i enkelte tilfelle de etterlatte søkt å få de dreptes minnerenset ved rettslige undersøkelser, men Riksadvokats forbød enhver slik undersøkelse ved kumtskriv av 15. oktober 1945 om «etterforskning av visse særregne saker fra okkupasjonstiden»:

«Disse saker blir å henlegge av påtalemyndigheten så snart det ved politiets etterforskning er bragt på det rene at den handling som saken angår, er begått som ett ledd i motstanden mot fienden og som følge herav i det foreliggende tilfelle må anses som rettmessig».

I skr. av 16. mai 1947 til Riksadvokaten ga statsråd J. Chr. Hauge — i egenskap av tidligere sjef for hjemmestyrkenes sentralledelse — en redegjørelse hvorfra hitsettes:

«Det lå i sakens natur at beslutninger om eksekusjon (Et pent borgerlig navn på

mord. AL) måtte treffes i utpreget utenrettslige former. Hjemmestyrkenes sentralledelse måtte i stillingsmedfør ta stilling til de fleste spørsmål om eksekusjon idet det var en stående regel at de lavere avdelinger ikke hadde myndighet til å foreta eksekusjon, medmindre det var nødvendig å handle øyeblikkelig. (Jeg ønsker å gjøre oppmerksom på at enkelte tilfeller av eksekusjon er skjedd uten at de norske hjemmestyrker idetheletatt har vært engasjert.) . . .

Av nærliggende grunner ble dokumentene i eksekusjonssaker alltid tilintetgjort.»

Så fortsetter Scharffenberg: Dokumentene burde vært skjult på sikker måte, så ansvarsspørsmålet kunne ha blitt forsvarlig prøvet etter frigjøringen . . .

Lensmann Horgen og hustru ble drept i juni 1944 ved at en håndgranat om natten ble kastet inn gjennom vinduet til soveværelset. Hjemmefrontens ledelse advarte i et sirkulære i «Norges Lensmann» 18. juli 1944 mot å gripe inn mot motstandsbevegelsen. Lensmann som bryter denne parole må være forberedt på å møte den samme skjebne som Politispektor Ländvik og lensmann Horgen.»

Hadde hjemmefrontens ledelse gitt ordre til å drepe Horgen selv med fare for også å drepe hustruen?

Etter pålitelig opplysning ga Hauge ordre om «likvideringer» av politisjef Martinussen 8. februar 1945.

Han burde forulstett at tyskerne ville ta represalier. De lot henrette ialt visstnok 37 nordmenn.

De MILØRG-menn som fikk ordre om «likvideringer», mente seg bundet av lydlighetsplikten. Ansvaret faller på ledelsen.

«Likvideringer» ble også foretatt av grupper som opererte på egen hånd, således

Osvaldbanden. Asbjørn Sundt har skildret fremgangsmåten. Man ville drepe her i Oslo en formentlig «angiver». Da han ved anledningen hadde en gjest, drepte man også ham. («Menn i mørke» s. 122—123.)

Ved et forsøk på ran i Eker Sparebank nektet kassierer Holm å utlevere kassen, han ble skutt ned. Det skal ikke ha vært noe å utsette på hans nasjonale holdning. (Makan, AL). Har politiet undersøkt denne sak? Har hans etterlatte fått erstatning? *

Etter frigjøringen trengte X om natten inn i en barakke for å få brennevin og skjøt to tyske krigsfanger. Ved kongelig resolusjon fikk han «betinget undlatelse av tiltalen eller innstilling av statsråd J. Chr. Hauge.

Drap av vergeløse krigsfanger blir internasjonalt fordømt. Det ble tatt hensyn til hans forhold under krigen.

I norsk rettspleie har det nå vært brukt forskjellig mål på de samme handlinger eller forevernes politiske standpunkt, skrev Johan Scharffenberg. —

Vi fortsetter vår liste:

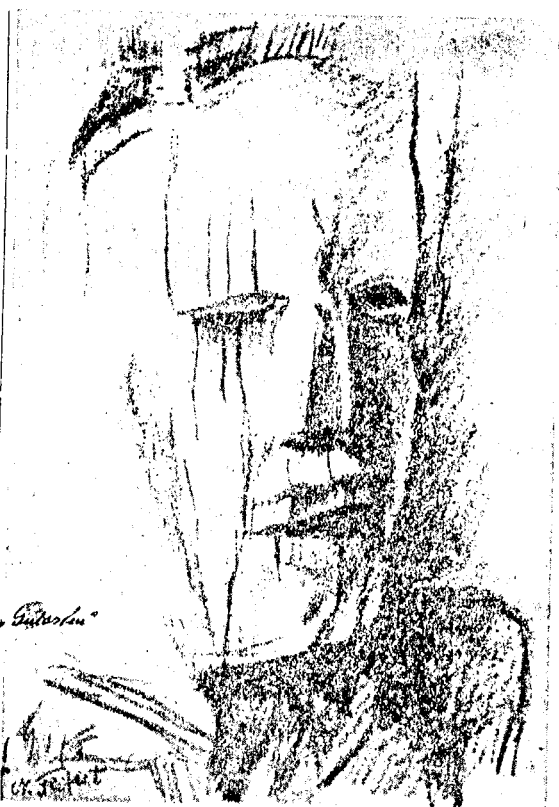
30. Pedersen, Walter, Bergen, 33 år.

Ble den 26. oktober 1944 skutt på trikken av to ukjente menn. Trikken var for inngående fra Kronstad. Pedersen sto i mørket foran på plattformen, og da trikken saknet farten i en sving, kunne passasjerene høre en

(Forts. side 7)

Ved var Johan Scharffenberg en politisk motstander av NS, men han var ikke villig til å gi avkall på sammet og rett av den grunn. Dagens Establishment vil bare bukte det første.

Mannsbode (bugget og skaaret ut av en kort tykk trestamme).

Omkring 1750 ble denne figur — ved et tilfelle — gjenfunnet der den var gjemt av en bonde i Telemark. Figuren var da hel og intakt. Men under transporten hjem til gaarden lot bonden figuren gli så uforsiktig ned gjennom bergskora, hvor den var stukket bort, at nesen ble slaatt av. Figuren ble oppstillet inne i gaardens hovedbygning, i en gammel stue av grovt tømmer og holdes der i akt og ære den dag idag. —

Det med kraftens vemod fylte aniet, det vaakne tenksomme uttrykk, de velutviklede leppene — gjør det sannsynleg, at hodet er ment å forestille «Tor, Iegenskraftens og den huslege lykkes gud?»

Videre er det naturleg å tenke seg, at hodet kan stamme fra de tider, da den fremmede tros nyomvendte tilhengere gjennomsøkte alle landets bygder for å ødelegge forfedrenes helligdommer. Eierne av dette symbol paa en av hans (og hans retts) mest avholdte guder har derfor bragt hodet i sikkerhet opp i ødemarken. —

Underskrevne tegner og maler fikk av gaardens nåværende eier, (etterkommer av gjenninneren), lov til aa fotografere og tegne figuren. Betingelsen var, at jeg ikke måtte fortelle noen om gaarden der hodet oppbevares.

Den skrevne offisielle historie, (som alle kjenner, mer eller mindre), kan jevnføres med smaaølgene paa sjøens overflate. Men da denne skrevne historie jo er blitt til under makthavernes stadige oppsyn, ble intet annet enn hva som passet til, latt aa komme paa pergamentet eller papiret. Denne «kirchlich gesteuerte Gesichtsschreibung», som det saa diplomatisk heter, er derfor i sitt hele opplegg — for en vesentlig del — og i hele sin synsmåte — bevisst historieforfalskning. (Jevnfør: «kongen satt hos, og raadde for hva som skulle skrives.») *

For igjen aa gaa tilbake til sammenlikningen med sjøen, saa er saaledes dens dyp framleis ukjent. Dette hode er en hilsen fra det store, (for det meste), ukjente folkedyp. En av de meget faa ting de nidkjære tilhengere av den nye tro fra Lille-Asia ikke fikk brent.

Vi vet ikke hvilke umaalelige kulturskatter som ble ødelagt; vi vet bare at de var mange og store, særpregede og uerstattelige. De raatnet, mugnet bort, ble hugget opp, eller brent. Runehaandskrifter, enkeltvis og hele samlinger, ble brent bare fordi de var skrevet med forfedrenes bokstaver! Haandskriftene behøve ik-

(Forts. side 8)

Likvideringene

(Forts. fra side 5)

smell, og de la merke til at to menn hoppet av og forsvandt i mørket. Trikken ble stanset og man fant Walter Pedersen hårdt såret. Han ble bragt til Haukeland Sykehus, hvor han kort etter døde.

Kilde: «Norsk Tidend» nr. 89 (425), LONDON lørdag 4. november 1944, side 1.

Pedersen, Walter ble henrettet av en «hjemmefront-domstol» (1). Anklagen lød på «angiveri». Fullbyrdelsen av dommen skjedde i Bergen. «Borgerlig likvidasjon.» Kilde: Den illegale avis «Fritt Land.»

31. Brynhildsen, Gunnar Oddvar, 22, Drammen.

Politiløytnant i Drammen politikammer Gunnar Oddvar Brynhildsen ble den 6. januar 1945 kl. 16.45 drept av ukjente menn utenfor sin bolig ved Lierstranden. (Den borgerlige hjemmefront). Brynhildsen var fra Horten. Han ble 22 år gammel. Kilde: «Norske Nyheter», London 7. febr. 1945.

32. Lensmann Gunnar Schau 35, Øymark.

«Stockholm NTB»: Lensmann Gunnar Skou i Øymark ble forleden skutt, blir det meldt fra Oslo til svenske aviser. Det opplyses at han var tilkalt for å undersøke noen dyr som var tjuvslaktet, og mens han holdt på med dette, kom det 3 menn tilstede som skjøt ham. Dette med «tjuvslaktet» var tydeligvis arrangert for å lokke lensmannen i en felle, het det, og det er neppe noen tvil om at han ble skutt av politisk årsak. Smaalenenes Amtstidende nr. 68, Halden, onsdag 21. mars 1945: Lensmann Schau i Øymark ble snikmyrdet av banditter mandag (19. mars s. m.). De hadde opptrådt som tyvslaktere og derved lagt en felle for ham.

Mandag ved middagstider ble det utført et gement mord. Den 35 år gamle lensmann Gunnar Schau ble under utførelsen av sin em-

som førte til «vinterkrigen». I desember var den samme frykt et gjennomgangstema i sovjetpropagandaen.

Woodwards kapitel II, section II og fremover, dokumenterer bakgrunnen for utbruddet av «vinterkrigen», slik den ble håndtert av de allierte, og dens fortsettelse, det norske felttog, som vil bli gjennomgått i en ny artikkel.

Ralph Hewins

bedspilkt skutt ned fra bakhold, da han var på heimvegen.

På en mindre gård som ligger omlag 3 km fra Ørje og 5 km fra grensen, oppdaget folkene da de kom i fjøset om morgenen, at en kvige var borte. De fant den omsider bak låven, slaktet og flådd. Det underlige var at gjerningsmennene hadde tatt svært lite av kjøttet med seg, bare det beste av lårpattie. Forøvrig var det klart nok at øvede folk hadde vært på ferde, for alt var fagmessig gjort.

Det var også en annen omstendighet som fortjener oppmerksomhet. Denne gården har ikke hund, men telefon, hvorimot nabogården har hund men ikke telefon. Dette må bandittene hatt kjennskap til. Da gårdsfolkene oppdaget at kvigen deres var tjuvslaktet, ringte de straks til lensmannen. Han kom hurtigst mulig og sykkelende. Etter å ha befart gjerningsstedet, foretok han undersøkelser i terrenget omkring for om mulig å oppdage spor etter gjerningsmennene. Ved 11-tiden kom han tilbake til gården, og ved 12-tiden kjørte han derfra. Bonden på gården ble stående og se etter ham en stund. Han så da at lensmannen steg av sykkel, der vegen går opp en bakke, og like etter hørte han tre karer springe fram fra skogholtet, der de hadde ligget i bakhold og ventet på ham. Et tredje skudd ble avfyrt hvoretter de forsvant i retning av svekegrensen med lensmannens dokumentmappe.

Legen ble tilkalt av bonden, som hadde vært vitne til snikmordet, men det var intet å gjøre. Døden hadde inntrådt momentant. Politiet fra Halden har foretatt etterforskning. Alt tyder på at bandittene hadde lagt en felle for lensmann Schau, i den hensikt å drepe ham. Lensmann Gunnar Schau var ansatt som en meget dyktig politimann. I 10 år hadde han tjenestegjort i Askim som sådan, inntil han den 1. januar i år ble ansatt i Øymark. Han etterlater seg hustru og et lite barn.

«Norske Nyheter», London, 21. mars 1945: Schau, lensmann i Askim, ble mandag den 19. mars 1945 likvidert i Askim av to ukjente menn.

33. Lau, Henry, 26, Drammen

Politimann, medlem av Nasjonal Samling. Lau ble funnet død på en gate i Drammen i oktober 1944. Dødsårsaken var slag i ho-

det med en stump gjenstand. Man antar at noen har passet ham opp, da han var på veg hjem fra politistasjonen etter endt tjeneste.

Henry Lau ble 26 år gammel.

Kilde: «Norske Tidend», London, 7. okt. 1944.

34. Et ikke identifisert offer ennå

N.N. 17. april 1945: Stockholm NTB.

T.T. melder fra Oslo at man mandag morgen fant en mann liggende skutt i Våler ved Moss. Han var drept av 5 revolverskudd.

Hans legitimasjonspapirer var blitt fjernet, men av politiet «identifisert» som et tidligere medlem, visstnok lagfører i vaktstyrken på Gimle.

35. Flesland, Alf

Født i Fana ved Bergen 27. juni 1915, død 12. februar 1945. Ble skutt ned på åpen gate. Arbeidsgaten ved Morgenbladet i Oslo. Likvideringen oppgis utført av Milørges sikringstjeneste. Gjerningsmennene oppgis å være A.G. og E.B. — Kilder bl. a.: «Fritt Land» nr. 19, onsdag 14. 2. 1945. — Her er opplyst at ved skuddsalven i A-gaten ble en eldre mann skadet. Han avgikk senere ved døden på grunn av skaden.

36. Sandbekk, Ivar, Oslo

Skutt ned i Kongens gate, Oslo, torsdag 7. desember 1944.

Kilde: «Fritt Land» nr. 11, Mandag 11. desember 1944.

37. Lensmann Georg Stange, Sem

Lensmannen i Sem ble søndag aften 24. september 1944 myrdet av to menn fra komm-gruppen i strøket. Lensmann Stange var født 1905, kst. 1941, adresse Tønsberg. Han hadde en gasje — 3050—2800.—

Kilder: «Fritt Land» nr. 78, 27. september 1944 og Statskalenderen for 1943-44.

38. Søgaard, Johannes Sverre, Lørenskog

39. Søgaard, Odd Tiede, Lørenskog

I følge svenske pressemeldinger ble brødrene Søgaard drept. De var begge ansatt i statspolitiet. Dødsfallene ble avvertet i norske aviser. Det heter her at de plutselig ble revet bort.

Kilde: NTB (Stockholm 8. august 1944.)

40. Svartebekk, Jarle

Tjenestemann i politiet, myrdet av «Osvadgruppen». I referatet fra bisetelsen ble

det sagt at Jarle Svartebekk ble skutt av politiske grunner.

Kilde: «Norske Nyheter», London, 9. januar 1945.

41. Lensmann Jørgen Falster Røring, Eidanger

Stockholm — NTB 9. 4. 1945: Ifølge meldinger fra Oslo ble det lørdag formiddag begått et politisk mord i nærheten av Porsgrunn. idet lensmann Jørgen Falster Røring fra Eidanger ble skutt på vei til sitt kontor. «Norske Nyheter» meddeler 9. april 1944 blant annet at Røring var medlem av N.S. og hirdmann og at han ble ansatt i Eidanger som lensmann under okkupasjonen. Røring var født i 1907.

Rudolf Hess'

(Forts. fra side 1)

svarte med et brev i det forsøkte navn av hertugen av Hamilton, en av de personer man i Tyskland trodde favoriserte separatfred. Et av disse brev inneholdt ifølge Merker en invitasjon til Hess til å besøke Britannia.

Merker avslører også at Hess' ankomst ikke var uventet. Tvertimot ble han på sin flyvning over Nordsjøen forsynt med en eskorte av RAF-fly og en mottagelseskomité bestående av britiske embetsmenn og medlemmer av Secret Service ventet for å hilse ham velkommen i nærheten av landstedet til hertugen av Hamilton.

Boken forklarer derfor hvorfor Hess foretok misjonen i fullstendig tro på fritt leide, viss på at han ville bli tillatt å vende hjem når forhandlingene var avsluttet. Den forklarer også hvorfor Churchill skrev i sine memoarer: «Når jeg tenker tilbake på hele historien er jeg glad for at jeg ikke er ansvarlig for den måte Hess har blitt og blir behandlet på. Han kom til oss av egen fri vilje og, skjønt uten fullmakt hadde han en slags egenskap av en sendemann.»

Historikere vil glede seg over å ha til rådighet en bok som i et kvart århundre har vært begravet i glemselen.

Månadsbladet

FRIHUG:

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 30.—. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgevar: Erling Seim, Kinn

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove for brytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 6 OPPFORDRING

Lesere, venner og slektninger av upåtalet myrdede personer bes gi oss alt de kan skaffe av naglefaste opplysninger om dette fæle kapittel av norsk samtidshistorie som hyklerske yrkespolitikere og våre impliserte rettsmyndigheter ikke har turdet røre ved, for å berge sitt eget skinn. Mens man gauler opp om relativt harmløse forhold i andre land, som man ikke har noe med.

— Drap og sabotasje av ovennevnte type hadde ingen hjemmel i norsk lov eller rett. Det vet ALLE, men det har ikke vært karrierebedfordrende eller sunt for kjøpmannskap eller bestilling å si det høyt. Slike flagrante, krenkelser av menneskerettens og straffelovens centrale bud kan ikke erstattes av hule påskudd som «angiveri». «Motstandskampen» rettet seg her i landet praktisk talt ikke mot besettelsesmakten. Men den lovstridige, ugranskede og feige myrding av landsmenn som oppdragsgiverne ikke likte, kan ikke passere med henvisning til at anstifterne var høyt på strå. Det verste er døg at man ikke har søkt å mildne eller bote på u-gjerningene overfor de myrdedes etterlatte. —

A.L.

42. Haugland, Harald, 35, Ørje

Likvidert for «angiveri» 20. april 1944. «Anklagen» lød på angiveri og «nazistisk» virksomhet. «Norske Nyheter», LONDON, April 1944.

Saken mot Hauglands morder ble fremmet i mai 1944. Morderen tilsto og fikk dødsdom som ble fullbyrdet etterat benådning var avslått.

Det skrives videre i lokalpressen at mordet ble ut-

ført på en ubehagelig, rå og kynisk måte. Den myrdede var meget avholdt blant sivilbefolkningen, som for det meste stiller seg helt uforstående til udåden. (Smaalenenes Amtstidende, april-mai 1944.)

«Min inderlig kjære mann, vår gode far, min sønn og vår bror, onkel og svoger, politibetjent Harald Haugland falt i kampen for fører og fedreland 35 år gammel. Ørje og Ski 20. april 1944.» (Indre Smaalenenes Avis nr. 46, 25. april 1944.)

43. og 44. Jens Pettersen og Karl Delbek.

Ved et jernbancattentat ved Lillestrøm ble to menn drept. De dreptes navn var Jens Pettersen og Karl Delbek. Sistnevnte etterlater seg hustru og ni — 9 — barn. Norsk Tidend, LONDON, nr. 97, 2. desember 1944.

45. Grensepolitikonstabel Finn Ludvigsen, 25, Halden.

Etter hva «Smaalenenes Amtstidende» vet å berette er det kommet melding om et nytt mord på en politimann. Politikonstabel Finn Ludvigsen ble i sommer beordret til en grensepolitikonstasjon lenger nord. Her har han tjenestegjort et par måneder til skjebnen satte en plutselig stopp for hans livs-
virksomhet.

Fra feigt bakhold fant en snikmorders kule veg til hans hjerte og stoppet dets slag. Politikonstabel Finn Ludvigsen var født i Aremark 30. april 1919, og han ble således bare vel 25 år gammel. Kilde: Indre Smaalenenes Avis nr. 98, 1. sept. 1944.

«Politikonstabel Finn Lin-nøe Ludvigsen falt på sin post den 25. august. Kamerater i Grensepolitiet.» (Smaalenenes Amtstidende nr. 200, Halden onsdag 30. august 1944.)

SVERRE HELLIKSEN:

Økende tvil om landssvikoppgjørets lovlighet

Oppgjøret begynte etter avslutningen av den tyske okkupasjon 8. mai 1945 og fordi Høyesterett var uvitende om at samtidig startet en ny okkupasjon, alliert okkupasjon. For begge okkupasjoner gjaldt Haag-reguleringen Art. 43, der tillegges okkupanten «den lovmæssige magt», moderert således at okkupanten skal «respektere de love, som gjælder i landet, medmindre der foreligger absolutte hindringer derfor.»

Høyesterett holdt et møte 14. mai 1945, referat inntatt i Rettstidende 1945, s. 1—10, som ny sideinndeling etter de først inntatte 64 sidene. Da begynte nemlig en ny vurdering av rettslivet i Norge! Til da hadde norsk lov gjeldt ifølge Art. 43 og okkupasjonen. Både norske dommere og okkupantens domstoler dømte etter norsk lov. På side 5, ny inndeling, anføres imidlertid: «Fra onsdag i forrige uke er Norge atter igjen et fritt, selvstendig og uavhengig rike. Det er ikke lenger noen tysk Reichskommissar som kan gi oss ordre. Norges Høyesterett kan atter gjøre sin gjerning i samsvar med Grunnloven og norsk lovgivning», og «Høyesterett tar derfor idag opp igjen sin virksomhet». De ansatte seg selv igjen etter 4½ års avskjed!

Hadde Norge vært fritt 8. mai 1945 så måtte Grunnlov og lov ha gjeldt. Men Norge vedble okkupert og Art. 43 var gjeldende også under alliert okkupasjon likesåvel som under den forutgående tyske okkupasjon. Allikevel innførte Høyesterett eksile («danflyktige») provisoriske anordninger i direkte strid med Grunnlovens § 17, som forbyr anordning å forandre eller oppheve «Konstitusjonen og de af Stortinget givne Love». Konstitusjonen betyr maktfordelingen: den utøvende, lovgivende og dømmende hver for seg tillagt h.k.h. Kongen, Stortinget og Domstolene. Grl. § 17 kunne bare forandres som fastsatt i Grl. § 112, og det var ikke gjort.

46. Bråthen, Arnes.

«Østfold Bygdeblad», nr. 101, 31. august 1942: «En mann ved navn Bråthen ble i mars 1942 snikmyrdet på Arnes. (Også her ble morderen knepet, dømt til døden og skutt). «Morderens navn var Reidar Kristoffersen. Han drepte Bråthen med nakkeskudd, på ordre fra «Osvald». Mordet ble moti-vert med at B. var «angiver» (Fortsettes)

Advokat Sverre Helli-ksen, vår mangeårige medkjemper for sannhet og rett i dette forhyklede land, fylte 85 år 22. januar sistleden. Alle som kjenner Helliksen, og det er mange både i og utenfor våre rekker, vet at han er så utrolig vital og engasjert i striden om Norge som rettsstat at det nesten ikke går an. Han dreser både norsk rett og folkerett for de utrolig mange svikerne og svikerne i våre domstoler og holder på det vis liv i vår juridiske andedam. Og da Helliksen vel kan mere om folkerett enn hele vårt rettsvesen tilsammen, er det ikke så greit for dommerne når han som en ond ånd svever gjennom rettsalene. De kan iallfall etter et av advokat Helli-ksens hyppige besøk ikke påberøpe seg at de ikke visste bedre når det trækker lov og rett under de juridiske plattfotter. Helli-ksen er still going både on og strong, så dette er ikke ment som noen avsluttende vurdering av hans innsats gjennom et langt liv. Isteden gir vi ham selv ordet i denne artikkelen.

Heller ikke Art. 43 kunne forandres eller oppheves som vedtatt av Norge i Haag 2. sept. 1910 og inntatt i Norsk Lovtidende 1910 s. 436, noten. Med formål: «ønsket om at utvide rettsens herredomme og styrke den internationale retsfølelse». Og Høyesterett dyrket i møtet 14. mai 1945 særlig grundig Art. 43, fordi det var en tvist derom med okkupanten som var årsak til at Høyesterett selv oppsa sine stillinger som dommere 21. desember 1940.

Tvisten gjaldt et enkeltstående tilfelle. Ellers viste den tyske okkupanten respekt for norsk lov og den nye okkupanten var mer opptatt av å sende de alliertes krigsfanger til sine hjemsteder i henhold til Haag-reglene Art. 4, hvorefter «De skal behandles med menneskevennlighet» og «Krigsfanger er i den fiendtlige regjeringens makt, ikke i de personers eller avdelingens, som har tatt dem tilfange» (Lovt. 1910, s. 487). Den nye rettskultur i Norge ble imidlertid innledet ved dødsdom over den 21 år gamle Reidar Haaland, som var alliert krigsfange, og da han var legalt ansatt i poli-

tiet av tysk okkupant hørte bedømmelsen av hans virke der under tysk domstol. Dødsdommen ble godtatt av Eidsivating Lagmannsrett 12. juli 1945 uten norsk jury, som etter straffeprosesslovens § 306 alene avgjorde det viktigste, nemlig skyldspørsmålet, ved 10 medlemmers lagrett. Den lovbestemelsen var forandret ved anordning fra London, men ugyldig ifølge Grl. § 17. Dessuten vedtok Kongen og regjeringen i London Alliert-avtalene 16. mai 1944 «om siviladministrasjon og jurisdiksjon i norske områder befriet ved en alliert eks-pedisjonsstyrke», som i pkt. 4 og 5 krever gjenopprettelse av «de kompetente norske myndigheter i samsvar med norsk lov.» Det var legalt pålegg. Også i samsvar med Haag-Art. 43. Og det ble godtatt og var følgelig kjent av eksil-Norge.

Kongen visste at en kontrakt må overholdes og pekte på okkupasjonsplikter i sin advarselstale fra London 26. august 1940, da han krevet «ro og orden» og priste det av Høyesterett 15. april 1940 opprettede Administrasjonsråd for Norge som «fortjent av fedrelandet» ved «å stå som mellom-ledd mellom de nåværende maktthavere og befolkningen i Norge. Eksil-regjeringen handlet i strid med dette.

I statsråd 3. juli 1940 utgås således anordning om Norges beboeres krigsplikter ved forbudte lovendringer, «under den nåværende krigstilstand», 13. sept. 1940 svarte regjeringen påny — etter Kongens kritikk 26. august 1940 — med anordning om lovforandring «Så lenge Norge er i krig». Da begynte sabotasjer og snikmord på landsmenn, medlemmer av minoriteten, de som arbeidet og kjempet lojalt så lenge krigen varte, men gikk over til «ro og orden» fordi avisene skrev at krigen var slutt og på grunn av Kongens tale 26. aug. 1940.

Professor Jon Skeie hevdet da også at straffeandringene fra London var ulovlige. Likeså skrev professor Frede Castberg i «Norge under Okkupasjonen» s. 49, at regjeringen ikke kunne binde innbyggerne i det besatte område. Begges utsagn kom før Haalanddommen. Allikevel ble den godtatt ved Høyesteretts kjennelse 9. august 1945.

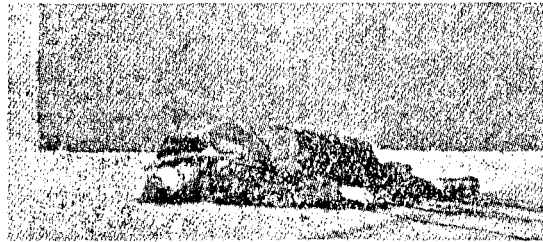
Kong Haakon holdt en ny tale 24. desember 1940 da han forsto at virkningene av talen 26. august 1940 ble opphevet ved regjeringens

(Fort. side 7)

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlige former — ennsi å soke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

47. Statspolitifullmektig Thorhus, Oslo,

ble lørdag 4. 11. (1944) ved 9-tiden om morgenen skutt da han kom ut fra Munkedamsveien 55, hvor Ståpos skole holder til. Gjerningsmannen kom sykkelende og fyrte av flere skudd mot Thorhus på kloss hold uten å gå av sykkel. Siden syklet han videre. Folk i gaten foretok seg intet. Kilde: «Fritt Land» nr. 97, fredag 10. 11. 1944. —

Attentatforsøk mot politimester Hauger, Rjukan

I slutten av november måned 1944 ble det gjort et attentatforsøk på politimester Hauger på Rjukan. Tre ukjente menn ringte på døren i Haugers bolig på Killa som ligger nokså høyt oppe på dalsiden. Det var fruen som åpnet, og de tre karene spurte om veien til ingeniør Engers hus. Da hun pekte ut veien for dem, trakk de plutselig opp revolvere og sa at de ville skyte hvis hun skrek. Men fru Hauger skrek allikevel, og politimesteren kom styrtende til. Imidlertid skjønte han at det var noe galt på ferde, og han forsøkte å stenge døren. Men karene skjøt gjennom denne og såret Hauger hårdt. Han overlevet. En kilde — Norske Nyheter fra LONDON hevder 5. januar 1945 at det hele var en provokasjon. Lokalpressen og andre kilder bekrefter at dette var et mordforsøk i velkjent stil, fra «gode» nordmenns side. —

48. Uidentifisert dødsoffer.

«Aftenposten» fredag morgen 9. mars 1945: Mord på åpen gate i Bergen. Fra «Aftenpostens» korrespondent, Bergen 8. mars: Ved 21.30-tiden 6. mars ble det i Rosenkrantzgaten funnet en død mann. Det viste seg at han var blitt drept av

3 skudd. Liket ble bragt til legevakten og deretter viderelevert til Gades institutt for obduksjon.

Den drepte er i 35-årsalderen og heimehørende i Bergen. Politiet ber nå mulige øyenvitner om å melde fra til Kriminalpolitiet. Av «Aftenposten» for 16. mars 1945 framgår det at mannen het Alf König. Videre at en konstabel i nærheten ble varslet om hendelsen av et eldre ektepar som sa at det var foregått noe grusomt. En ung kvinne i nærheten ble følge med en representant for Okkupasjonsmakten var ikke langt fra der skuddene falt. Hun rømte unna så fort hun kunne. Ekteparet og den unge kvinne blir nu oppfordret til å melde seg for politiet til avhøring. —

49. Attentat mot 6 politimenn, 1 drept.

I en privat melding til TT fra Oslo heter det at natten til igår ble det foretatt et bombeattentat mot 6 politimenn i nærheten av Hønefoss. Ved 2-tiden om natten inntraff en kraftig eksplosjon (tidsinnstilt bombe). Fire av politimennene var ikke tilstede i bygningen. Den ene av de to tilstedeværende døde øyeblikkelig og den andre ble såret. Attentatet hadde en politisk bakgrunn. — (Kilde: Norsk Tidning nr. 72 (408) LONDON onsdag 6. 9. 1944.) *Private de King Nylig overlevd.*

50., 51., 52., 53. og 54. Arbeiderne Jon Nilsen, 36, Alf Eriksen, 40, Jon Hansen, 20, Thor Thorsen og Arthur Finnestad, begge i tyveårsalderen.

«På et arbeidssted utenfor Stavanger hendte det fredag en eksplosjonsulykke som kostet 5 arbeidere livet. De drepte er Jon Nilsen, 36, Alf Eriksen, 40, Jon Hansen, 20, Thor Thorsen og Arthur Finnestad, begge i 20-årsal-

SVERRE HELLIKSEN:

Økende tvil om landssviksoppgjørets lovlighet

II.

Megen kløkt er til ingen nytte anvendt for å oppheve den ugyklighetsgrunn som ligger i både norsk og tysk krigsinnstilling. Det hevdes at allikevel foreligger krigstilstand og krig «de jure» inntil fredsavtale er inngått. Men det ble vedtatt i legalt fulltallig statsråd 7. juni 40 — før flukten til England at det var «håpløst for Norge å fortsette krigen.» likesom Ruge ifølge «Krigens Dagbok» I, (1946) side 444, 9. juni 1940 skrev: «Det er enighet om at vår militære motstand opphører i kveld kl. 24». Derved — og ved samtidig kapulasjonsavtale (s. 410) og etterfølgende våpenstillstandsavtale, begge omhandlende hele Norge, og den siste «trådt i kraft den 11. juni 1940», ifølge Ruge s. 411.

Administrasjonsstyret hadde også 6. august 1940 besluttet hele det norske forsvarsvesen opphevet, fordi Tyskland jo hadde overtatt forsvaret av Norge. Jfr. undertegnedes, advokat Hellihsens, «Tenk Selv. De virkelige kjennsgjæringer kontra det norske rettsoppgjøret» — (1962) med bilag 1, side 161—163, norsk oversettelse av våpenstillstandsavtalen. Pkt. 4 sier at de norske offiserer får beholde sine våpen og kan reise hjem, og pkt. 8 «for å beskytte Norge». Og fremfor alt fastsetter pkt. (§) 1: «Samtlige norske stridskrefter legger våpnene ned og vil ikke gripe til dem mot det Tyske Rike eller dets forbundne under den nåværende krigs varighet» (den annen verdenskrigs). Og administrasjonsrådet fikk etter forsvarsvesenets opphevelse 6. juni 1940 Kongens anerkjennelse som «for-tjent av fedrelandet!»

Jfr. også bilag 2, side 164 og 165 i «Tenk Selv» om offisiell norsk—britisk erkjennelse av bare frivillig norsk deltagelse i britisk krigsantrengelser, iflg. Aftenpostens melding 20. sept. 1946, noe Kong Haakon betegner som det eneste mulige (av hensyn til våpenstillstanden og Haag-reguleringen Art. 37, som sier at en slik «indstiller overalt de krigførende staters krigsoperasjoner»).

Jeg siterer videre fra «Tenk Selv», s. 89: «Strunn Schlochauer i «Wörterbuch des Völkerrechts», Berlin

deren.» (Kilde: Romsdalsposten mandag 9. april 45).

Denne ulykken var et direkte massedrap. De drepte var ikke varslet av sabotørene. (Private kilder.)

1960, første del, s. 334 i oversettelse: «Også andre overenskomster mellom partene enn fredsavtale kan tilendebringe krigstilstand — Den endelige innstilling av fiendtlighetene bringer krigstilstanden til avstutning («zu beenden»), når enten begge krigspartier stemmer overens om å gjennomføre denne beslutning eller bare den ene av partene har gitt sin vilje tilkjenne og den annen part i det minste intet foretar seg for å fortsette krigshandlingene». Begge deler forelå mellom Norge og Tyskland, og i prosessen i Tyskland mot gestaposjef Reinhard i Norge for misbruk av okkupasjons legale represalier i henhold til Art. 43, der var tysk statsadvokat og norsk justisdepartement enige om at krigen var slutt 7. juni 1940 ifølge Aftenpostens referat side 14 den 20. juni 1967, morgennr.

Høyesterettsdom 6. mars 1948: Rt. 1948 side 165, har en uriktig tolkning av pkt. 1 i våpenstillstandsavtalen 10. juni 1940. Den er korrekt inntatt i «Tenk Selv» side 161: «Samtlige norske stridskrefter (Die gesamten norwegischen Streitkräfte) legger våpnene ned» osv. Det tyske «gesamten» tolket Høyesterett sproglig forvansket til samlede istedenfor samtlige eller alle, som tyskerne leksikonet anviser. Ved de foreliggende 5 norske eksemplarer av avtalen heter det også «alle». At 5 norske eksemplarer forelå fremgår av atalens slutning. Høyesteretts tolkning ble da til «at de gjenværende stridskrefter i Nord-Norge innstillet fiendtlighetene og overga seg, men den norske regjering fortsatte som ansvarlig leder av landets utenriks- og forsvarspolitikk utvilsomt krigen».

Det gjaldt jo å «berge» prestisjen for juristene, selv om henimot 100 000 var feil-

dømt av dem, derav 45 dødsdømt for landsforræderi og Norge fikk skammen som verdensrekordinnehaver i landssvik!

«Bostedets Lov» og Grl. § 17 utelukker norsk lovgivning fra England av en rømt regjering. Alliertavtalene 16. mai 1944 kjente ikke Høyesterett i 1948 da de ble hemmeligholdt helt til januar 1950, men de var likevel gjeldende og vedtak dermed gjort om alliert okkupasjon hvorved Art. 43 fortsatt ble gjeldende. Høyesterettsdommen i Haalandssaken m.v. var også ugyldig fordi 2 av dens medlemmer ikke var legale dommere, men forhenværende som selv 21. des. 1940 hadde sagt opp stillingene og dette var godtatt av okkupasjonen som da isteden ansatte den legale Høyesterett, som virket i 4½ år og som var den virkelige Høyesterett 14. mai 1945, da de forhenværende illegalt utnevnte seg selv uten å vite at Norge da var alliert-okkupert med Art. 43 gjeldende.

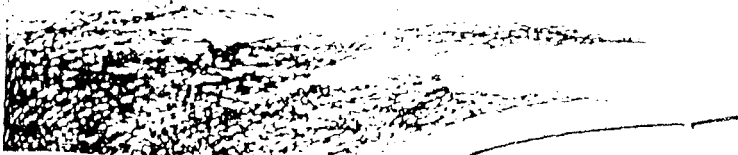
Alliertavtalene bestemmer i pkt. 6, at «nordmenn som medlemmer av den allierte ekspedisjonsstyrke vil ikke bli ansett som medlemmer av de norske væpnede styrker». De var følgelig bare norske frivillige i allierte styrker. Jfr. «Tenk Selv» side 164—165.

Fra norsk hold ble det hevdet, at Milorg. var med under okkupasjonskiftet 8. mai 1945 som norsk militærenhet. Men Eidsivating Lagmannsrett uttaler 20. mars 1946: «Milorg ble først mobilisert ved tyskernes kapulasjon» (8. mai 1945), jfr. Rt. 1946 side 702, siste avsnitt. Før deltok de delvis i sabotasjeaksjoner uten å bære sine våpen åpent som bestemt i Landkriksreglementet, artikkel 1 (Lovt. 1910 side 486). Enda mer ifølge

(Forts. side 8)

Den nye okkupasjonsavtale undertegnes i London 16. mai 1944.

Kontrollørene er på plass også i Nord-Norge.

31. desember (nyttårs-
aften) bragte NRK resumé
av saker og ting som i løpet
av 1970 hadde passert i Nor-
ge. Dog ble intet nevnt om
den største sensasjon, nem-
lig at statsstipendiat i histo-
rie, advokat Sverre Hart-
mann, i løpet av året hadde
plukket ifiller og tilintet-
gjort usannheten om at den
norske krig mot tyskerne i
Norge fortsatte etter 10. ju-
ni 1940. Av hensiktsmessige
grunner hadde rømlingene i
England og noen kontakt-
menn i Norge påstått at kri-
gen i Norge varte til ver-
denskrigens slutt 8. mai '45.
Med denne usannhet som
grunnlag kunne uskyldige
folk i Norge stilles for der-
til opprettede særdomstoler
og dømmes til økonomisk
ruin, konsentrasjonsleirer
og for noens vedkommende
dømmes til døden.

Hva angår de misvisende
avisreferater, har jeg lig-
gende for meg: LOFOTPOS-
TEN, HARSTAD TIDENDE
og OFOTENS TIDENDE,
samtlige datert 1. desember
1970. Referatene knytter seg
til foredrag general Odd
Lindbäck-Larsen holdt i
Oslo Militære Samfund 30.
november 1970. Formålet
med foredraget var å svek-
ke Sverre Hartmanns doku-
mentariske påvisninger om
den totale kapitulasjon av
de norske tropper i juni '40,
hvorved enhver norsk mot-
stand mot de da seirende
tyske styrker var slutt, sam-
tidig som den av tyskerne
dikterte kapitulasjonsavtale
ble underskrevet av norske
befullmektigede offiserer og
av tyske ditto.

Det som har beveget gene-
ral Lindbäck-Larsen til mot-
mæle er Sverre Hartmanns
opplysninger om at norske
tropper etter kapitulasjonen
fikk tyskernes tillatelse til
å forbli som grensevakt i

Øst-Finnmark inntil videre.
Her skal innskytes at tys-
kerne i øyeblikket ikke had-
de styrker å avse til dette
formål. Voksne folk som he-
le tiden oppholdt seg i Nar-
vik under krigshandlingene
mens disse varte, erindrer

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove
forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å under-
søke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Denne av myndighetene
hemmeligholdte mordserie
av et stort antall er nektet
etterforsket fordi Norges
politiske og rettslige ledelse
var direkte implisert i disse
ugjerninger eller komman-
dert. Se f. eks. KJELSTAD-
LI. Men man dømmer f. eks.
en ung, idealistisk bonde-
gutt til døden og dreper ham
fordi han har gitt noen øre-
fiker med videre til terror-
ister — les patrioter — un-
der okkupasjonen. Tildels
kjøpt og bestilt av England,
hvis de ikke følte seg opp-
muntret til å handle diktert
ut fra personlige kriminelle

som en svindler og tasken-
spiller. Og så har man på
den annen side folk som
ser på ham nærmest som en
slags guddom, eller iallfall
fremstiller ham som en
skapende kunstner natur av
aller største format.

Her hjemme er det jo ve-
sentlig hetserne som har do-
minert, uten dog å ha kun-
net legge synderlig mere ved
på heksebålet. Dertil mang-
ler de jo både kunnskaper
og den nødvendige sinnets
balanse. Folk og Land har
imellom forsøkt å skape en
litt mere saklig og nyansert
debatt ved også å gjengi
hva Hitlers venner og nære
medarbeidere har hatt å si,

men det har r
svært ilde opp-
nok ikke bare
standerne, men
den ekstreme
Når det gjelder
har jo folk som
ge fått vår pås
beundring ful
vrangstrupen og
trett av å refse
ne ondskap, og
tigel katolske pre
mar har vært ir
av det samme. In
kan tydeligvis te
også en Adolf
kunne ha krav
vurdering.

De av Hitlers g
arbeidere som ha
lige til å tute m
demokratiske ulve
te sin gamle ven
har blitt mottatt
og materielle for
res bøker går i k
lag overalt og top
listene i hele de
verden. Vi tenker
Baldur von Schir
da mere på arkite
som begge har sik
sorgfri alderdom
ræderiet mot sin
mot sin gamle, de
gudede sjef. Mens
Hitlers barndoms
bicek, for ikke å s
den gamle sjef på
teatret i Weimar,
Ziegler, nok ikke
derlig silke på s
forsøk på å skile
slik DE kjente h
nevnte har forø
gjort et nytt fors
sendt ut en bok r
ringer og uttalels
lang rekke person
Hitler nær. Som
svar på Speer-bok
han bl. a. frem u
stikk motsatt re
Hitlers annen stor

55. Njøten, Olav,
51, førstebetjent, Bergen
NORSK TIDEND, LON-
DON, nr. 91, 11. november
1944: «Njøten, Olav, politi-
konstabel i Bergen. Ble skutt
6. 11. 1949. Njøten var angi-
ver og ble likvidert på vegen
(Forts. side 8)

Likvideringene - -

(Forts. fra side 5)

til sitt arbeid. Han ble 46 år gammel. Andre ting som hefter ved Njøten er at han presenterte seg som prest, slo om seg med Guds ord og bønn. Han var også innviklet i Telavåg-affæren.»

SUNNMØRSPOSTEN nr. 292, fredag 15. 12. 1944:

«De saklige data om den myrdede er følgende: Olav Njøten ble født 30. mars 1893 i Austerheim. Han gjennomgikk Folkeskole, lands-gymnas med eksamen artium, handelsskole, Bergen politiskole og Statens politiskole, hvorpå han ble ansatt ved Bergen politikammer 16. mars 1923, betjent ved Stappø 15. juni 1941, førstebetjent 1. mars 1944.

«Han var en tid pinsevern, men sluttet seg så til Oxford-bevegelsen. Innen alle kretser var han en rettlinjert og avholdt mann, ubestikkelig. I politiets arkiver finnes det mange bevis på at Njøten ikke var noen «angiver» og udyr. Hans innsats var til beste for alle. Det som skjedd var at ryktespredere innen kristelige kretser i Bergen startet en rykteflom, som var til de grader skitten at LONDON ble oppmerksom, og etter en tid sendte likvideringsordre. En av de sterkesten mistenkte er k.sjef F. S. Lahaugen 27. Han ble arrestert for offentlig ryktetmakeri, men ble sluppet ut igjen da han vitnet med Testamentet og sa at en kristen spreder ikke løgn. Men summen av all elendigheten ble at Olav Njøten, en av de fineste mennesker som har vært i Bergenspolitiet, ble drept av «kristne» ryktespredere.»

56. Nilsen, Anton, fra Hurum

Ble likvidert i begynnelsen av april. Likvidasjonen er utført av derværende Kommunist-gruppe. Nilsen var mistenkt for «angiver». (Kilde: Norske Nyheter, LONDON, 27. april 1945.)

57. Mathisen, Thoralf. Statspolitikonstabel

Ble mandag morgen kl. 8 den 25. september 1944 skutt i Tåsenveien. Dette var en «borgerlig» likvidasjon. (Sikringstjenesten?) (Kilde: «Fritt Land» onsdag 27. september 1944.)

58. Dammen, Walter. Politibetjent ved Sandvika politistasjon.

Likvidasjonen ble utført av den kommunistiske «silkesnorgruppa», og skjedd natten til den 19. april 1945. Politibetjent Dammen ble fulgt til sitt siste hvilested av en stor sørgeskare. Han var en avholdt mann. Hel-

BRANDT SOM FREDSPRISKANDIDAT!

En tysk sosialdemokratisk politiker dame har fått den geniale idé å foreslå ingen ringere enn Willy Brandt, forfatteren av en geriljahåndbok til bruk mot det egne fedreland, til fredsprisen og det berømmelige norske heimfrontorganen VG — som til og med har klart å utkonkurrere Dagbladet i presseufyselighet — roper hurra så det ljoemer. Det skulle derfor ikke forundre oss om den viden beryktede norske nobelkomité føyet nettopp Brandt til rekken av de minneverdige forgjengere. Ellers skulle en jo tro at det måtte finnes en eller annen brukbar svarting før turen kom til hvite negre.

OGSÅ EN KRIGSBRAGD

Den utrettelige tilbake-skuer i Morgenbladet, Farmand og deslike liberalistiske organer som innbilder seg de er konservative, Benjamin Vogt har fylt 70 år og er behørig hyldet i alle slags publikasjoner. Han er jo mannen som skrevet smedeboken om sin gamle russlandskollega Vidkun Quisling og den ubøyelige forkjemper av den evig fortsatte norske krigen, så man bukker ærbødig både på venstrefløyen og nyanse- bortenover. Ikke minst i Dagbladet naturligvis. Der leser vi så øyet blir stort og vått følgende: («Vogt» var med og organiserte norsk motstand i Gudbrandsdalen, slik at tyske fallskjermtropper ble nedkjempet til Dov-

hjertet og trofast til det siste —

(Kilder: «Aftenposten» 26/27. april 1945, «Fritt folk», 27. 4. s.å., «Fritt Land» nr. 49, onsdag 2. mai 1945.)

59. Knudsen, Sigvart Caspar

Et medlem av Nasjonal Samling, Sigvart Caspar Knudsen ble skutt ned på gaten utenfor sitt hjem fredag morgen. Man fant liket ved 8-tiden om morgenen og mordet hadde antagelig skjedd noen timer tidligere. Knudsen var avdelingssjef i likvidasjonsstyret, som tar seg av likvideringen av eiendom som tilhører nordmenn som er deportert (!) eller dømt for statsfiendtlig virksomhet.» (Kilde: «Norsk Tidend» nr. 74 (411), onsdag 13. 9. 1944. NTB fra Stockholm samme datum.)

(Forts.)

re og veien til Vestlandet åpnet.» Det er det samme Ralph Hewins beskriver slik (i artikkelserien i Folk og Land i 1969, se bl. a. jule-numret): «Da 63 tyske fallskjerm soldater landet i nærheten av Dombås 14. april viste den enkle oppgave å omringe dem seg å ligge utenfor evnen til Ruges kombinerte styrker i 5 dager.» Det måtte altså faktisk en Benjamin til for å vinne det store slag med de ruge-ske hovedstyrker.

VI SYNTES NOK

det ble langt mellom avsløringene av «nazistiske kupp-planer» i Bundestyskland enda så godt norsk dags-presse har besøkt området med hetsere av virkelig klasse, slike som Dagbladets Jon-Hjalmar og Arbeiderbladets Tron Gerhardsen, for bare å nevne et par. Intet nazistisk host i lovåttene pleier å gå disse herrer forbi, så vi begynte faktisk å frykte for at hele Vest-Tyskland var blitt brandt-demokratisk. Men nå er Tron Gerhardsen på pletten igjen og får trespaltet oppslag i Arbeiderbladet for «Nazistisk terrorgruppe avslørt i Vest-Tyskland.»

Riktignok har den store sammensvergelse bare bestått av «12 mann i alderen 30—40 år i området Düsseldorf — Köln — Bonn» og kan altså ikke tilhøre Hitlers gamle drabanter. Og riktignok hadde de ennå ikke drevet noen terror, bare vært i besiddelse av noen håndvåpen, men en kan jo aldri vite hva slike skumle folk som er uenige i den brandtske realisasjon av tyske østområder kan finne på! Det verste var imidlertid at rabulistene hadde brukt et bilde av Willy Brandt i norsk uniform som blink under skyteøvelser. Sammen med sin østlige kompis, Ulbricht, i sovjetuniform. Men dette kan vel ikke egentlig kalles terrorhandlinger mot de to rødmutsete kamerater? Da presterer jo de hellige dyr på venstre fløy bedre saker. De bruker levende politifolk som blink!

Egentlig skulle man vel tro at det nasjonaldemokratiske parti gjennom felles innsats av de gamle partier og DEUTSCHE NATIONALZEITUNG var så utradert av tysk politikk at det ikke var nødvendig med nok en omgang. Men så synes ikke Gerhardsen. Han slår fast

at de arresterte, eller iallfall «de aller fleste» av dem er med i NPD. Ellers får man vel være glad over at Bundesrepublikken påny er reddet i siste øyeblikk.

I POLITIKKEN

er det ellers mange kroker. Selv om Willy Brandt er aldri så villig til å gi Polen alt man forlanger av tysk land, så er visst ikke polakkene selv så trygge likevel. Iallfall heter det i en melding i et tysk blad at den polske regjering vil overdra «kirkeeiendommene i de polske vestområder» til den katolske kirke. Etter den polske kommunistledelses «rettsoppfatning» ble den tyske evangeliske kirkes eiendommer ved krigens slutt beslaglagt av staten av daværende «ministere for vestområdene» anerkjente Oder-Neisse-grensen kan imidlertid en stor del av disse eiendommer i Oder-Neisse-området overføres til den katolske kirke. Så får en da se om agnet slukes av Vatikanet, som hittil har neklet å godkjenne det polske rov.

FLERE OG FLERE SPORSMÅLSTEGN

kan en visst sette ved verdien av det norske forsvarstrass i milliardene det koster og trass i NATO-dirigeringen. Soldatene får lov til å løpe grasat i «røde soldatbøker», mytterier og soldaterråd, vel ikke fordi forsvarsledelsen intet skjønner, men fordi en unnfalende presse faller den i ryggen ved enhver anledning. Siste nytt er at det dagspressen slås stort opp at soldatmøter krever streikerett for soldatene! En vet faktisk ikke enten en skal le eller gråte. Imidlertid bør man vel absolutt gråte over kommentaren fra Unge Høyres formann Hans Svelland. Riktignok løy han «personlig» (han kunne tydeligvis ikke si noe om organisasjonens stilling) avstand fra streikerett — tenk det da, Hedda! — men «medbestemmelsesrett stiller jeg meg positivt til». Så etter Svellands mening bør troppsjeften for han kommander forelegge soldatene til «medbestemmelse» om det skal være «Presenter gevær» eller «Ved foten gevær». Dette såkalte Unge Høyre blir da mere og mere forrvølet!

DEN MÅ TIDLIG

Siste nytt fra demokratiske forslag fra en unionisasjon på om at fødselskassen iverksettes alle kjønnslige omgivelser. Og under i digheter senere te 12 år. Ville da greiere med alnionisasjon av folk, da hensiktbart allikevel i fødselen av sver opphør? Man u i sin tid en plan dan et visst a skulle kunne ste det tyske folk i år. Og av svensk jo bare ca. 8 mi

TYSK PÅ FREMMA

Det tyske språk stadig terrng tra tigermanskt hets paganda. Aldri hgen til tysksprog anstalter og kusjoner vært så h tyskhatets høybor det fler og fler so det interessant e vendig å lære tysk Chicago kan de sproglærerforening at man for tiden 5 000 elever. Og i antallet tyske sp vokset fra 15 til 6

ANNELIESE P/ TANNINNSETT

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5
moen kirke - Vol

FOLK OG L

Kierschowsgt. 5, C
Telefon 37 76
Boks 3214 — Sa

Ekspedisjonstid: Tirsdag fra kl. 10 til Mandag og lørdag horet stengt.

Redaktør Melsom 1 påregnes truffet efter ende avtale.

Abonnementsspr Kr. 50,— pr. år. kr. halvår i Skandinavia. kr. 30,— pr. halvår. omslag innenlands: kr. pr. år, kr. 30,— pr.

Bruk postgiro nr. 1 Løssalg kr. 7
Utgiver A/S FOLK O

Lindbergh (tilv.) sammen med general Whitehead

Seiv har vi ikke lest Lindberghs omfangsrige krigs-erindringer ennu, men Heinrich Härtle, kjent tysk publisist og medarbeider i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, skriver i nevnte blad at han ikke kan finne noe bevis for den siste påstand. Man må da ha for øye at Lindbergh ikke fremstiller sin nåværende oppfatning, men offentliggjør sin dagbok hvor han dømmer ut fra forholdene dengang. Men nettopp deri ligger også den samtidshistoriske verdi av dette verk.

Den verdenskjente amerikanske oseanflyger er jo en av de få prominente amerikanere som har opplevet viktige avsnitt av forhistorien til annen verdenskrig og sto i personlig kontakt med førende politikere dengang. Hans erindringer omfatter tiden fra 1937 til 1945 og han beretter, som han skriver: «— i bevisstheten om at jeg tok del i en av de største kriser i verdenshistorien.» I halvoffisielt (Forts. side 7)

tr det norske såkalte samtidshistorikere som holder at den tyske okkupasjon av Norge var uberettiget overfall, mens de når det gjelder planer, som jo ikke lar seg benekte, hevder at forelå slike planer mot Norge, men at de gjennomføres uten med norsk samtykke. er åpenbart vrøvl. Det var ikke av hensyn til at britene nølte, det var av hensyn til opini-

1940 amerikansk sendemann i London) Archill noen uker før den tyske innmarsj i Norge gjennom ham hadde latt spørre hos USA ville understøtte en invasjon i Norge.» Oredsson:

les A. Lind- skriver dette i for 29. novem- boken er nylig SA under titlen time Journals of Lindbergh» (Har- Javanovitch, og det er synd velsen har gått for seg. Boken bli en av de sto- ere og man kan le- sche Allgemeine) kritikk fra «inn- jødiske orga- Dette med «inn- dommen» betvi- is ikke. Det ses er at Lind- ha hevdet at

«amerikanske jøder hadde trukket USA inn i annen verdenskrig.» En jødisk tals-

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Dette hører til de krimi- nelt ansvarsløse handlinger, hvor tyskerne med hjemmel i repressalieinstituttet kunne ha latt uskyldige mennesker blø. Det er langt fra en patriotisk handling, men sansynligvis inspirert av elementer som — på bakgrunn av okkupasjonens rådende forhold — umulig kunne ville folkets vel, men ville erte tyskerne til gjengjeldelse som kunne skape hat!

yrkesmann, noe som litt etter ble innrømmet av ordre- givne til mordet. Gjær- ningsmennene var fra Ålesund. Oppskriften den gamle kjente: Snikskyting fra bil. Ekers hustru ventet ett barn umiddelbart etter u- gjærningen. (Kilder: Bl. a. Sunnmørsposten 26. 1. 1945, o. fl. priv. brev fra f.f. Taraldsen. Denne saken rummer ellers mange råtne detaljer uegnet for trykken. Se også Fritt Land 15. 12. 1944.)

60. Eker — gassverksjef og NS-lagfører i Ålesund

Ble brutalt myrdet like før jul 1944, på Borgundvegen på vei til sitt arbeide. Mord- ordren gikk angivelig ut fra LONDON. Eker var helt uskyldig og en fremragende

61. Moe, Faste Svendsen, hovedkasserer i bykassen

Oslo Fritt Land, nr. 112, 15. des. 1944 meddeler at («angi- ver») Faste Svendsen Moe, (Forts. side 8)

te. Ikke alltid er vi enige med Oredsson, men hans synspunkter er interessante og hans personlige innsats for det han tror på imponerende.

Ikke minst har Oredsson følt seg kallet til å tre opp mot alle angrepene på den døde Adolf Hitler som ikke kan forsvare seg. Det synes vi er tappert og beundringsverdig forholdene tatt i betraktning.

Og sannelig skal han også få slippe til i FOLK OG LAND med sitt syn. Han har sendt oss denne artikkel:

Böcker om Adolf Hitler utkommer numera som på løpande band. Man kan glädja sig däröver, därför att det bevisar, att den man en hel värld gick i krig mot inte alls dog — som det övermodigt hette — med sin ideologi i bunkeren i Berlin.

Men det finns ett aber, och det är läsarnas uppfattning av kritiken som föres fram mot Tredje Rikets Führer. Allt för många av författarna skyller sine egna misslyckanden och brister på Hitler och folk som «gav upp» 1945 finna i böckerna sig själva rättfärdigade och utropa: «Läs Speer, där ser Du», — «Se nu själv vad Rosenberg avslöjar — osv.» Och så sätta dessa föredettingar glorian på hjässan och tycka sig så bra och gjort så rätt genom att «tänkt om»!

Vågar någon hävda för- svar av Hitler och vederlägga den värsta kritiken av honom, så hojtas det, att man ser Hitler som Gud Fader själv, att man är blind och fanatiker och mycket annat.

Tvårt om, är det ju de som missunner Hitler de be-

tag ha vad ha ikläda Betä. Hitle nalsoci Han ö ideolog marxis idag jo Han seger s Som re gamla . Efter istiska fick ha nens le En upp mycket mycket revoluti och sin Han i på de å världens nation i makt ti byggnad kom är många aktigt s ka och gångar. Så ko get, var förbigås Hitler t axla. R och stat statsche Som så folk och segrar dat. Änc ten blev bära bär herren Jag fr ha begå Hitler? kunnat ter som gå någr När v och läsa na, som författa: själva, i 1. Hitle: försv 2. Hade samm om l 3. I kri ker i själva missl 4. Inger mått och som

Lindbergh i 1939

den sam-
ppeoppgan-
n) var og-
rt uniform.
e at hun i
id ville bli
le hirdfolk
le kuttet i
en spyttet
mekket og
som tykker

Hvinnem
ldet førte
nd. fengsel-
2.
lygning, høy-
r Mænehus
fengsel for

ldelse på et
ve ærekren-
e førte til at
ge e'er kried
et å og fra-
rettigheter i

elsen av dette
av selvste
, b krevne
krenkelse er
man unekte-
over hva som
id Widerøe's
den uhøflige
til et så hel-
anmelderen.

nok hverken
et eller truet
sto påstand
tro om alle
?

une Hansen

skrivit —
)
2 år till sitt
årav 6 år i
åstan hela

ch P-ndes-
ar l. t 25
ygga, men
unnit opp
på mange,
n.
edrik den
n historie-

rivit histo-
st få har
— Männi-
nan skild-
ts tankar,
ngar, och
ärld, som
tagit för-
öoken för
ngar».

den sam-
ppeoppgan-
n) var og-
rt uniform.
e at hun i
id ville bli
le hirdfolk
le kuttet i
en spyttet
mekket og
som tykker

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)
onsdag morgen 13. 12. ble
skutt ned på åpen gate (i
Bygdø Allé ikke langt fra
Frogner Kirke). Han ble
truffet av to skudd. Gjer-
ningsmannen kom seg unna.
Svendsen Moe var hoved-
kasserer i Bykassen. Fun-
gerte også som leder for NS-
gruppen i Frogner-distriktet.
Likvidasjonen angis utført
av «den borgerlige hjemme-
front. (Svendsen Moe ble
skutt ned bakfra av to ukjen-
te menn, mens han spaserte
i Bygdø Allé sammen med
sin hustru. Klokken var da
14.40. Tørdag 10. 12. 1944.)

62., 63. SS Hauptscharführer Georg Nitsche, SS Oberscharführer Kurt Olitsch

Den 28. april 1943 ble 2
tjenestemenn ved det tyske
sikkerhetspoliti, (de oven-
nevnte) under utøvelsen av
sin tjeneste skutt ned bak-
fra av en nordmann som sto
i engelsk sold. RK. Terboven
var tilstede ved den høytide-
lige bisettelse i Bergen. Kil-
de: «Fredrikstad Blad» nr.
101, onsdag 5. mai 1943.

64. Løvdok, Yngvar Lensmann i Haug

«Ringerikes Blad» nr. 14,
onsdag 26. januar 1944:
«Lensmann Løvdok myr-
det i Drammen.»

«Politidepartementet, lede-
ren av sikkerhetspolitiet
meddeler: Tirsdag 18. janu-
ar ved 18.30-tiden ble lens-
mannen i Haug, Yngvar
Løvdok, skutt utenfor sin
bopel i Schreinersgt. (?) i
Drammen. Lensmannen var
på veg heimefra til et sel-
skap, da han ca. 100 meter
fra heimen sin ble overfalt
og tildelt et slag i tinningen
med en kulle. Lensmannen,
som var helt ubevæpnet,
kom seg fra overfallsman-

har gitt ut i Tyskland ble
som kjent i sin tid beslag-
lagt, men forleggeren rømte
med opplaget til Egypt før
politiet fikk slått kloen i det.
Begrunnelsen for aksjonen
var at bøkene «forherliget
nazismen» idet man kunne
se SS-runene på uniformen
til Skozeny på omslaget. Ef-
ter flere års omfattende
rettsprosedyre ble beslaget
hevet og Cramer vendte til-
bake til Tyskland med sine
bøker. Han gjenopptok sal-

men og forsøkte å springe
inn i et av nabohusene. Ved
trappen til dette hus ble han
skutt bakfra. Det lyktes ham
å komme opp trappen og
banke på ytterdøren. Ute på
trappen eller eventuelt inne
i naboens gang ble han
skutt med ytterligere 4
skudd i ryggen. Inne i gan-
gen segnet han om bevisst-
løs.

Politiet ble straks alarm-
ert og lensmannen bragt til
sykehuset, hvor det viste
seg at han allerede var død.
Kriminalpolitiets mordkom-
misjon og andre spesialister
er i uavbrutt arbeid med
etterforskningen.

Yngvar Løvdok var født i
Nes i Hallingdal 6. 12. 1897.
Han ble ansatt ved Dram-
men Politikammer i 1920 og
var her like til 1. juli 1943,
da han ble konstituert som
lensmann i Haug i Hokk-
sund.

Løvdok etterlater seg hus-
tru og 2 sønner på henholds-
vis 17½ og 16 år. Løvdok var
en ualminnelig godt likt
mann. Mordet må sees på
bakgrunn av at han ved sin
plikt- og nasjonalfølelse
skapte misunnelse og raseri
i vide kretser. Alt ialt kan
det sies om denne ugjer-
ningen at atter frydet de
«gode» seg over velgjort
jobb.»

I emigrantenes blad
«NORSK TIDEND», Lon-
don, legges naturligvis det
hele ut som en politisk
hevnaakt. Løvdok skulle ha
blitt passet opp utenfor sin
bolig av en ung mann som
påstås å ha skreket at han
ville hevne en død. Siden
han hadde vedkommende skutt.
Løvdok skulle angivelig (i
Norsk Tidend) ha vært ved
bevissthet under transpor-
ten til sykehuset og da ha
opplyst om dette. —

gendefährdenden «Schrif-
ten» fordi de «forherliger
krigen!» Følgen av dette er
at det ikke er tillatt å drive
reklame for bøkene lenger.
Det hører med til historien
at boken brukes som mili-
tær lærebok i Israel og for-
laget som har utgitt den der
karakteriserer den som en
av de beste krigsbøker fra
annen verdenskrig. Bøkene
kan bestilles gjennom FOLK
OG LANDS BOKTJENESTE
og vi anbefaler folk å skaffe
seg dem, både fordi det er
god lesning og fordi fritt
salg altså hindres i selve
Tyskland.

TROPPEREDUSERINGEN I NATO

Det er ikke rart bevendt
med det NATO vi så lett-
sindig setter vår lit til. Si-
den 1966 er NATO-troppene
i Europa blitt redusert med
ialt 133 000 mann. Frankri-
kes utreden bragte et mi-
nus på 60 000 mann. USA
trakk 15 000 mann ut av
Frankrike og har senere
trukket ut ytterligere 34 500
soldater. Belgia reduserte
sine NATO-forband med
20 000 og Kanada sine med
4 000 mann. Det tyske Bun-
deswehr, som det opprin-
nelig var fastsatt skulle bi-
dra med 520 000 mann har
innskrenket seg til en freds-
styrke på 460 000 mann.

GUDDOMMELIG ERKJEN- NELSE

Det venstreforvridde «FO-
RUM» som utkommer i
Wien, hadde i et nummer
for ikke lenge siden et inter-
vju med eksilspanieren F.
Arrabal som oppholder seg
i Paris. Herr Arrabal pres-
terte ifølge Forum følgende
tankévekkende utsagn: Por-
nografien bringer oss nær-
mere Gud, og orgasmen før-
er til erkjennelse av Gud.
Hvis dette er et forsøk på
å markedsføre pornopro-
dukter i kirke og menighets-
hus, får vi være glade for at
denne nye «sannheten» ennu
ikke har fått noen «presse»
her hjemme, foreløpig.

ELLERS

leser vi av en gammel ame-
rikansk statistikk at 71 %
av medlemmene i det kom-
munistiske parti var zion-
ister. Men det var i 1930 og
kan jo ha vært en tilfeldig-
het.

mel tyskende
har huket seg
melsen — det
fra Schiller. D
som det vil r
det som der si
forbausende c
heten vil gjer
har den gaml
mann de Valer
sløret og røbe
«gamle, gode»
chills revestr
synsløshet. H
lure Irland i
annen verden
gjeld ville h
land også d
som er korn
punktet nå
protestantisk
— men rikt
krigen var
ra var imi
gammel rev.
briteres løf
i første verd
le ikke opp
politikken, s
rikanerne i
Churchills i
tro at avslø
vekke synd
hos protes
Imidlertid i
spørsmålet
gene om No

KRISTNA
Har du lyst til
ner i et åpent
Venner møtes
hver måned i
en tale er det
ledning til s
Møtet

FOLK
Kierschou
Telefo
Boks 32
Ekspedisjonsti
fredag fra k
Mandag og h
toret stengt.
Redaktør M
påregnes traf
ende avtale.
Abonner
Kr. 50,— pr.
halvår i Skan
kr. 30,— pr.
omslag innen
pr. år, kr. 3
Bruk postg
Løssa
Utgiver A/S F.

«Industriegassene eter opp statuer og byggverk» i München, skriver STERN. Her i Norge berjer fluren blant vegetasjonen bl. a. i Sunddalsøra.

Bonden vil ha et middel mot kålmark. Ja, kjøpmannen har det. Er det effektivt? Ganske sikkert, mot kålmark. Hva andre virkninger har det? Det vet ingen av dem! Vanligvis reises dette spørsmål i det hele tatt ikke.

På en kafé sitter en langhåret ungdom og ser sultent etter alle som kommer inn. Hans «hunger» er ikke etter mat, men hasj, marihuana, «sne», eller er han allerede kommet til LSD og heroin? — Han vil ihvertfall ha et stoff som skjenker ham en «reise». Han er villig til å betale. Og han finner som regel en tjenestvillig leverandør.

Hva andre virkninger har stoffet? Hverken leverandør eller forbruker reiser dette spørsmålet.

På bensinstasjonen får bilene fylt tanken: Bensinen er tilsatt bly. Det forebygger nemlig at motoren «banker». Andre virkninger? Man har så smått begynt å undersøke dem, og resultatene er nedslående.

Den lettvinste og mest økonomiske måten å bli kvitt industriavfall på, er å sende det ut i luften som røk eller gass, eller som slam i elver og fjorder. Det samme gjelder møkk og kjøkkenavfall. Hva andre virkninger denne praksis har, begynner vi å få vite en del om: Det siste nr. av det tyske ukeblad «Stern» skriver om Münchens «selvmord»: Industriegassene eter opp statuer og byggverk. Og er det noen som da tror at de sparer lungene?

Andre eksempler: En eldre dame jeg av og til treffer ferierte for et par år siden i Kanada. Hun hadde lest de noe romantiske «Jalna»-bøker, og ville derfor gjerne se Erie-sjøen, som omtales i dem. En sidevei førte gjennom skogen ned til stranden — og en velvillig buss-sjåfør tok en

(Forts. side 6)

Når imidlertid Einar Gerhardsen også begynner å skrive, så ville det interessert mere om han hadde «erindret» noe lenger tilbake i tiden, da han var en av de fremste antimilitære agitatorer. Han ble jo i 1924 dømt til 75 dagers fengsel og fradømt retten til å tjene i rikets krigsmakt for et tidsrom av 10 år for «straffbar antimilitær agitasjon».

En slik opplysning i boken ville gitt en bedre bakgrunn for hva han har å berette om.

Den svekkelse av forsvaret som den antimilitære politikk førte til, skaffet oss tyskerne inn i landet i 1940. Men nok om det her og nå.

Efter 9. april kom det en tid her i landet som passende kan kalles «rømlingenes epoke». Sammen med mange andre rømte også Einar Gerhardsen ut av Oslo, da tyskerne marsjerte inn. Av boken kan man ikke se at han meldte seg til tjeneste i de militære styrker. Men han og mange andre rente i Kongens og regjeringens fot-

I Tromsø, under flukten i 1940, laget de bovedansvarlige i strosfen, arbeiderpartirømlingene et opprop: Om det skriver arbeiderpartist Gerhardsen nå: «Som det går fram av oppropet som ble ut, så arbeiderorganisasjonene det som en oppgave å bidra til å fjende ut av landet.» En får si det var et verdifullt bidrag

spor nordover i landet, uten at det er lett å forstå at mange av dem hadde noe særlig å gjøre der. Da noen flyktninger bad Nygaards-

vold om å få arbeid, ble han ergerlig. «Regjeringen kan ikke holde rundt i landet med en haleheng etter seg oberst Thue som holder «frontlinje» i Romsdal til statsråd Trygve «han ikke likte regjeringen som hade forsømt seg, og nå fikk vi fra Antimilitære agitator Tranmæl og likesinnede han ikke gi lov til sere noen sperring».

Gerhardsen var forordfører i Oslo og ble blitt på sin plass der rømme og overlate Oslo folkning til å greie seg best de kunne.

I boken fortelles møte som utenriksminister Koht hadde med nartementsfolk i EDisse hadde også r sine jobber i Oslo. D trykk for at de nu v se tilbake og ba K råd. Han svarte at d gjøre som de ville r De reiste så tilbake sier om det: «Da jeg flokken gikk, kjente som om rottene fo synkende skip». Dett vel være å sette sake det. Det var jo mentsfolkene som bake til skipet. Rott le spiltes av andre! Så gikk da flukte

(Forts.)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

65. Lindvik, Gunnar, politispektor, —

ble onsdag morgen den 24. mai 1944 tatt av dage i sin leilighet i Langaardsgate 1 (Oslo) — melder det illegale blad «Fritt Land» fredag den 26. mai 1944. —

Lindvik var en meget dyktig og vennsæl mann og kollega. Forbitrelsen var meget stor i politikretser over u-gjerningen — melder bl. a. Aftenposten i mai 1944. — Lindvik var født 18. april 1905 på gården Segelstad, Fåvang i Gudbrandsdalen.

66. Stør, Erling Georg, Oslo

NTB — Stockholm 17. juni 1944:

Fra Oslo meldes det at Erling Georg Stør ble dødelig såret natten til 17. mai i Rosenkrantzgaten. — Han døde en uke senere. — (Sikringstjenesten).

67. En politimann i Oslo. 68. Hans far

Høsten 1944 ble en politimann i Oslo «dømt» til døden av pistolpatriotene. De lykkedes ikke i å lage det fornødne bakhold, da politimannen stadig var på vakt mot snikmorderne. Så plutselig en dag ble mannens far skutt ned på åpen gate. Denne hadde intet med politiets arbeid å gjøre. Dette

(Forts. side 7)

side 1)
skabinett, Lord
r gitt av Stor-
planer mot Nor-
ikk omtrent pa-
de tyske, men
na var 24 timer
de med sine så-
sjonshandling.» I
delse sier da

de mest tvilsomme
krigsforbryterpro-
berg var at plan-
gjennomføringen
en mot Norge ble
ant de viktigste til-
mot tyskerne. Man
lig forstå at den
den britiske regjering
seg for å approbere
agen, eller hvordan
le anklagere kunne
de dom på et slikt
en slik fremgangs-
ig av de mest iøyenfal-
ig av hykleri som hi-
mer.»

er til at forlaget
en store skjelven
dristighet etter å
rektor på denne
som også retter
offisiell norsk hi-
ning slik den har
bet opp til den
ndersen synes nok
å oppfattes som
vidt drevet sans
play» i historie-
» og det skal
kjent helst ikke
i kongeriket Nor-
deren fører tørt

elens forlag har
ene kapitels ved-
de funnet det rik-
ye til noen fotno-

re med faner og
å minne dem om
å finnes et annet

ERE NAZISTER

nske bladet «Ar-
ar nesten skremt
isse kretser i vårt
d. Det kunne nem-
se at det er ca.
rganiserte nazister
og hva verre er,
genterte alle sam-

adet hadde gjort
nøye å undersøke
da nærmere, skri-
nske kollega Revi-
ville det kanskje
at folk i alle klas-
egymt å tenke over
er verst verdens-
itt, nazistene eller
riologere fra 1945.
av ettertenksom-
de lett komme til
både «Arbetaren»
erplaprerer.

ter for egen regning, som
det uttrykkelig gjøres opp-
merksom på. Disse fotno-
ter skal vel i første rekke
supplere Liddell Harts
knappe tekst, men også,
får man inntrykk av, leg-
ge noen lodd i den alli-
erte krigføringens moralske
vektskål.»

For egen regning vil vi
tilføye at motivet vel i før-
te rekke er å støtte opp om
den norske historielegenden
om det uprovoserte tyske
«overfall» og de edle vest-
makter som kom den tapre
Nygaardsvoldregjering til
hjelp, den versjon som bl. a.
serveres i «Norway and the
Second World War» og som
Riste nylig frisket opp slik
vi nevnte i forrige nummer.

Det mest interessante ved
denne sak er naturligvis
hvor forlaget søkte sakkyn-
dig assistanse da man fant
det nødvendig å korrigere
den britiske militæreksperts
fremstilling av britiske plan-
er, bygget på foreliggende
dokumenter. Hvis det da ik-
ke var en slik «sakkyn-
dig» som selv bød seg frem? Hva
vet vi!

Jo, forresten, noe vet vi,
nemlig at den anonyme fot-
noteskribent ingen annen
er enn vår mangfoldige
venn, professor dr. Magne
Skodvin!

En annen side av saken er
naturligvis om det forelig-
ger tillatelse fra Sir Liddell
Harts arvinger til en slik
fotnotevoldtekt mot hans
andsverk. Det tør være mul-
lig at også den sak kan duk-
ke opp, og at de britiske
rettighetshavere slett ikke
er like fornøyde med pro-
fessor Skodvins forbedrin-
ger og historieskrivning
som forlaget på vegne av
det norske Establishment.

Hvorledes er det
med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?

«Farlige for ungdommen»

har de hjernevaskede etterkrigstyskere stempet
SKORZ7NYBØKENE med, slik at en ikke får drive
reklame for dem i Tyskland.

Men FOLK OG LANDS BOKTJENESTE selger dem:

Otto Skorzeny: *Lebe Gefährlich* Heftet kr. 25,—

Otto Skorzeny: *Wir kämpften - wir verloren* Heftet kr. 25,—

framgikk også av det bre-
vet som terroristene etter-
på sendte mannen. Her
skrev de nemlig kaldt og ky-
nisk at da politimannen
selv «var feig og gikk i dek-
ning», hadde man istedet
skutt hans far. Hvis ikke
politimannen selv innen må-
nedens utgang innrettet seg
slik at kulene kunne nå ham
også, ville hans bror uten
videre varsel bli skutt. «De
har valget», slutter brevet.
— (Kilde: «Sunnmøreposten»
nr. 294, mandag 18. des.
1944.)

69. En kvinne er likvidert
i Oslo, i Hesselberggaten, 17.
april (1945). Hun hadde an-
givelig «angitt» et våpenla-
ger. Kvinnen var skutt med
dum-dum ammunisjon. (Kil-
de: Det illegale blad «BUL-
LETINEN», 30. april 1945).

70. Yngre mann lekvidert
for angivelig å ha meddelt
besetelsesmakten data om
folk som gjemte seg for å
unngå arbeidsregistrering.
Likvideringen ble foretatt
på ukjent sted, sannsynlig-
vis like utenfor Drammen.
(Privat kilde og «BULLE-
TINEN» 17. november -44).

71. Borgen, Reidar

ble myrdet av en hjemme-
frontgruppe ved Brunkollen,
Muren i Ø. Bærum. De var
dratt ut for å «arrestere»
ham 9. mai 1945. Heltene
skjøt ham ned under fore-
givende av at han flyktet.
Borgens enke anla sak mot
Livsforsikringselskapet
«Brage» med krav om ut-
betaling av forsikringsbelø-
pet for to poliser på hen-
holdsvis ti tusen og femten
tusen kroner. Det smarte
selskap anførte overfor den
sivilt myrdedes etterlatte at
polisene er påført «midler-
tidig tillegg», hvorefter sel-
skapet, når forsikringstage-
ren dør innen to år etter teg-
ningen som følge av at han
har deltatt i «den nuværende
krig», bare plikter å betale
deres matematiske verdi.
Byrettens fryktelige dom
for de etterlatte lød på at
de skulle få polisenes mate-
matiske verdi — 340 krø-
ner. Ti byretten fant at dette
ynkelige drap 9. mai 1945
var KRIGSHANDLING!

(Fort. fra side 2)

dommer for brukbare pro-
grammer. Boikotten ram-
met jo nemlig ikke NRK
som sådan. Det er jo en mo-
nopolinstitusjon som intet
har å tape eftersom den jo
ikke har konkurranter som
kan snappe kundene.

Det var vel derfor man
også opplevet det merkver-
dige at NRK iherdig var med
på å boikotte seg selv. Make
til opptreden skal en da lete
lenge etter. Det burde være
de høyt gasjerte medarbei-
dere i NRK's simple plikt å
hjelpe seerne og lytterne i
en slik situasjon med korte
orienteringer om hva de
fremmedsproglige opptred-
ende sier, slik at ikke-sprog-
kyndige kunne få iallfall litt
glede av det som sendes.
Isteden opplevet man at de
ansatte iherdig boikottet
seg selv og sin egen institu-
sjon.

Dette har naturligvis intet
med «streikebryteri» å gjø-
re. Rent bortsett fra at det
jo har blitt noe rent sykelig
over denne frykten for
«streikebryteri». Ingen kan
jo rent moralsk sett være
forpliktet til ikke bare å
sympatisere med, men di-
rekte å delta i konflikter de
synes er tåpelige og men-
ningsløse. Det er heller intet
moralsk forkastelig i å mot-

Også av hensyn til slike
kriminelle drap er det at
man så sent som i 1971 må
tviholde på en avsløret des-
perat løgn at Norge som
stat fortsatte krigen etter
kapitulasjonen 10. juni 1940,
da Norge trådte ut som fak-
tisk krigsdeltaker. — Har
BRAGE i denne sak intet fo-
retatt seg for å komme ajour
med anstendighetens krav?

72. Dokken, Olav

Olav Dokken, vaktmann
ved Kongsberg Våpenfab-
rikk, ble myrdet 10. oktober
1944. Hans eneste «synd»
var hans medlemsskap i Na-
sjonal Samling, en norsk
nasjonal bevegelse fra 1933.
(Kilder: Lokalpressen,
«BULLETTINEN» 17. novem-
ber 1944.)

73. Dahl, Rolf

Den norske hjemmefron-
tens sikringstjeneste har av-
livet Rolf Dahl som «angi-
ver».

(Kilde: Privattelegram til
AFTONTIDNINGEN, Stock-
holm 3. juli 1944.)

74. Johnsen

For en kort tid siden ble
en herr Johnsen skutt uten-
for Sofienberggt. 11, Oslo.
Han var rapportert som «an-
giver».

(Kilde: «BULLETTINEN»
17. november 1944).

(Fortsettes)

arbeide slike aksjoner
en føler seg kallet til
Og det tør vel kanskje
en alminnelig mening et
hvert som de såkalte
«le» streiker tas opp
kampmiddel av ytte-
venstre fløy.

Det er vel i det hele
også fullstendig hinsides
fornuft å bibeholde det g-
le systemet med streik
lockout som måter å av-
re stridigheter i arbeidsli-
på i et samfunn som er
bundet sammen i enh-
henscende som de moder-
industrisamfunn. De enk-
te interesser er der se
hjul som griper inn i hv
andre og det kan lett i
kaos i det hele hvis ett
hjulene løper løpsk. Det
var klart for fremsynte fo
allerede for mere enn
kvart århundre siden, o
derfor hadde da også Nasj-
nal Samling en programpo-
som sa: «Lockout og strei-
forbys. En' arbeidets lo-
fastsetter arbeidsgiverne
og lønnsinntakernes rettig-
heter og plikter, deres in-
byrdes samarbeid og be-
stemmer hvorledes interes-
setvister i arbeidslivet ska
avgjøres.»

Det tør vel etterhvert bl
flere og flere som synes at
også denne post i det gamle
program var prisverdig. Og
iallfall synes vel folk når
det gjelder boikotten av
NRK at det var en tvist
som burde vært avgjort på
en annen måte. Streik og
boikott er ikke anvendelig
mot en monopolbedrift
som ikke kan skades ved
slike midler og dermed hel-
ler ikke tvinges til å gi etter.
Og aller minst bør slike mi-
dler kunne anvendes i en
tvist som i virkeligheten an-
går Staten. Folk bør ikke
kunne aksjonere mot seg
selv. Skal tvungen megling
ha noen berettigelse, så må
det da være i en slik situa-
sjon, men partipolitikerne
er for feige til å sette seg
opp mot slagordene og de
mektige arbeidslivsorganisa-
sjoner.

Den svenske statsminister
Palme våget det riktignok
delvis nylig, men så gjaldt
det jo ikke det svenske LO,
men frittstående lønnsta-
kersammenslutninger, som
man gjerne ville stekke vin-
gene på. Man valgte et mel-
lomstandpunkt med et tids-
bestemt streike- og lockout-
forbud.

Bedre hadde det vært om
man både i Sverige og Nor-
ge allerede før den bitre nød
og et forstående økonomisk
kaos tvinger til det gjennom-
førte NS-programposten fra
dengang i sin fulle utstrek-
ning. Ialffall når det gjelder
statens tjeneste.

Politikus

Einar Syvertsen

nse folkerettslig sett var det altså ikke. Hverken folkerettslig eller konstitusjonelt hadde vel regjeringen adgang til det.

Den honnør til 6. divisjon om tyskerne innleder kapitulasjonsavtalen med har ørt til komplikasjoner i det norske etterkrigsoppgjør, derom er det ikke tvil. Når man imidlertid leser kapitulasjonsavtalens innledning og den etterfølgende tekst, blir det klart at de betingelser som følger innledningen ikke kan innfries av 6. divisjon.

Er finner å kunne si at det er symptomatisk når De etter gjentagende oppfordringer omsider, i Aftenposten 26. januar i år, presenterer i faksimile en amputert kapitulasjonsavtale, og selvfølgelig med den omiskuterte innledning som det hovedsakelige. Og likeså selvfølgelig er det viktigste uttatt ut. F. eks. det viktigste av § 4. I faksimilen gjengis det følgende av § 4's ekstremitet: «Das deutsche Oberkommando wird nach erfolgter Auslieferung der deutschen Kriegsgefangenen sowie der Waffen und weiteren» — — Mens § 4 i sin helhet i norsk oversettelse lyder slik:

«Efter utleveringen av de tyske krigsfanger, samt vå-

(Forts. side 7)

han svare noe annet enn «akseshaf» denne gang?

Men tydeligvis er det grenser for «frimodighet» i NRK. Iallfall ble det etterfølgende, som VI iallfall synes måtte treffe midt i blinken i denne sammenheng, ikke antatt.

Den unge mann som har skrevet artikkelen har nå sendt oss den til offentliggjørelse. Og vi trykker den naturligvis gjerne. Først og fremst fordi den er så godt skrevet, og der nest fordi den gir uttrykk for synspunkter man sjelden ser fremført av unge i dagens Norge — skjønt de vel burde være nærliggende.

Og skulle vi ellers føye noe til det den unge mann med den pangermanske innstilling skriver, så måtte det da være dette at det dog var noen nordmenn som forsto hva det gjaldt i annen verdenskrig. 7000 til 8000 nordmenn dro som frivillige til østfronten og 10 % av dem vendte aldri hjem. Og bortimot 100.000 norske kvinner og menn protesterte gjennom Nasjonal Samling mot at ek-silfolkene og andre i Norges navn engasjerte seg på de røde bolsjevikers side i Europas skjebnekamp.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Fra fortiden stammer produktet fremtiden. — Vi vet nå at den første likvidering — i all fall den første som er gjort kjent for alt folket — kan tidfestes til sommeren 1942.

Riktignok ble «angivere» sivilmyrdet på skumleste vis så langt tilbake som september — oktober 1940, men disse har vi ikke papirer på ennå.

Ellers arbeidet morderne og deres bakmenn — hvorblandt gullfasaner, «beaumonts» og prominens trutt og jamt like inn i «frigjøringsvåren» du sköna. Og videre?

Vår spesielle medarbeider G.K. skriver herom:

Fra vinteren 1942—43, og ut hele 1944, ble det myrdet i bakhold av en gruppe norske «helter». Disse brydde seg ikke om formalia, eksempelvis å offentliggjøre navn og hvorfor. De bare drepte, og samlet så sammen mordene for så i en av sine organer å oppgi tallet på de drepte. De ga anvisninger på hvordan de drepte og frydet seg ved tanken på neste offer.

La gå med at disse «menesker» en tid hadde trodd på noe som var verdt å

kjempe for; men alt til sin tid. Etterhvert som myrderiene skred fram, forsvant den siste lille rest av såkalt patriotisme.

Tilbake var bare blodrusen — — gleden over å drepe, gleden over å så bunnløs sorg og fortvilelse hos ofrenes etterlatte. Det psykologiske i en slik atferd vil jeg ikke komme inn på. Jeg har ikke den faglige eller akademiske kompetanse som skal til. Til kjedsommelighet har jeg hørt og lest at krigen lager sine egne lover: at det som skjedde på mordfronten må sees i lys av disse lover: at de som myrdet i detalj og parti var underlagt en slags patriotisk mord- og blodpsykose og følgelig må unnskyldes og fritas for ansvar.

Jeg skal til en viss grad gå med på et slikt resonnement, — til en viss grad.

Men saken blir ikke bedre for det. Skal jeg følge denne saken videre kan ikke konklusjonen bli en annen enn at ansvaret faller på dem som ga sin ordre om at den og den måtte drepes. Det er såkalte høytstående menn og kvinner i ledende stillinger og med oversikt over

(Forts. side 6)

Bjornstjerne Bjørnson var pangermanist — —

KNUT HAMSUN VAR SÅ VISST INGEN LANDSFORRÆDER! — Vår nasjonal arv fra Welhaven og Bjørnson holdt han i ære; de hadde alle tre en fast tro på Pangermanismens sak. — «Din Hjemstavnbonde, er en hellig Jord.» —

Vi husker hvorledes Bjørnson engang tok fram storleggen og likviderte en «européisk åndshøvding» som hørte hjemme i Palestina, men som hadde satt seg i hodet at han skulle dirigere Nordens åndsliv:

«Mællem Georg Brandes og mig er det den forskel, at mine forfædre har gennem utallige generationer sett ut over skog og fjæll og sø — over de store vidder, — medens Brandes og hans slægt har havt bakgaarden til en marsjandise-butik som nærmeste utsigt.»

Når en klegg biter seg fast, blir den gjerne slått flat. Her gjelder ingen ærefrykt for livet.

*

DEN NASJONAL-SOSIALISTISKE REISNING i Tyskland var en positiv, en (Forts. side 7)

— — som Henrik Ibsen var det.

Stilstanden norsk Okkupasjonshistorie 2014? kapitulasjon?

Ingen kommer inn på Regjeringens egen erklæring!

Det kan vel ikke være de norske fangene denne t... om Sachsenhausen fremstiller? For de led da vis... tro det en av dem her beret...

r tjenestefullt av EN å gi plass av stridende om et tabustoff tidshistorie. — har professor kodvin lansert om også burde i selv: ORD OG Hermed et par ordan kan man regjeringen Ny-samtykke forendelse til det okkuperte Nor- rige internerte er — til å har- fo tatt krigs- Norges side? rigen fortsatte som krigsdel- § 86 i straffe- is regjeringens ng n stillin- et og uansett avtalen, hvor- i da karakteri- old at det leve- is varetekt fle- rske militære, stig og fastløn- m hadde unn- endens herre-

Hertil kommer en sensa- sjonell realitet, omhyggelig unngått av alle debattanter! Såvidt jeg kan se foreligger regjeringens ikke dementer- te utsagn i bokform om at den har kapitulert militært 10. juni 1940, og at den kamp som fortsettes ikke er vå- penkrig!

Men regjeringen vil fort- sette striden utenfor Norges grenser «som frie talsmenn for det norske folks nasjo-

nale rettigheter.» — Boken det siktes til er utkommet første gang i London 1942, hos J. M. Dent & Sons, Ltd. Aldine House, Bedford Stre- et. Boken er forsynt med Riksvåpnet, har på tittelbla- det bilde av «H. M. King HAAKON VII», og bærer tittelen: «NORWAY. A Hand- book. Compiled by the Roy- al Norwegian Government.» Compile betyr ifølge ordbok (Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å under- søke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Den juridiske forsker og lærer, professor dr. jur. Jo- hannes Andenæs har som kjent for tiden foretatt en utvandring fra det juridiske fakultet til rektoratet. Det dype savn som derved er skapt hos de juridiske stu- denten bør de dulme med å bevilge seg en nitid lesning av hans formentlig mest gymnastiske arbeid «Okku- pasjonstidens «likvidasjo- ner» i rettslig belysning» — i Tidsskrift for Rettsviten- skap, 1948. Arbeidet skal bli grundig gjennomgått i Folk og Land. I dag siteres bare noen av professorens innledende ord. For innvi- ede kan de dog tjene som en smaksprøve på arbeidets gehalt i det hele:

«Under okkupasjonssti- den ble et antall personer som var betraktet som sær-

Rektor Jobs. Andenæs

lig farlige for motstandsbe- vegelsen drept (likvidert) (Forts. side 8)

Det er nok dessverre et ubestridelig faktum at det ikke var så bra i storparten av de tyske konsentrasjons- leire og verre og verre ble det naturligvis eftersom de allierte luftbombardemen- ter ødela jernbånenett og veier slik at forsyningene ble vanskeliggjort.

Det var dog stor forskjell på leirene og det må vel i første rekke tilskrives de en- kelte leirsjefer med samt vaktmannskap ellers. En kan vel gå ut fra at det gjaldt et felles reglement for leirene, men at det ble prak- tisert forskjellig.

I en anmeldelse av Einar Gerhardsens memoarer fal- ler den snakke-, eller vel helst skrive-salige Benjamin Vogt i staver over den fy- siske utholdenhet Gerhard- sen viste under oppholdet i Sachsenhausen:

«Men når han forteller — at han greidde å legge på seg mellom 3 og 5 kilo i Sachsen- hausen — — blir man stum.»

Og det skal megen beund- ring til for å gjøre Benja- min Vogt stum!

Nå skriver imidlertid Wil- ly Møller i et innlegg i Far- mand (13.2. 1971) betitlet «Kroppsvekt og konsentra- sjonsleire» at dette viser at Vogt ikke vet hva han snak- ker om. Møller sier riktig- nok at dette bare er «for en gangs skyld», men vi vil ab- solutt ikke underskrive det. Vogt har alltid vanskelig for å foreta et virkelighets- tenksomt arbeid, og en- det som han har opplyst i avsnittet...

Møller peker på at det, som vi nevnte innlednings- vis, var stor forskjell på de forskjellige leire og «Blant dem alle sto Sachsenhausen i en særklasse». Noe Vogt av gode grunner ikke har visst

har av sjonsleire. At Sachs- for seg sel- nene i Sach- var det, b- hvis de ha- kjentskape sittet der. også Odd den side av- ken De ver- kan få fatt- ne her sikk- turlig spørs- nordmenn f- bedre leir S- hvorfor de- særbehandli- hadde noe målet og me- ling spilte å Men, la n- er en annen- som interess- har det vært vidt dårlig be- ge av leiren- av den øver- Himmlers heitshauptan- skyldtes leir- vanligvis uti- som tok på niholdt på komme til f- moralsk mi- her skriver i- ganske oppl- klarer de i Sachsenhaus- lå dessuten Berlin. Mec- var den — stadige hoc- for uvente- fra «Reichs- armb» i Ber- ikke bety- det som det- det som... Hitler selv- strid med- Mange i- flom av p- ned over Sachsenh- så heretni-

utvetydige er- egjeringen om en som er nær i statsrådpro- juni 1940 og innst. fra Un- mmisjonen,

disse forhold, t har vist seg skaffe Hæren idige ammuni- et krigsmateri- va. håpløst i fortsette kri- Kongen bifaldt n.» —

en ikke tolkes r «håpløst for vil si Norge

Likvideringene —

(Fort. fra side 5)
for å hindre dem i å anrette flere ulykker. Det nøyaktige antall er ikke kjent, men det er av Justisdepartementet på grunnlag av oppgaver fra Statistisk Sentralbyrå anslått til ca. 55. De fleste av de drepte var visstnok angivere og agenter, men det ble også likvidert en del av de mest farlige og aggressive politifolk. Om tyske politifolk i noe tilfelle var gjensvar for likvidasjon, er ikke opplyst, derimot ble en del av dem drept som følge av kamp under aksjoner.

Såluende lyder MESTERENS innledning i emnet. Skal det drives en akrobatikk med faktum og jus hva angår rettslig ugranskete snikmyrde — som vel dog søker sin like i norsk rettslitteratur hva angår professoral stepping på tynn is? Vi vil atter minne om straffelovens § 139 — sitert i sin helhet i dette blad 21. nov. 1970. Paragrafen linjerer opp enhvers plikt til å anmelde visse straffbare handlinger. Straffeloven hjemler ingen unntakelse for anmeldelsesplikt, alene av den grunn at vedkommende grove forbrytelse er ei gjære eller er forøvet) under okkupasjon, og anmelderen kan påstemples den magiske etikett «angiver», som vel kan være ytterst upopulært, men nota bene ikke er straffbart.

Når Nordens jurister skal opplyses professoralt om dette tema under okkupasjonen burde alt ha veket plass for en vitenskapelig inntrenging i dette grufulle tema om et for norske forhold meget stort antall snikmyrde personer — anslagsvis minst mellom tre og fire hundrede!
«og alt dette ufattelig grusomme er foretatt nesten uten reaksjon hittil og uten det minste fikenblad av lovlig og rettslig hjemmel.»

Det er nu nødvendig atter å gå inn i sentrum av den «populære» hjernevask, som har satt oppløsningen inn i rettsstaten, kfr. den stigende kriminalitet.

De tyske politi- og krigsrettsdommere Latza, Rigos og Kehr ble frifunnet for sine dødsdommer over milorgmenn, hjemmefrontfolk o.a., blant annet fordi disse var illegale, franktirører og ikke soldater i lovens forstand. I Rettsvidende side 693 — 1946 heter det i lagmannsrettsdommen over Bruns, Schubert og Clemens:

«Retten finner imidlertid at de tiltalte ikke kan straffes for sitt forhold. Det gjaldt her å få fengslet en mann som de visste var vå-

STRID OM «MEIN KAMPF» I GJEN

Den tyske forbundsstat Bayern har krevet beslagleggelse av en italiensk utgave av Hitlers «Mein Kampf». Aksjonen begrunnes med at «Mein Kampf» kom på Franz Eher-Verlag, som har gått over i den

bayerske stats eie. Pegaso-forlaget i Bologna, som har gitt ut den omstridte italienske utgaven hevder på sin side det ubestridelige at Hitler testamenterte sin samlede eiendom til den tyske nasjon og en eventuell tidligere avtatte mellom ham og forlaget i München er der-

med bortfalt. «Mein Kampf» er imidlertid utgitt påny og så i Hellas, Portugal, Spania og Brazil. Det foreligger også såvidt vi vet en amerikansk utgave. Overalt er boken blitt en bestseller.

svarte f ranske Bernstein delio» sc scismen rigent B ven sely niske».

pensjef for en avdeling av milorg.»

«og på side 703: «milorg ble først mobilisert ved tyskernes kapitulasjon» (uthevet her). Videre: «Under okkupasjonen har virksomheten vesentlig bestått i organisasjon, soldatutdanning, etterretningstjeneste og endel sabotasjeaksjoner. Medlemmene bar herunder ikke uniform eller kjennetegn. De bar heller ikke sine våpen åpent. De har følgelig heller ikke hatt rettigheter som soldater etter Landkrigsreglementets art. 1.»

«Allikevel skriver denne eiendommelige juridiske forsker Andenes: «1. At likvidasjoner og sabotasjeakter foretatt etter ordre av ansvarlige myndigheter innenfor motstandsbevegelsen må anerkjennes som egentlige krigshandlinger, kan ikke være tvilsomt.»

Dette utsagn trenger — som man har sett — ingen innetegelse. —

75. Holm, Thomas bankkasserer

Holm ble brutalt drept bak skranken i Eker Sparebank, Hokksund. Denne opprørende affære som har oppmuntret folk til å begå forbrytelser med politisk påskudd, opplyses å være utført av «Osvaldgruppens» folk, den er heller aldri etterforsket av norske myndigheter.

(Kilde: Fra Johan Scharf-fenbergers publikasjoner.)

76. Haneborg, Einar brukseier

Einar Haneborg, Bolsko-gen gård i Aurskog, ble tirsdag 13. februar 1945 ved 8-tiden om morgenen skutt i sitt hjem av to ukjente menn. Gårdens folk fant Haneborg død med 5 skudd i ryggen. Kommunistene har angivelig foretatt likvidasjonen. Haneborg ble 79 år gammel.

«NORSK TIDEND, LONDON, har 14. mars 1945 en sjofel og hjerteløst notis om den gamle, aktverdige brukseieren. —

(Kilder: NORSK TIDEND og lokalpressen.)

77. Wickstrøm, stapoobjent «BULLETTINEN» II. jan. 1945, melder at stapobjent

Wickstrøm ble likvidert i Stavanger. Kommunistene står angivelig bak denne u-gjerningen, som skjedde tirsdag 5. desember 1944.

(Kilde: «VALDRES» i desember 1944.)

78. Geiche, folk i Gestapo

ble likvidert i Stavanger 9. januar 1945. Kilde: «BULLETTINEN» 9. januar 1945. —

79. Toffeberg, Arne Halvard politikonstabel, Oslo

Drept ved et lumsk attentat 22. august 1942, angivelig utført av Ashjorn Sundt & Co. —

80. Winnem, Ulf D.

Det illegale blad «FRITTLAND» nr. 65, 24. august 1944 melder at «angiveren» Ulf D. Winnem 21. august 1944 ble likvidert med 8 skudd. —

81. Østbye, Trondheim

Det illegale blad «KRIGENS GANG» melder 10. september 1943. Den norske gestapisten Østbye ble likvidert 7. september 1943. —

82. Myreng-Larsen, politimann

ble myrdet med kniv. Han var anklaget for «angiveri». Dessuten var han NS-mann. De skyldige var angivelig «Osvaldgruppens». (Kilde: «NORSKE NYHETER» 4. mai 1943, nr. 2 kl. 15.15, 18. mai «NORSKE NYHETER», LONDON, 1943 nr. 3.

83. Andersen, Solveig

Hun ble likvidert for «angiveri»-virksomhet 14. mars 1945. Snikmordet ble angivelig utført av den såkalte borgerlige hjemmefront — «avis «ledera» man kunne påhøre som sannhetsvitne i Løbergsaken anno 1970.

Solveig Andersen ble skutt med en grovkalibret Colt 45 (11.25), angivelig med dum-dum ammunisjon.

(Delvis kilde: «NORSKE NYHETER», LONDON 6. 4. 1945).

(Fortsettes)

KRIGSFORBRYTERBEGEISTRING I USA

I det USA som lot dømmes og henrette på løpende bånd tyske såkalte krigsforbrytere etter annen verdenskrig har man som kjent nå måttet stille egne krigsforbrytere fra Vietnam for retten. Den amerikanske løytnant Calley ble ved en krigsrett dømt til døden for mord på 102 sørvietnamesiske sivilister, deriblant spebarn. Men hva skjedde så? Jo, det reiste seg et ramaskrik til fordel for den dømte krigsforbryter og i kringkastingen ble han skildret slik av en kommentator: «Jeg er helt sikker på at De er en god offiser som vi alle kan være stolte av.» Så grep selveste president Nixon inn og beordret at den dødsdømte ikke skulle fængsles, men bare undergis husarrest inntil han hadde tatt standpunkt til dommen — noe han uttrykkelig forbeholdt seg. Så det er nok for skjell på tyske krigsforbrytere som skal forfølges i all evighet og amerikanske så-danne.

RASEKAN

400 lsi av norrø ning der Jerusale ing av d elere. De bedre be re bolig det beste beholdes Europa kom un nen til s litiet og tene ble

HITLERS

skulle m seg. For hans «a bordtaler mente, er 1932 og t og fullst over 230 med 60 salgs for er etter satt ned som sku melig for resse for liv og vin skjebneti

DET MÅ VÆRE ILDE

for nasjonalbevisste tyskere å være vitne til den brandtske østpolitikk som uten vederlag gir avkall på eldgammelt tysk land når de samtidig ser hvorledes forbunds-felle Japan opptrer. Der krever man av Sovjet tilbakelevering av de okkuperte japanske øyer i nord. Samtidig peker man på at Kina har erklært ikke å ville krevne noen slags krigserstatning av Japan. Den japanske utenriksminister meddelte derpå Peking at man ville glede seg over i nær fremtid å motta besøk i Tokio av en kinesisk delegasjon. Samtidig lot han Moskva vite at det nok ikke foreløpig kunne bli noe av et planlagt besøk der av den japanske ministerpresident. Det kunne først komme på tale når Moskva erklærte seg rede til å ta opp forhandlinger om de japanske øyene.

FASCISTEN BEETHOVEN

Så er da også Beethoven innregistrert i den store

ANNE TANN

Gisle John moen ki

FOL

Kieric Tel Boks

Ekspedisjo fredag fr. Mandag o. toret steng

Redaktør påregnes i ende avtak

Abon Kr. 50,— halvår i S kr. 30,— i onslag inn pr. år, kr

Bruk på Li

Utgiver A/

...norsk Okkupasjonshistorie, 20
...veddebattant, professor
...Skodvin

...sstipendiat i histo-
...okkat Sverre Hart-
...fjor høst publiserte
...kkelserie i Aktuell,
...s på 1940», vakte
...sikt, som ikke ble
...da påtalemyndighe-
...erte politietterforsk-
...kring det historiske
...lfølge pressen er po-
...beid nå på det aller
...e avsluttet, og det
...å se hva som blir
...okatens neste skritt.
...entlig velger han det
...onde og henlegger

...myndighetens — et-
...t manges mening —
...aksjon viste bl. a. at
...mlige populærsynet
...kkupasjonshistorien
...lov til å utvikle seg
...vhuslignende atmo-
...relativt uforstyrret av
...te røstene som of-
...slapp til med sine
...mot mytene. Tilhen-
...en bestemt politisk
...ersjon har hatt så
...erådende spillerom
...kring i våre masse-
...g de forskjellige ju-
...har vært feiret i høy
...g: Seieren, æren og
...var deres. Deres
...også i tilsvarende
...egen derpå.

...manns dokumenta-
...kom nesten som et
...nasjonen, fordi den
...talt uforberedt, for-
...else og ønsketenk-
...dde gått hånd i hånd
...a decenniene, fordi
...hadde vist uvilje til
...gjennomgripende de-
...m denne så viktige
...l vår historie, og for-
...ppgjørets fatale pre-
...stengte for en fri og
...granskning av vår
...samtidshistorie. Mot-
...ingene hadde fra
...frigjøringsstund ført
...keholdt tilværelse og
...hel liten oversvøm-

...Arild Hamsun har noe imot det. Her kommer da den
...første artikkel, som hadde tittlen «Og så kom debatten».
...I neste nummer følger så den annen artikkel, som hadde
...tittlen «Om rettsoppjøret».

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove
forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å under-
søke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår spesielle medarbeider
G. K. skriver:

Under en samtale jeg for
en tid siden hadde med en
journalist, kom det fram at
han syntes det var uhyre in-
teressant stoff vi arbeidet
med. Det eneste ankepunk-

melse da demningen først
ble brutt.

Ikke før hadde Hartmann
sagt sitt (foreløpig) siste
ord i Aktuell, så kom de-
batten i dagspressen —
oversvømmelsen, for å bli i
bildet. I første omgang er
det Aftenposten som har
funnet å ville myke opp sitt
tidligere nokså konsekvente
standpunkt om ro omkring
okkupasjonshistorien. Det
er særlig fortjenstfullt av
denne ærverdige institusjon
og tradisjonelt påpasselige
(Forts. side 7)

Og motparten, advokat Hartmann

tet han anførte var at pre-
sentasjonen var litt tørr og
kjedelig. —

Dette finner vi positivt —
at vi ikke lager sensasjon av
detaljer i et sentralt stoff
som viser the establish-
ments kyniske lovforakten-
de karakter. —

I andre tilfeller er detalje-
ne så grusomme og hjerte-
rår at de trosser all beskrei-
velse. Så da jeg begynte på
denne artikkel var det først
etter grundig overveielse jeg
bestemte meg for at den
skulle omtale bl. a. noen lik-
vidasjoner som i sitt møn-
ster har alle de momenter
som kjennetegner lystmor-
det.

Men før jeg kommer inn
på detaljene, er det på sin
plass å referere noen få og
korte utsagn fra forskjellige
rapporter som ble utvekslet
HS-folk imellom her hjem-
me, samt skriv og annen
form for korrespondanse
som ble utvekslet med
«rettskontoret» i Stockholm
og med London.

Særskilt London-folkene
viste sin mentalitet på en
avslørende måte. Under for-
beredelsene til «rettsoppjø-
ret» uttalte Terje Vold seg
angående en rapport om det
belgiske og franske retts-
oppgjør: at han fant det av
«stor interesse» og at det
(Forts. side 6)

Også en injuriam

Fra august ifjor o-
gjorde jeg en artikkel
Aktuell i første rekke
sikte på å belyse
grunnlag av hittil ukj-
mærmateriale — de
remilitariseringsbest-
ser i okkupert Nord
etter kongens og re-
gens avreise — frem-
nen halvpart av okto-
Som et ledd i bakgru-
kumentasjonen — of-
gjorde jeg også et be-
tysk dokument av 1
1940 som refererte e-
le inngått dagen før, o-
hovedpunkt gjenga o-
tale som vår forsva-
general Ruge, ifølge si-
brev av 23. juni 1940
ministrasjonsrådet (i
arkivet) inngikk me-
tyske overkommand
hvorefter de norske s-
i Øst-Finnmark ble stil-
der tysk overkomm
Dette forhold har je-
øvrig allerede dokum-
for 19 år siden. Den s-
Narvik-avtale er derfo-
et helt underordnet p-
men foreligger selvføl-
og med at vi har gener-
ges egne ord for det. A
historisk sakkyndige
har oppdaget det, un-
der ikke Dem, herr r-
vokat, idet De har alle
menter og har hatt
ning til å studere nøy-
analyser av problemet

Herr riksadvokate-
ieår, den 28. april, m-
offentligheten at den
forskning De via stat
kat Viker innledet c-
september 1970 (og c-
kens dokumenter ble
dert fra politiet ulti-
vemher) «ikke har
grunnlag for å innlede
eforfølgning mot noe-
ler ikke har påtalerr

Likvideringene

(Forts. fra side 5)
«absolutt måtte legges til handlingene».

De fleste av oss kjenner idag til massemyrderiene i disse to land. I Belgia passet de dessuten på å legge den offentlige henrettelsen til tiden straks etter den katolske høymessen. Som oftest var det slagsmål om plassene. Det er nok å nevne «pinsefesten i Namur» i Belgia, og behandlingen av «tyskerjenter» i Frankrike. (De ble buntet sammen med detonerende lunte og revet i småbiter).

De belgiske og franske rapportene var oversatt til norsk og meget fyldige. Særskilt ble avsnittet om de mest rigorose straffemetoder — ikke utmålingen av straffen — satt oversiktlig opp og «lagt til handlingene». Her anvender Terje Wold ordene «folkets rettsfølelse krever hurtige, effektive og rettfærdige reaksjoner». Han oppfordret altså «gode nordmenn» til «det samme som de myrder angiverne» for. Så i grunnen er det merkelig at «angiverne» og de andre NS-folkene, i det hele tatt overlevde! —

Det Vestlandske Frihetsråd mottok den 13. februar 1944 en rapport fra Sverige, hvorfra jeg sakser følgende: «En mann innen politikontoret eller rettskontoret som man også må merke seg, er politifullmektig Ashjorn BRYHN. Han er en ung ærgjerrig politimann, som ble anmodet av den uavhengige hjemmefront å tre i kontakt med Høyesterettsjustifarius Pål Berg og danne hemmelige politigrupper i Norge. Til dette arbeid og til å renske opp blant angivere og NS nyttiggjorde han i utstrakt grad bruk av kommunistene. Bryhn hadde således en daglig og intim kontakt med «Osvald» eller «Petersen» som han kalles.» (Sitat slutt).

Frihetsrådet for heimefronten:
«Frihetsrådet skal ha dømmende myndighet sjøl og rett til å opprette dømsuttøvende organ sammensatt av pålitelige nordmenn. Formålet: en hensynsløs opprydning blant angivere og «NS-folk».

Fra et hemmelig brev stilet til den Norske Regjering: «N.F. kan opprette hemmelige krigsdomstoler. Krigsretten må bestå av minst 3 medlemmer over 30 år, hvorav en praktiserende jurist. K.d. skal bare behandle saker mot angivere hvis virksomhet medfører øyeblikkelige farer.» (1944.)

Fra et privatbrev, stilet til det «Vestlandske Frihetsråd»: «Et jernbanetog sprenget. Massevis av tyskere dreptes. Angivere får sin velfortjente lønn. Hver dag sendes «norske» forrædere inn i evigheten. For en beundringsverdig og heltemodig kamp vi fører!»

«En mor» — 1944.

Et annet brev:
«Hensynsløs kamp mot angivere. Ingen nølen med å drepe disse!» (1944.)

Fra et hemmelig kommunistisk skriv:

«Angiverlusene må vaskes av kroppen med blod, og det blir gjort.»

«Krigens harde lov er det eneste som dikterer hensynsløs utryddelse av alle angivere og NS-folk. (Fra et kommunistisk dekret i '44.)

«Gode nordmenns liv er avhengig av at angivere og annet krapyl stiler for alltid.» (Kommunistisk motstandsordre, 1944.)

«Den norske arbeiderklassens innenlandsbyrå: Alt sykt må bort. Hatet og hevnen skal slå ut i en hensynsløs utryddelse av angivere og provokatører.»

Fra en rapport til «Rettskontoret» i Stockholm:

«Politikonstabel Richard Jensen fra Borgestad og Norman Johnsen likvidert av M.O.folk etter ordre av D.17» (nr. 113 og 117).

Dette var endel småplukk. Vi kan ikke si at dette idag kanskje er stoff egnet til en forelesning ved universitetet, men slike ting skjeddete ute i blant «folket.» Og som et ubestridelig faktum må det konstateres at de ansvarlige var for feige til å myrde selv! Dessuten likte de ikke å søle seg til med «angiverblod» og «NS-lus». Følgelig leide de noen «helter» til å gjøre rakkertjeneste. Det er fra denne rakkertjenesten jeg nå bringer noen eksempler. Nedenstående personnavn og stedsnavn er fingert av hensyn til familiene. Jeg har hutret i gru og raseri over umenneskenes framferd, og har lovet aldri å gi meg i kampen for de ulike keltige ofres heder og menneskeverd.

115. **Gustav Bendixen, Oslo, gift.** Hadde 3 mindreårige barn, 31 år gammel. Han ble funnet bakbundet og kneblet og skåret bokstavelig talt i småbiter. Alle tenner var slått inn, men moderne hadde oversatt et brev som lå i bukselommen. Han ble funnet i en grøft i nærheten av Ekeberg.

116. **Gullborg, Tekla,** 20 år gammel. Sarpsborg. Kjørtørpike hos tyskerne. Ble funnet ved Tunevannet. Hun var naken — voldtatt og myrdet. Det ble funnet en pakke engelske sigaretter ved siden av liket.

En nå avdød kommunist fortalte meg hvorledes de likviderte en «angiver». De kidnappet ham eller henne. En mannlig angiver ble først mishandlet og siden druknet langsomt. Var det en kvinne ble selve likvidasjonen innledet med voldtekt. Dette skjeddete flere ganger under okkupasjonen.

Denne opplysning ble gitt meg på hans dødsleie. —

117. **Ester Larsen, husmor, Ualdensdistriktet, 1943.** Skutt ned på landeveien midt på dagen. Hun fikk mageskudd og ble liggende å jamre seg i lang tid uten at noen tok seg av henne. Etter ca. 2 timer døde hun.

Det som er felles for alle disse 5 eksempler er at Ofrene var NS eller bare sympatisører. Et annet felles trekk er at mordene skjeddete umiddelbart etter at propagandaen fra London, Stockholm (rettskontoret), Vestlandske Frihetsråd, «Osvald»-gruppen, D.13, D.17 og andre instanser hadde skreket opp om «hensynsløs krig mot angivere og provokatører».

Jeg må atter få gjøre oppmerksom på, at hvert eneste et av disse sitatene hadde direkte eller indirekte forbindelse med en eller flere likvideringer, samt at ingen av dem har vært offentliggjort i Folk og Land før.

Hittil i denne serien har vi bare kommet inn på de mordene som på en eller annen måte ble publisert i «legal» eller «illegal» presse. Vi har nå kommet så langt at vi kan ta for oss de mordene som aldri har vært offentlig kjent. Det har vært og er et veldig arbeide å komme fram til disse. Som oftest er de etterlatte skremt til taushet. Derfor — i de tilfeller hvor disse har snakket, blir det ingen navn.

Kanskje har sårne begynt å bli igjen etter så mange år. Men allikevel har jeg sett et spor av glede hos disse mennesker. En glede som skyldes at noen deler sak og skjebne med dem.

Hilsen G.K.
(Idag starter likvideringene med nr. 113, da vi i Folk og Land 17. april d.å. brakte 30 ikke navngitte mord. Sist nr. (9) av bladet var kommet til likvidering nr. 83.)

Morgenbladet ser

(Forts. fra side 1)
stand til å organisere noe «tjenestested» og for den saks skyld også til å lede det. Han fikk klengenavnet «Putzi» og ble latterliggjort av pressen verden over. Tilslutt innså han altså som nevnt selv at han var en fjasko og dro til Kanada.

MORGENBLAD-skribenten beretter at «Senere endte han opp som Franklin D. Roosevelts rådgiver i Det hvite hus». Også det får man ta med en klype salt. Da krigen brøt ut ble han internert i Kanada av britene, men ble så i juli 1942 «utlån» til president Roosevelt, som kjente ham fra hans universitetstid. Presidenten visste jo at «Putzi» personlig kjente alle de tyske partifolkene og regnet vel kanskje med at han ville ha noe stygt å si om dem til bruk i krigspropagandaen. Imidlertid fikk ikke «Putzi» personlig treffe Roosevelt. Han ble satt til å skrive kommentarer for Roosevelt til krigshendingene. Og så langt fra å gå løs på Tyskland, som man hadde regnet med, «christet «Putzi» seg til å anbefale Roosevelt å gi krigen mot Japan prioritet foran krigen i Europa. Han skrev også at kravet om betingelsesløs kapitulasjon var en anakronisme og «det motsatte av en vidsynt politikk».

Lenge var ikke Roosevelt villig til å høre på dette og etter at han hadde fått Churchill til å gå med på Morgenthauplanen ble «Putzi» i 1944 uten videre ekspedert tilbake til britene i Kanada, hvor han ble puttet i en interneringsleir. Han slapp ut igjen i 1946.

Nå er den åttiårige «Putzi» bosatt i Sveits og har, formodentlig oppflammet av den angrende Speers suksess, altså også begått noen «Erindringer» slik folk ønsker dem. Det er ellers pussig med det makabre medarbeiderskapet i disse memoarene. Speers bestseller ble, hva kanskje mange ikke vet, pusset på av fjernsynspublisisten Joachim Fest, som visste hvorledes dagens publikum ønsker det. Og på boken til denne forhenværende pressesjefen, som man iallfall skulle tro var skrivekvidig selv, står det anført «Redaksjonen Dieter Wagner».

At redaksjonen nok har vært i orden viser ikke bare det pornografi-stoffet MORGENBLADET gramser i, men også de besynderlige motsigelser i teksten og uttrykk som «gangsterklikk» m.v. om de folk som dog i årrekkker var hans nærmeste venner og meningsfeller.

Men la nå det fall tilbake til det pornogra som altså i første rekke fanget MORGENBLAD interesse. Først disse naturligvis opp med pus-komplekset. For Hitler hadde et stort av sin mor på sitt sørelse! Og hvorledes gikk med «Putzi» da han så Jo:

«Jeg stod som fjernet i verden åpnet seg opp indre. Var dette gåtens løp. Et ekteskap med en følelse far, en lidelsesprøvet med mor som ble Hitlers første end» tilhører. En sprend som vokste til en million tilhengere. En magnetisk i forholdet til hans brutale far. Resultatet: en O situasjon, hovedrollen sp en fremgangsrik folketale

«Putzi» er nok en dy psykolog av rang.

Men bladets Einar K bresen og «Putzi» har mere interessante og «verse» ting på lager. får servert på den g historien om Hitlers r Geli Raubel, der som k begikk selvmord. «P trekker av denne hist den forbløffende slutn Hitler seksuelt var et «trum» og det var forkl gen på hans «villeløse gresjonsdrift!» Det for rer likevel ikke psykol «Putzi» i å berette at ha gang påtraff Hitler på foran sin («Putzis») fru sier også som Helmut demann, Det tredje I stedfortredende rikspr sjef: «Tror «Putzi» og redaktør virkelig å en ne (Eva Braun) kunne rede til å søke døden siden av en «sexuellen valeurs?»

Rosinen i MORGEN DETS pornografiske ju ke er dog beretningen o Hitler sendte ut den b alvorssmann, partikasse Schwarz for å kjøpe o mappe med pornogra tegninger. Og disse te ger skulle Hitler selv h net av sin niese! Det va ler ikke meningen å til gjøre tegningene, de s oppbevares i hvelvet : Brune Hus.

Bedre kunne det vel gjøres av den gode «P eller kanskje heller ha daktør. Bare pussig at amerikanerne fant te gene da Tyskland brøt men og lot verden få denne nye side av den I som ellers med de aller tigste midler bekjemp former for pornografi har jo hittil vært et av fremskrittssvinnlige krigskrivdens ankepu

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Selv om yrkespolitikkerne og den herskende klikk gjennom sine idiotoptimistiske informasjonsorganer reklamerer med den fine «utviklinga» som i virkeligheten vil få som resultat at Norge kanskje definitivt plasserer seg som jumbo i Rest-Europa — har jevne folk omsider oppdaget to ting. Den ene fikk jeg bekræftet hos en ennå overlevende bonde ved Skrikkerudtjernet forleden:

«Den systematiske måte som farlige hemmeligheter er og har vært søkt skjult eller forvansket for almenheten på — av dem som har skaffet seg statens og kommunens kasser som trygt hvilested sålenge det hopper og går. — Dette som Johan SCHARFFENBERG sa slik:

«Den systematiske historieforfalskning synkverver almenhetens omdømme». Det annet som er karakteristisk for nasjonens nuværende nedfall er at intet blir god tatt, eller ser nevneverdig av dagens lys, dersom det ikke stammer fra villedernes lille diktatoriske krets! Det ansees ikke nødvendig å dokumentere dagens hendelser anno 1971 for at man skal forstå hva vi mener. Det farlige i denne situasjon for statsvinderne — at de gjennom sine i mange år iscenesatte røkklegginger av vesentlige samtidshistoriske sammenhenger, frekke lovbrudd, og narkotisering av rettsbevissheten (se prof. Skeie) hva angår sentrale punkter i rettsordenen — er iferd med å skape en farlig opposisjon mot seg selv. Som i enevoldstiden er jo parolen i Dagens Norge:

VI alene vite!
Før i tiden kom som regel forbrutelsen fra dypet. Kommer den i disse år fra toppen?

Når FOLK OG LAND har medvirket til å stille diagnosen på sykdomskomplekset — «SAMPUNNETS STØTTER» — har vi funnet det hensiktsmessig med en mest mulig saklig undersøkelse av konkrete detaljer i de emner vi gjennom årene har konsentrert oss om.

Dette gjør vi også i disse OKKUPASJONSTIDENS LIKVIDERINGER, det vil si

Knut Haukelid, som siteres i denne artikkel

sivile snikmord og andre grove forbrytelser med «riktig» politisk fortegn — på et statlig kapitulert og okkupert område fra Lindesnes til Nordkap, under våpenstillstand. Da disse konsekvenser måtte tas som følge av det manglende beredskap og av mobiliseringen som uteble — ble Norge forlatt av sin konge og regjering.

Men det må nevnes at daværende kronprins OLAV ville bli tilbake hos sitt folk i dets trengsel. Han ble nektet det! Dette er det store ivesblod for vår Konge i dag. Men da hans forslag om å bli i sitt land da som værst det knep — kunne skape en farlig ettertanke i det norske folk om de undveknes forhold — har nasjonens «lærere» (med statsstnad) delvis søkt å skape en ny «ERINDRING» om Kong Olavs virkelig norske og demokratiske dissens da det gjaldt. — På den måte at man systematisk har fortiet den. —

Når vi i denne av Riksadvokater og av den hele herskende klikk ugranskede og fortiede svære kavalkade av snikmord i Norges nyeste historie derfor nødsakes til å vise vår honnor til de myrdede og deres efterlatte og klarlegge gjerningsmenns og høye oppdragsgiveres mangel på dømmekraft, riksfornemmelse, lovløydighet og menneskelighet — sy-

(Forts. side 7)

Debatten om rettsoppgjøret

Arild Haunsuns aamen artikkel i Fædrelandsvennen

23. mars hadde undertegnede en artikkel i Fædrelandsvennen, en orientering om bakgrunnen for og et referat av maraton-debatten i Aftenposten angående kapitulasjonen i Trondheim 10. juni 1940. Denne nye og avsluttende artikkelen omhandler et bestemt aspekt ved debatten, vurderingen av det omstridte oppgjøret etter krigen som kalles rettsoppgjøret med landssvikterne. På grunn av den bortimot ensidige belysningen oppgjøret har fått i våre informasjonsorganer gjennom alle efterkrigsårene, tar denne fremstillingen sikte på, fra motsatt synspunkt, å kaste lys over hittil mer eller mindre mørklagte forhold. Den er subjektiv og skal væ-

re det — likesom oppgjøret ble gjennomført etter subjektive prinsipper. Historisk sannhet er aldri absolutt, den formes og omformes i kontinuerlig «rivalisering» mellom historikere, mellom følelser og facts og mellom generasjonenes vekslende vilkår for uavhengig forskning. Det sier seg selv at for mange som har godtatt — og kanskje medvirket til å forme — det etablerte synet på okkupasjonen og rettsoppgjøret, vil momenter som kan gi grunnlag for revurdering fortone seg som ubehagelig lesning. Plutselig sterkt lys blander øynene, som alle trenger en viss tilvenningstid, endog de mest klartseende. Selv riksadvokat Dorenfeldts øyne måtte

Advokat Wiesener som også deltok i maratondebatten.

gjennomgå en slik tilvenningsprosess. Derom senere. Først et skyndsomt historisk tilbakeblikk — av plasshensyn nærmest bare noen stikkord.

Vårt hjemlige politiske klima i slutten av 30-årene var preget av regjeringen Nygaardsvolds halvmarxisme. Etter hvert som truende skyer trakk seg sammen på den europeiske himmel, praktiserte våre ansvarlige myndigheter ufortrødent sin politikk på snevert partiplan, økonomisk, sosialt og kulturelt. Omtanke for et noenlunde sikkert forsvar, om bare et rimelig effektivt nøytralitetsvern, var ikke forenlig med de styrendes materielle og ideologiske perspektiver. Og da krigen brøt ut i september 1939, var Norge — fra naturens side kanskje Europas letteste land å forsvare — et av de slettest forberedte. Men nå, da det skulle være tydelig for enhver at konflikten nær som helst kunne bli utvidet til vårt eget land — nå ble de vel gjort noe radikalt for å ta igjen det forsamte?

General Ruge gir svaret (i utdrag av brev til Einar Gerharden 15. sept. -47): «I hadde regjeringen Nygaardsvold våren 1940 ofret noen dager på å sette seg virkelig inn i våre mobiliseringsforhold, og hvilken tid det måtte ta å sette Forsvaret i kampberedskap, ville nok natten til 9. april ha forløpet annerledes — Denne mørkelegging omkring forsvarsberedskapsen (at folk ikke fikk vite sannheten) førte oss direkte i ulykken i 1940».

Ved krigsutbruddet erklærte Regjeringen Norge nøytralt. Men også nøytraltitet forer med seg visse forpliktelser, militære, folkerettslige og moralske, og det skulle snart vise seg at våre myndigheter ikke var den

(Forts. side 6)

Oscar Aall:

Finansmotivet som retningsviser i den nasjonale politikk

Det er svært beklagelig — men kanskje ikke så underlig, at i hele den norske presse (så langt jeg kjenner den da) er det bare «Folk og Land» som redaksjonelt setter fingeren på det sentrale problem med hensyn til norsk EEC-medlemskap: Fremmedarbeiderne.

Betegnende nok er det stort sett de samme kretsene som i 1940—45 forarget seg over all måte i anledning av den temporære tyske invasjon og okkupasjon, som nu er de ivrigste propagandister for en ny invasjon. En invasjon som fortvilet lett kan utvikle seg i retning av en okkupasjon — med gode utsikter til å bli temmelig permanent.

Jeg har tidligere fremhevet at «rettsoppgjørets» hovedmotiv var kamouflasje, en oppgave myndighetene åpenbart satte seg — og gjennomførte på en meget dyktig måte. Dog under tilbørlig hensyntagen overfor visse folks ønsker om økonomisk vinning ved å støtte okkupantens krigføring mot andre makter.

Til erstatning for den nasjonale verneplikt, som de samme kretsene dengang ikke var noe særlig begeistret for, innførte man — med tilbakevirkende kraft — en viss nasjonal furteplikt, kalt «fast nasjonal holdning».

Dette begrep bød på vel-dige fordeler, ganske særlig etter at kamouflasjementret gikk over fra «Stemmen i

London» og den illegale presse, til den norske dommerstand: Kamouflasjeagentene fikk jo da enerett til å stille spørsmål. Noe som ganske naturlig lettet kamouflasjearbeidet betraktelig: Uansett hvordan en person under de ofte nok så forvirrede forhold hadde stillet seg til nasjonens interesser, kunne man i mange tilfelle dømme ham eller henne for brudd på den nasjonale furteplikt.

Det var den vi quislinger ble dømt for å ha overtrådt. Og når noen utenfor NS ble dømt, som f. eks. en av «Blücher»s fremste bane-menn, løytnant Bonsak, så var nok den egentlige grunn en overtredelse av furteplikten, uansett hva der står i domspapirene. Jeg slutter dette av den rent ut overveldende forståelsesfullehet som kamouflasjeagentene ellers, også innen rettsvesenet, dengang viste for det

(Forts. side 7)

Likvideringene

(Forts. fra side 5)
nes oss intet mer egnet enn gjenfortelling fra den illegale helteskars trykte skrifter, om dengang man herjet som verst på bestilling i «CIRCUS NORWEGIAN».

Se den i denne serie tidligere dokumenterte artikkel 43 i Haagerkonvensjonen «Overenskomst om Larid-krigens Love og sædvaner», inntatt i Norsk Lovtidende 1907, side 265:

«Naar den lovmæssige magt faktisk er gaaet over til okkupanten, skal denne tage enhver forholdsregel som beror paa ham, for saavidt mulig at gjenoprette og sikre den offentlige orden og det offentlige liv.»

En av sabotørene vitnet i saken mot professor Adolf Joel at britene likte ikke det gemytlige forhold mellom nordmennene og okkupanten. Det gjaldt derfor å få arrangert sabotasje av enhver art for å få tyskerne til å reagere med motiltak slik at hatet skulle flamme opp mot dem. Slik ble den blåøyde OLA lurt dengang.

En av de norske, muligens realeste — av brilisk sluhet — kanskje mest forferte sabotøren som greiet med den stupide, forferdelige senking av Hydrofergen på Tinnsjøen, senere oberstløytnant **Knut HAUKElid** skriver tilsynelatende ærlig og usminket, i boken «DET DEMRER EN DAG», om da tungtvannssabotørene møtte en fremmed kar på Hardangervidda, side 91 til 92:

«Han ble undersøkt og forhørt, og det utspant seg en ganske pussig samtale. Situasjonen var nok så forvilt for oss. Ikke kunne vi ta ham med oss, og ikke kunne vi la ham gå. Drepe ham kunne vi jo heller ikke, vis han da ikke skulle vise seg å være NS. (Uth. her.)

«En av oss spurte: «Er du medlem av NS?» — «Ja», svarte han. «Jeg er ikke medlem akkurat, men det er jo

ren Baron Grimburg.

Forbundsprezident Franz Josef stanset imidlertid prosessen. Og ikke nok med det! Jonas utnevnte dobbeltsnikmorderen Grimburg til seksjonschef i det nydannede forbundsministerium for vitenskap og forskning! For denne baron er en erklært sosialist!

Historien har jo en spesiell interesse for nordmenn ettersom - dobbeltsnikmorderet ble begått her.

helst det partiet jeg har holdt meg til.»

«Er du sikker på det da?» sa jeg. «Ja da», sa han. Han var kjent for å holde seg til NS, men hadde aldri kommet til å melde seg inn. Ved en undersøkelse viste det seg at mannens legitimasjonskort var lydende på **Kristian Kristiansen, Uvdal**. En lommebok med tre tusen kroner samt brødkort, utstedt både i Uvdal og Geilo.

«Det var nå alminnelig stemming blant gutta for å skyte karen, idet han jo tydelig hadde gitt uttrykk for å være NS.»

Strålende mottakelse hos britene i SIS

På side 35: «I London fikk jeg en strålende mottagelse av SIS. Jeg ble hentet på jernbanestasjonen av to britiske offiserer.

Av sikkerhetsgrunner ble jeg ikke sendt til den vanlige treningsleir for å bli gransket og forhørt. Offiserene spurte om jeg ikke hadde lyst på en liten rangel, og vi reiste direkte til nattklubb. Jeg forstod meget klart at regningen skulle bli betalt av WAR OFFICE, og begge karene som var unge, hadde interesse av å nytte dette høve i størst mulig utstrekning.» Side 36: «Jeg kom først ut i SPECIAL TRAINING SCHOOL nr. 1 i nærheten av Southampton i Sør-England.»

Haukelid enig i at det tidels var en gangsterskole

Side 37: «Tyskerne har senere flere ganger betegnet den skole vi i de forente nasjoners hemmelige sabotasjetropper gjennomgikk som en gangsterskole, og hvis en ser på det rent praktiske fag så hadde de utvilsomt rett. Vi fikk lære alt som var brukbart i nærkamp, og vi lærte mange former for sabotasje.»

«Det finnes ingen annen lov for krigen enn den at en må seire. (!) De amerikanske gangstere ville vel ha satt stor pris på de kurser vi gjennomgikk. Det var likevel en forskjell. Etter tysk militær målestokk var vel vår metode ikke verdig en soldat. Tyskerne har forsøkt å skape en tradisjon av sine mange kriger. De har laget et pent, velpusset bilde av den ridderlige, germanske kriger. Tyskerne skjønner ikke hvor galt dette bilde er. Ingen krig er ridderlig.»

Den lille kan bryte alle krigens regler og sivildrepe under okkupasjon — er øyensynlig **Knut Haukelid** blitt innbildt av SOE og Wilson?

«Vi som var fra et lite og undertrykt folk grep med glede og uten å skamme oss til ethvert middel som kunne skade fienden. Den underlegne har ikke råd til å føre krigen som den store ønsker, og alle de hundrevis tricks som vi lærte under de forberedende kurser ved kompani LINGE, skulle komme oss meget vel til gode.»

VI FORTSETTER MORDLISTEN

SOLHEIM, Erling, Moss

«NORSKE NYHETER» melder 9. mars 1945, at «hjemmestyret» i Gransherad har likvidert «angivere» Erling Solheim, bokhandler i Moss. Han ble funnet bakkundet i en grøft i Gransherad. Det var på hjemvei fra en fjelltur at likvidasjonen ble gjort. Solheim ble drept et annet sted og fraktet dit folk i Gransherad fant ham. Samtaler med en E.B. ga opplysninger om dette. —

3 drept, 9 brannmenn såret ved sabotasje

ROMSDALSPOSTEN nr. 274 lørdag den 25. 11. 1944: Natt til fredag ble huset til forsikringsselskapet «Fram» utsatt for sabotasje. 3 uskyldige sivile ble drept.

Deres navn: Jens Pettersen, f. 8. sept. 1896. Han var gift og hadde to barn.

Karl Delbek, f. 12. mai 1892 og hadde 9 barn.

Sigurd Fossum, f. 15. sept. 1893.

Under slukningsarbeidet eksploderte en tidsinnstilt bombe og såret 9 brannmenn. —

KNUDSEN, Oslo

Knudsen ble likvidert en av de første dagene i september 1944. Likvidasjonen ble utført på ukjent sted, men liket ble funnet på veien til Jar.

Kilde: «FRITT LAND», x. sept. 1944.

Liket av ukjent mann i Lysakerelven

«FRITT FOLK» 1945: «17. april ble det funnet et lik av en ukjent mann i Lysakerelven. Alderen anslåes til et sted i 40-årene. Høyde 171 centimeter. Hjerteformet tatovering på venstre hånd. Liket var uten klær, hadde få og dårlige tenner (utslåtte). En nyre manglet. (Nyreoperasjon). Det ble ikke meldt savnet noen i den alderen, og undersøkelser viser at nyreoperasjon som nylig var foretatt ikke kun-

Hjelp oss å hjelpe!

Send ditt bidrag til

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Frontkjemper og falnes etterlatte

Postboks 1407 Vika, Oslo 1 — Postgirokonto 180 70

Finansmotivet

(Forts. fra side 5)
finansielle handlingsmotiv. Det ville være urettferdig å beskyldte disse kretser for politisk prinsippløshet. Tvertimot, den nye invasjon plederes utfra troskap mot det samme gevinstmotiv som man allerede den gang viste en slik forståelse for.

Fremmed hjelp er ofte en risikabel affære, enten det gjelder soldater eller arbeidere: Romer-riket styrket sitt forsvar ved å innkalle germanske leietropper, USA satte fart i sin økonomi ved negerimport. I begge tilfeller fikk vertsfolket senere erfare at de hadde trukket en Troyansk Hest innenfor murene. Det er liten grunn til å tro at våre erfaringer kommer til å arte seg vesentlig annerledes.

Her i landet er en teoretisk ubegrenset fremmedvennlighet siste mote: Jo mer fremmed, dess bedre. Import av afro-asiatisk arbeidskraft synes å være en idé som skaper ekstase også blant mange som grunnset kommunistiske sympatier er motstandere av Fellesmarkedet.

Men som praktisk politikk og generell livsholdning er en ubegrenset fremmedvennlighet, som ikke skal påføre vertsfolket skader erfaringsmessig betinget av et visst, biologisk adferdsmonster. I Polynesia synes dette å ha vært tilstede: Ingen bremser hverken når det gjaldt fremmed innvandring eller sexutfoldelse. — Men dette må ses i sammenheng med deres konkrete menneskeoppfatning: Blant kannibaler blir fremmede — naturlig nok — ganske lett akseptert.

Så lenge den norske fremmedvennlighet holder seg på det teoretiske plan og søker utløp i kjøttbruk mot Syd-Afrika og deputasjoner til

ne spores til noe sykehus. Dette likfunnet ble ikke etterforsket etter okkupasjonen, hvilket tyder på mord.

Hellas er den vel forholdsvis uskadelig, ja den kan tilogmed være ganske oppmuntrende, — som revynummer! Verre blir det når den i forening med gevinstmotiv gjøres til program for seriøs politikk: Det norske velferdssamfunns rikholdige utvalg av sosiale goder vil utvilsomt trekke mange til landet.

Kan hende fremmedarbeiderne i første omgang ville være en fordel for industrireisningen. Senere er jeg redd fremmedvennligheten her bare vil kunne opprettholdes dersom vi adopterer gammelpolynesiske spisevaner.

Oscar Aall

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv. Telefon 33 49 00

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collets gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær.

Møtetid kl. 19.15

ANNELIESE PAROW

TANNINNSÆTNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Månadsbladet

FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spannende fylgjetonger, dikt m.m. Fritt ordskrift om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prävenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

udøver den lovgivende Magt ved Stortinget». Grl. § 17 bekrefter dette: «Kongen kan give og ophæve Anordninger; dog maa de ikke stride mot Konstitutionen og de af Stortinget givne Love.» Ingen av disse paragrafer var legalt forandret ifølge Grl. § 112.

Stortingsproposisjon nr. 83 (1951) var en av advarene fra Stortinget til dommerne (da disse gikk inn for de forhenværendes utsagn 14. mai 1945): «Ingen skal dømmes for en handling eller forsømmelse som på den tid den ble begått ikke var straffbar etter nasjonal eller internasjonal lov». Imidlertid hadde det forhenværende Høyesterett i møtet 14. mai 1945 fattet følgende beslutning «Fra onsdag i forrige uke er Norge atter igjen et fritt, selvstendig og uavhengig rike — Høyesterett tar derfor i dag opp igjen sin virksomhet».

Ved denne beslutning innsette de forhenværende seg selv som høyesterettsdommere, som de ikke hadde vært på ca. 4½ år, da de legalt oppsa sine stillinger 21. desember 1940, og ble avsett av Terboven som tysk Reichskommisar ved nødvendig ansettelse av en ny legal norsk Høyesterett med medlemmer av «Nasjonal Samling» i henhold til Tysklands rett og plikt som okkupant ifølge Haagreglementet Artikel 43 til «at gjenopprette og sikre den offentlige orden og det offentlige liv;

felle ikke akttet å opplylle Terboven mente det var absolutt nødvendig til sikring av offentlig orden. Men da de avsatte dommerne 14. mai 1945 uriktig mente de fikk sine stillinger igjen ved selvinsettelse, opphevet de selv totalt Art. 43 og innførte istedet de illegale anordninger, ikke bare fordi Norge feilaktig mentes fritt 8. mai 1945, men at de også var tilbakevirkende. Det var i strid med Grl. § 97: «Ingen lov maa gives tilbakevirkende Kraft» og straffelovens § 3, første ledd, bestemmer: «Har straffelovgivningen undergaet For»

(Forts. side 7)

At det her i landet holdes skarpt oppsyn med det som får lov til å slippe frem for offentligheten om forhold i forbindelse med okkupasjonen og historielegenden, har lenge vært kjent og bekrefte også stadig. Vi nevner i den forbindelse politiaksjonen mot samtidshistorikeren statsstipendiat Sverre

Hartmann, som ikke let la seg sensurere. Opplysninger fra D viser at det er samtligg en bruker der for å rettholde historieforskingen, og vi skal berømme om det her. Våre lesere kan trekke sammen ligninger med det som går i Norge.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

ULSBERG-MORDET

Et mordmysterium som aldri er blitt etterforsket og heller ikke oppklart

Av vår spesielle medarbeider G.K.

Den 29. april 1945 ble tepetet rullet opp for en av hjemmefrontens mest avskyelige mord. Da fant en mann helt tilfeldig et kvinnelik i en råk i Orkla nedenfor Neverdalsbrua, øverst i Rennebu. Nærmere undersøkelser viste at kvinnen var skutt i ryggen og kastet i elva. Blodspor kunne følges opp til veien og videre et godt stykke langs veien opp til brua. Der var også blodflekker. Blodsporene var iaktatt etpar dager før, og de som så dem mente at det hadde foregått ulovlig elgjakt og at innvollene av slaktet på denne måte var bragt av veien. Noe annet var utenkelig.

Kvinnen som var skutt var den 38 år gamle, beskjedne og litt forsakte sykepleierske Borghild Odland

fra Melhus. Hun var forlovet med en mann i Kvikne. De hadde tatt ut lysning og var i full virksomhet med å forberede bryllupet. Dette var selvfølgelig alminnelig kjent, og så skulle en lokal «humorist» muntre seg med å lage litt forvikling i den anledning.

Denne lokale «humoristen» grep til det ikke helt ukjente trikk der i bygda å skrive anonyme brev eller undertegne med falske navn og fremsette skumle hentydninger eller ville påstander.

Som det alltid har vært her i Norge — helt fra heendommen — var det også på Ulsberg. I trengselstider steg det fram en mennesketype som i sin perfide fantasi var overbevist om at de ville gagne landet og sin egen «heder» ved å myrde i virkeligheten uskyldige kvinner og barn!

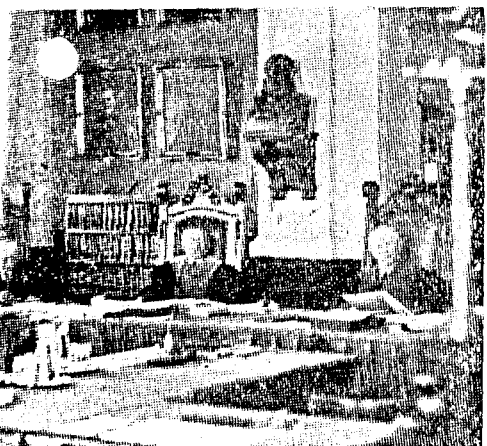
På Ulsberg bodde det en slik person. Som hovedged-

(Forts. side 8)

Slik som vi i Norge professor Skodvin, s doktor og professor skrive okkupasjonsmen unnlot å nevne gjørende dokumenter man fremdeles strid og som han nå også artikler i Aftenposten nødt til å ta opp til dr slik har man i Danmark Hæstrup. Og som vin har dannet skolege og har laget sitt vi hadde nær sagt forvrenningsinstitutt det ville vel være inju de, så vi tar det i os — samtidshistorie slik har Jørgen Hålev amauensis Poulsen skrevet en ling om «Besættelses og de danske Nazist denne avhandling h spesiell oppmerksom di den klart erkjenne øves sensur over de storieskrivning. Eks det, som anmelder desember ifjor, sette så som overskrift «F ne staa for Censur Danmarkshistorien fjerne det, der ikke dem.» Ellers heter dets anmeldelse:

«Ryfter vil vide, høyeste Sted i USA om Mordet paa Præs nedy, som ikke kon staa i Historiebøger ringer afhængig af de Ledelse. I Danmark den Slags ikke. Trc Noget af det mest

(Forts)

etter eget ønske, men innsatte seg selv igjen i mai 1945!

Likvideringene —

(Forts. fra side 5)
 sheft drev han med å åpne andres brev og pakker. «Humoristens» brev ble også åpnet, som beregnet, og der luktet postmannen skumle saker. Brevbryteren kontaktet en kompis i Rennebu om sin skarpsindige oppdagelse, og han fant ut at her var en fin anledning til dåd, så han kontaktet likesinnede i Meldal, er det sagt. Ved 20-tiden 29. november 1944, kom to menn opp til gården i Kvikne og bad om å få tale med Borghild uten selv å gi seg til kjenne i halvmørket. Hun fulgte intetanende med dem. Da hun ikke kom tilbake dagen etter, meldte hennes forlovede fra til lensmannen, som straks satte igang etterforskning men uten resultat like til Borghilds lik uventet ble funnet i Orkla.

Saken ble så meldt til politiet til oppklaring.

Dessverre var det ikke rare resultatene som ble oppnådd. Krigen var praktisk talt slutt, tyskerne var slått, og en forvirret oppløsnings-tid begynt. Tiden var inne for kujoner å demonstrere hvilke «helter» de egentlig var. Det var ingen risiko lenger å utfolde sine lyster. De tok lov og rett i egne hender uten å bry seg om slikt småteri som skyld og bevis og demonstrerte sitt dyriske sinnelag med å snikmyrde en uskyldig og vergeløs kvinne midt på en lite trafikkert vei i halvmørke. For å slippe blodsøl i bilen, slepte de sitt blødende offer et langt stykke på veien og i skogen til de fant en råk i elva, som skulle skjule u-gjerningen. Dette var etter deres mening en praktfull demonstrasjon på sann patriotisme.

Etter at den egentlige frigjøring hadde funnet sted, ble også all etterforskning stoppet. Det finnes absolutt ingen motiv for denne u-gjerningen.

Frk. Odland hadde ingen politiske interesser, og hun frarådet også sin forlovede å ha noe som helst med disse ting å gjøre. Som menneske var hun meget avholdt, og mordet vakte stor ulykke blant hennes sambygdin-

FOLK OG LAND — läsare — läste ni om Nordiska Rikspartiets verksamhet i Folk og Land nr. 10? För 20 norska kronor i kuvert till Nordiska Rikspartiet Box 162, — 152 00 STRÅNGNÄS Sverige erhåller ni partiets båda tidningar Nordisk Kamp och NRP-Bulletin till årets slut. Märk brevet med «abonnemang 1971».

DØDSFALL

Redaktøren av det kjente tyske tidsskrift NATION EUROPA, Arthur Erhardt er avgått ved døden, 76 år gammel. Han har på en modig, anstendig og fremragende måte redigert sitt tidsskrift slik at det har vunnet seg venner og lesere langt utenfor Tysklands grenser. Erhardt var soldat i begge verdenskriger og startet sitt tidsskrift i 1951. Erhardt døde plutselig bare få dager før han skulle æres ved å bli tildelt Ulrich-von-Hutten-medaljen. Forlaget meddeler at utgivelsen av NATION EUROPA vil bli fortsatt i avdødes ånd.

HØYRE GEBERDER SEG

påny som en elefant i en glassbutikk, denne gang i forbindelse med Sonjas forestående nedkomst. Den geskjeftige stortingsmann Paul Thyness har i en samtale med Høyres Pressebyrå funnet det formålstjenlig å reise spørsmål i forbindelse med det norske monarki, og har også fått høyrepressen i dette land til å slå afferen stort opp. Thyness er tydeligvis bekymret for at det kan bli en pike og ikke en

For ungdommen

(Forts. fra side 4)
 kansellitomen for man skjønner at det i mange tilfeller dreier seg om en slags pilgrimsreise for flere av de besøkende. For å få fart på turiststrømmen til der Führers østpreussiske hovedkvarter, Wolfsschanze, har polakkene nu besluttet seg til å sette opp naturtro volksfigurer av Hitler og Göring. Det hele skal presenteres som en spesialattraksjon, og få form som en «rådslagsningsscene». På lignende vis skal Görings kvarter i Passdorf rigges til for turistflommen.

ger. Det som alikevel etter min mening er det verste ved denne historien, er den totale likegyldighet som myndighetene har vist, ved konsekvent å nekte enhver form for etterforskning.

Så fremdeles går det «helter» i vårt land som kan skryte av å ha myrdet en total sakesløs kvinne; en kvinne som gledet seg over livet. Hun sto i begrep med å stifte eget hjem da snikmorderens kuler rammet henne.

Vennlig hilsen
 G.K.

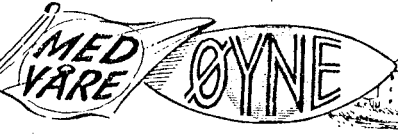
gutt og da monarkiets fremtid ligger ham varmt på hjertet vil han allerede straks ha åpnet adgang til tronfølge for kvinner. Og for sikkerhets skyld vil han også gi Sonja adgang til å regjere som monark dersom, hvis. Vi tror ikke Thyness og Høyre gjør det noe vakkende norske monarki noen tjeneste ved å ta spørsmålet om dets eventuelle fremtid opp nå. For det er vel egentlig slett ikke sikkert at det norske folk ønsker noen tronfølge i det hele tatt?

«RUDOLF HESS-GATER» I MÜNCHEN

På 30-årsdagen for Rudolf Hess' fredsflyvning til England ble gateskiltene i tredivte gatekryss i München overklebet med gateskilt som bar påskriften «Rudolf Hess gate». Det ble også slått opp plakater med påskriften «Han ville freden og dør i fengsel. Spandau 1971: 30 års alliert skjendelses-hykleri.» Politiet slo naturligvis storalarm, men det lykkedes ikke å finne plakattoppplagerne.

EIDSVOLLSSØYLEN

Efter Stortingets vedtak om ikke å reise den Eidsvollssøyle man har sluttet avtale om med avdøde billedhugger Wilhelm Rasmussen har det kommet endel innlegg i dagspressen som fordommer dette avtalebrudd. Bl. a. var det i MORGENBLADET et skarpt innlegg av Lillebet Poss. Hun skriver bl. a. at «For en brøkdelen av de omkostningene som Rasmussens søyle ville koste, kan vi sikkert få en anerkjent utenlandsk kunstner til å lage et stålmonument som avbilder alt og ingenting akkurat nu og enda ha penger igjen til de unge skrålhalsar. For ikke å snakke om alle de betydelige kunstnertankene som pr. inntjenuene i dagspressen vil bringe, slik at vi virkelig får noe igjen for at vi vil være så generøse å holde en internasjonal konkurranse om nasjonalmonumentet. Om vinneren tilfeldigvis skulle være født norsk, så gjør det ingenting idag, absolutt ingen forskjell. — Det viktigste er at han lever nu og kan takke personlig slik at vi løst og på virkningen av å få noe.»

Hjelp oss å hjelpe!

Send ditt bidrag til

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Frontkjempere og falnes etterlatte.

Postboks 1407 Vika, Oslo 1 — Postgirokonto

ER SADAT EN SLAGS HUSSEIN?

Ja, det kan vel være grunn til å spørre om det etter at han har ryddet sine medbeilere blant de egyptiske hauker av veien og i den anledning berømmes av selveste Golda Meir, som «håpet at han konsoliderte sin stilling.» Er det amerikanske penger og løfter som står bak Sadats nye kurs, slik de vel står bak kong Husseins politiske manøvrer?

MENS EN HER I LANDET

synes å forvrøle forsvaret mere og mere med «demokrati», har man i NATO-kollega Vest-Tyskland gått til en viss innstramning. Fremtidig skal således kompanisjetene i Bundeswehr kunne illegge underoffiserer og mannskaper inntil 7 dagers arrest.

OGSÅ ET FORSLAG!

Og siden vi nevner Rudolf Hess, så bør vi vel også nevne et fantastisk forslag som det britiske underhusmedlem (konservativ) Ayrey Neave kom med på et møte i London. Han foreslo at Rudolf Hess skulle 3/4 løslates! Dette var slik å forstå at han skulle gå løs i den tid de vestallierte hadde vaktet i Spandau mot at han lovet å vende tilbake til fengslet den måned Sovjet hadde makten. Samme Neave opplyste ellers at han kunne meddele fra utenriksministeren at den britiske regjering hadde gjort en ny henvendelse til Sovjet om å løslate den 77 år gamle, syke Rudolf Hess.

HVA STALIN SA

Da den franske utenriksminister Pierre Laval i 1935 besøkte Sovjet-Unionen, kom han i en samtale med Stalin til å nevne hvilket positivt inntrykk det ville gjøre på paven, dersom Stalin vil-

le gjennomføre en den kirkefiendtlige i Moskva. Stal med de nu så berø — Paven? — Hvor visjoner har han?

Månadsblad FRIHUG-

Upolitisk og rolig for sunn og nasjonal og samfundssporstande fylgjetongar. Fritt ordskifte om ulike emne: — Ar 40,-. Postgiro for bl. 80 821. Prøvenr. mot i frim.

Utgjevar: Erlin

KRISTNE VEN

Har du lyst til å treffe gner i et åpent miljø? — Venner møtes den første hver måned i Collets gate en tale er det bevernit ledning til selskapielig

Møtetid kl. 19.1

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, O Telefon 37 76 9 Boks 3214 — Sag

Ekspedisjonstid: Tirs fredag fra kl. 10 til Mandag og lørdag holdt toret stengt.

Redaktør Melsom k påregnes truffet efter endte avtale.

Abonnementspris Kr. 50,— pr. år, kr. 2 halvår i Skandinavia. I kr. 30,— pr. halvår. I omslag innenlands: Kr. pr. år, kr. 30,— pr.

Bruk postgiro nr. 10 Løssalg kr. 2. Utgiver A/S POLK OG

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ensi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

En av Norges mest nasjonale og redeligste menn — trafikksjef i telegrafstyret, overrettssakf. **Knut Knutson Fiane** kom på sin minutsikre vandring til kontoret i sin faste rute forbi Majorstuvn. 18, Oslo klokken 08.05 den 21. september 1944. Da knal det skuddene fra to menn — om det has billede av på stedet, en tredje — en aktuar holdt vakt. Ifølge Scharffenberg skyldtes mordet en befaling fra høyeste hold? I dette som i de aller fleste likvideringer under okkupasjonen (og etterpå?) — en man med god samvittighet sette likhetstegn mellom forbrytelse — politikk. En særlig forkløbet og stivkrampeaktig sådan.

Fianes enke — fru **Alvilde Fiane**, ble i 1948 dømt for å ha villet søke å oppklare mordet på sin mann!

Øyevitneskildringen av denne «prisbelønnede dåd» starter vi på første side.

Likeså viktig, ja viktigere enn denne oppravnings av overlagte drap — utført eller tolerert av den herskende klikk, er etter vår oppfatning lovens, og rettens grunnlag for det norske samfunn! En gjennomgåelse av den for vårt land og folks eksistens livsnødvendige rettsorden når det gjelder menneskelivets beskyttelse mot mordet i mørket, og som den herskende klikk befalte det, nekter å ønske. —

H.r.advokat **Albert Wieseners** artikkel om «ANGIVERI»

Hva man fra dette hold enn kan mene om **Albert Wiesener** — så er han ubegjert en av Norges mest begavede og kyndige jurister i

H.r.adv. Albert Wiesener

skranken. Wiesener skriver i det ikke NS-vennlige «RAG-NARØK»s oktobernummer 1944 — i en etter vår mening selvselvende artikkel «Angiveri», såvidt vi kan se, blant annet:

«Normalt vil ingen finne det galt at man varsler politi ved innbrudd eller overfall. Men idag er dette plutselig annerledes som så meget under krigen. Idag er den konvensjonelle terror i Norge så sterk at folk flest ikke tør melde et mord, — dersom mordet skjer den vedtatte veien. Da tør man ikke trekke angiverbetegnelsen på seg. Man kunne selv bli skyteskive i neste omgang. Og slik går det for seg at ikke ett menneske rører en finger for å stanse drapsmannen — når en politimann eller et partimedlem blir skutt ned på gaten. Man lar den døde ligge og går ubekymret, eller i beste fall vettiskremt videre.»

«Så brer da nyheten om det siste drapet seg over byen i en atmosfære av glad nyfikenhet parret med sløv likegyldighet for sakens menneskelige og samfunnsmessige sider. Og i nyhetens kjølvann følger med usvikelig sikkerhet og himmelroende kritikkløshet den hvermannsforklaring, at den drepte har vært et moralsk mindreverdigg individ. Eller som det heter i terminologien: Han har vært angiver.»

«Med dette slagord dreper man sympatien for den drepte og man rettfærdiggjør gjerningen i publikums øyne. For «angiveri» står for folk flest som innbegrepet av alt som er sjofelt. Ja, det er noe så ubegripelig sjofelt at det nesten ikke spiller noen rolle om det virkelig er sant. — Ingen vil nedverdise seg med nærmere å undersøke skylden hos den som er mistenkt for noe så sjofelt. Her godtar rettsidéens forklammer uten videre snikskytteres domstol.»

«Det synes så selvfølgelig at vedkommende ble skutt — fordi han var angiver. — Det faller ingen inn at slutningsrekken kan være omvendt. — Man går ut fra at han var angiver fordi han ble skutt. — Jeg er ikke NS-medlem. Det har sine (Forts. side 7)

Adv. Helliaksens henvendelse til Stortinget

Vi bringer her annen del av advokat **Sverre Helliaksens** henvendelse til Stortinget av 20. mai sist. Første del stod i forrige nummer av **FOLK OG LAND**.

II.

Det under I anførte bør vel være bevis for at Stortingsdokument nr. 1 (1945—46) og Stortingsproposisjon nr. 83 (1951) forlengst har forkastet landssvikoppgjørets lovlighet. Men også de inhabile og inkompetente dommere gjør oppgjøret ugyldig. En enkelt inhabil eller inkompetent dommer gjør en dom eller kjennelse ugyldig. Og in casu var de forhenværende ultimo 1940 selvoppsagte og erstattet primo 1941 med legalt ansatt Høyesterett, gyldig også 14. mai 1945. Da ble de arrestert og ble illegalt dømt også fordi de hadde for-

hindret tyske dommere i Høyesterett!

Selvinsatt som nytt Høyesterett virket de forhenværende allikevel illegalt som dommere i den første saken for Høyesterett ved kjennelsen 9. aug. 1945 mot den unge Haaland, avsagt av 11 mann istedetfor som vanlig 5. Hensikten var å få en sterk dom som standarddom (res.judicata) for det forestående landssvikoppgjør. Med 9 stemmer mot 2 dissenter vedtokes i det angivelige Høyesterett dødsdom av 12. juli 1945 i Eidsivating Lagmannsrett. Det overveiende antall i høyesterettskjennelsen hadde del-

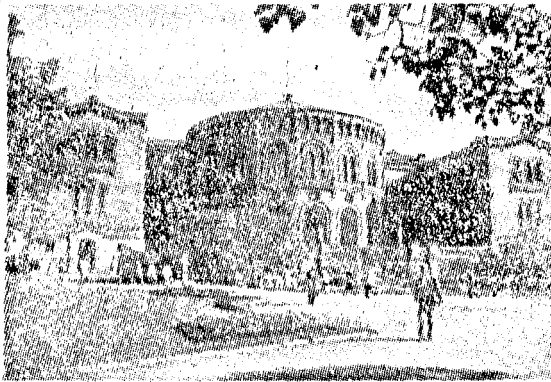
tatt i de forhenværendes møte 14. mai 1945 og illegalt innsatt seg selv. Og 3 av disse hadde også falt for aldersgrensen, men deltok ifølge vedtak 14. mai 1945 i godkjennelsen av illegal provisorisk anordning fra London av 26. januar 1945, der hadde vedtatt midlertidig unntak fra loven om aldersgrensen av 14. mai 1917: «Medlemmer av Høyesterett som er utnevnt før 9. april 1940 kan uten hensyn til oppnådd aldersgrense fortsette i stillingen inntil 30. juni 1946».

En så ulovlig dommeravgjørelse, som kjennelsen 9. aug. 1945 fra det ugyldige Høyesterett har neppe noen gang vært vedtatt i Europa. Dødsdommen 12. juli 1945 var også ulovlig. Den bygget på de forhenværendes møte 14. mai 1945 og vedtok ulovlig enstemmig fortsettelse av krigen fra London, så Haalands anførsel om at han først meldte seg som NS — og hirdmedlem — begge passivt — sist i desember 1940 og hadde lest i tysk politi, hvor han var ansatt, at krigen opphørte i juni 1940, hjalp ham ikke.

Som avgjørende bevis for norsk landssvikoppgjørs ulovlighet tillater jeg meg å anføre fra den verdenskjente britiske: «Oppenheim: International Law», Bind I, 8. utgave, side 287, som i tidligere utgaver: Ved overskridelsen av et lands grenser henfaller man under landets lov og overhøyhet i følge Bostedets Lov.

Norges Konge og regjering henhørte følgelig under britisk lov og de i Norge boende under norsk lov. Gri. § 11 er utslag herav: «Kongen skal bo inden Riget og maa ikke uden Stortingets Samtykke opholde sig udenfor Riget længere end sex maaneder ad Gangen, med mindre han for sin Person vil have tabt Ret til Kronen». Av Gri. § 13 sees at regjeringen «ubrudelig» skal over-

(Forts. side 7)

Hva med Norges selvforsyning

Fra brev til daværende statsminister Borten

Med Deres gode gaver og vinnende vesen kan De uten tvil holde det gående der De er. Men istedetfor å verge seg mot små- og yrkespolitikeres taktiske flisespikeri og 2 og et halvt mål — hvorfor ikke da stille kabinetts spørsmål på en kraftig oppretning av Norges (U-lands-) landbruk og dettes nuværende selvforsyning på ca. 30 %? Hva er Sveriges selvforsyning?

Hvordan tenker visse fra folkets nuværende og fremtidige kanskje katastrofale tilstander fremmedgjorte og sterkt offentlig forsynte politikere seg et Norge uten adekvat landbruk og fiske? Et Norge med Christian Michelsens maridrom — et sammenstøbt analfabetisk bysamfunn med sammenpakket, tildels lissom-industri, fremmed etableringsrett m. v., nedsementering og ødeleggelse av jord, vann

og luft i landet. Kan vi leve av pengesedler i den tid som nu er synlig?

Hvordan med ernærings-situasjonen i Norge i den permanente verdenskrise og permanente krig frem til finalen ved ca. år 2000? Man kan ikke lengre prate og «konferere» seg bort fra det faktum at tampen allerede har brent lenge. Man kan ikke preke tarmslyng ut av et statssamfunn. Min far sa alltid: hold en linje i livet, Alexander.

Jeg har tilovers for Dem herr statsminister fordi De engang i Stortinget bevilget Dem selv meningers mot og talte utvetydig om okkupasjonsoppgjøret. Denne faktiske, rettslige og historisk sett kanskje største skyldforskyvende svindel i rikets historie. De var ganske tapper selvom De nok var klar over at de fundamentale og

(Forts. side 6)

Likvideringen — —

Fru Alvide Friane, som i 1948 ble straffedømt for å ha søkt å oppmurdere sin mann!

(Forts. fra side 5)

grunner. Men jeg er såvisst ingen jøssing. Og jeg har mange av mine beste venner i partiet. Jeg har adskillig personalkunnskap der, og jeg hvor billig den er den gjensidige forestilling om at partiet består av «forrædere» og «angivere» i disse ords odiøse forstand. Det er fristende å spørre den gode borger eller borgerinne i Oslo: Var den eller endog den av de snikskutte virkelige moralsk mindre verdte enn De selv — hvis dette skulle bedømmes nøkternt? Hvordan kan De være sikker på det på forhånd? Hvor meget vet De i det hele tatt om den drepte? De som har nektet å omgås ham, snakke med ham eller overhode å kjenne ham? Har den tanke aldri streift Dem at motstandere kan være ærlige folk, selv om de ikke skionner alle ting så godt som De gjør det?»

Solveig Alan

Hjemstedt ukjent. Hun ble i april/dagene 1943, funnet som lik i Drammensfjorden. Hun var bakbundet, kneblet og kvalt. Undersøkelse av liket viste fullbyrdet voldtekt og «s en grusom mishandling i underlivet. Hun var gravid i femte måned. Solveig Alan var ikke NS, men hun hadde vært ansatt ved et tysk tjenestested. Den vakre unge kvinnen ble bare 19 år.

Polly

«En tidligere danserinne på den Nasjonale Scene i Bergen, kjent under navnet «Polly», er funnet død av knivstikk. Hun levde av prostitusjon og har ved siden av gitt tyskerne verdifulle opplysninger om hjemmefronten.»

Kilde: «Fritt Land», onsdag 26. april 1944.

I tillegg til denne historien vil jeg gjerne få gi noen opplysninger som illustrerer drapet på «Polly». Under en korrespondanse med Bergen fikk jeg vite at omstendighetene ved denne historien var så grusomme at selv barkede hjemmefrontfolk gruset.

«Polly» hadde en meget stygg «anklage» på seg. Den gikk ut på at hun ga tyskerne opplysninger som førte til arrestasjoner, tortur og dødsdommer? Derfor ble det besluttet å drepe henne. Ordren ble gitt og fullbyrdet. Men måten som mordere gikk fram på — fy.

«Polly og hennes familie bodde i en tett befolket gate i Bergen. Derfor ble hun lokket ut til utkanten av byen, kidnappet og ført til et hemmelig sted. Her ble hun kneblet og bundet på hender og føtter. Siden la «heltene» henne på et bord, og systematisk knekket de hvert ben i hennes kropp. Etterpå brukte de kniver på det som var igjen av henne. Da liket ble funnet ble det talt over 40 knivstikk i den nakne kvinnekroppen. Hva hun måtte ha gjennomgått! Det står i den illeegale pressen at hun var en hore. La gå med det. Men når de samme som lå med henne, torturerte og drepte henne, hva er da de?

Denne hendelse utspilte seg i en av de siste ukene av 1943. Grunnen til at «Fritt Land» ikke omtalte drapet før i april 1944, skulle tyde på at dette var en ugjerning — begått av «private» motstandsfolk.

Men mordet ble godkjent og av «proffen» klassifisert som en krigshandling, så skylden ligger ikke bare hos bødene, men også hos folk som Andersen, J. Chr. Hauge, Schjelderup m. fl.

I tillegg til dette vil jeg med forbehold nevne fire navn på de direkte impliserte i denne ugjerningen. Jeg tar forbehold for jeg er ikke sikker på om navnene er dekknavn eller ikke. Min forbindelse i Bergen var ikke helt sikker på dette punkt.

- Nr. 1: Olaus Kronstad,
» 2: Arne Feldsen,
» 3: Svenke Fogstad og
» 4: Veiner Holdt.

I Mai-juni 1945, sto en notis i Aftenpostens aftennr. om en telegrafist på en båt som hadde gått berserker-gang med en bajonett. Han ble tilslutt overmannet. Straks etter kom det to-tre hjemmefrontfolk ombord og skjøt ham ned med en revolver. Det sås ikke mer

Adv. Helliksen — —

(Forts. fra side 5)

holde Grunnloven og ingen selvstendig rett har. Alle anordninger fra London er derfor ugyldige og etter Grl. § 49 har Stortinget enerett til lovgivning, moderert ved såvel tysk okkupasjon til 8. mai 1945 og deretter alliert okkupasjon til primo 1946 ved Art. 43 om norsk lov.

Oppenheim, Bind II, 7. utgave, side 168 bestemmer at krig er en konflikt mellom stater ved deres væpnede militære styrker. Følgelig ikke ved handelsflåten! Side 248: Bare fullt suverene stater er kvalifisert som krigførende. Følgelig ikke i Norge! Norge var nemlig totalt okkupert med flyktet konge og regjering.

Side 245: Under annen verdenskrig var Norge ikke alliert med Storbritannia.

Side 254: Det er opplagt at et okkupert lands straffelov forblir gjeldende.

Side 445: Okkupanten har autoritet over enhver funksjonær.

Side 447: Okkupanten kan ansette og avskjedige dommere like vel som andre funksjonærer.

Side 616: Okkupantens disposisjoner overensstemmende med Art. 43 er legitime.

Selv i dommer finner man den norske rettsstridige oppfatning at okkupanten er fiende, mens okkupasjonen er den vanlige overgang til krigsopphør og i Norge var

om dette i avisen, så saken er antagelig dysset ned. Hvem var mannen som ble drept?

I all denne myrdingen er det ikke til å unngå at endel av uhyggen blir hengende igjen. Det være seg raseri, sorg eller andre følelser. Det heter seg så fint at man bare skal ha de rent historiske linjer klare for seg. Jeg har hørt visse ymt om dette. Til dere som snakker om dette vil jeg bare si: Dere må ikke glemme de navnløse lidelser som i bølger har skyllet hen over uskyldige norske menn og kvinner.

For i noen grad å kunne bote på hva «min side» under okkupasjonen utrettet av «heltgjerninger», ser jeg det som min oppgave å rive vekk litt av det bunnfalske slør som de bolde vikinger har hengt mellom seg og virkeligheten.

Vennlig hilsen
G.K.

(Fortsettes)

fiendskap innstillet fra norsk side 7. juni 1940 og fra tysk side 9. juni 1940. Ruge skriver i sin «Krigens dagbok» I (1946) side 411: «Våpenstilstanden er trådt i kraft den 11. juni 1940». Og Haag-Reguleringen Art. 38 bestemmer at «Fiendtlighetene innstilles» er identisk med «Vaabenstilstanden», og Art. 37. (Lovtidende 1910 side 498): «Vaabenstilstanden — indstiller overalt de krigførende staters krigsoperasjoner». Følgelig også fra England. Og Haag-Overenskomst III Art. I (Lovt. side 475) bestemmer at fiendtligheter «ikke skal begynte uten et forutgaaende utvetydig varsel, som skal ha form av en krigserklæring, ledsaget av grunde, eller av et ultimatum med betinget krigserklæring». I den første illegale anordning om ny krigsbestemmelse 3. juli 1940 anga regjeringen intet varsel til Tyskland og begrunnelsen: «Under den nåværende krigstilstand» var både rettsstridig og falsk, opphørt 7. og 9. juni: Slik også med de andre krigs-anordninger i ca. 5 år.

Anordning 13. sept. 1940 anførte som krigsbegrunnelse: «Så lenge Norge er i krig» og uten noe varsel til Tyskland, som regnet 7. juni 1940 for krigsinnstilling, det også norsk justisdepartement godtok ifølge Aftenpostens referat 20. juni 1967 og morgenen side 14 i Reinhardtsaken. Proklamasjonen fra Konge og regjering i anledning flukten til England nevner ikke krig og var stillet «til det norske folk», utsendt 9. juni 1940 etter også tysk krigsinnstilling og Ruges proklamasjon 9. juni 1940 gjelder «et hærtatt land» og ordren til militære «i nord og sør»: «Gjør ikke noe uoverlåst som kan gi erobreren nåskudd til represalier». («Krigens Dagbok» I, side 420 og side 421, for både Kongens og Ruges proklamasjoner.) Publisert 46.

Hadde Norge virkelig vært fritt 14. mai 1945 ville forøvrig norsk lov vært gjeldende, ikke provisoriske anordninger gitt fra London av en flyktet konge og regjering, som selv var uten lovgivningsrett, der bare kunne utøves av Stortinget. Art. 43 som unntagelse, men norsk lov, også vedtatt av Konge og regjering i Alliertavtalen 16. mai 1944, hemmeligholdt i Norge til januar 1950.

I alle utgaver av Oppenheim II, hevdes at hvilken som helst handling mot en kapitulasjon eller våpen-

stillstand er internasjonalt forbryterisk eller krigsforbrytelse. Det rammer norsk regjering, domstoler og påtalemyndighet, og hjemmefront for mellom 200 og 300 snikmord på landsmenn. Juridisk uvitenhet og prestisje opphever ikke straffbarheten og er enda mindre hjemmel for å straffe dem som overholdt norsk og internasjonalt rett, Kongens ordre om okkupasjonsplikter 26. aug. 1940 og Stortingsproposisjon nr. 83 (1951)! Bare et fåtall anket. Passivitet tolkes som vedtagelse. Statsansvar bortfaller for dem.

Stortinget har også ved sitt enstemmige Presidensskap på Elverum 9. april 1940 VEDTATT ifølge Stortingets BEMYNDIGELSE, og GJENTATT det 7. august 1945 (to dager før den ulovlige Høyesterett avga kjennelse for dødsdommen på Haaland) fordi referatene fra Stortingsdebatten på Elverum var blitt oppbrændt og en falsk «Elverumsfullmakt» hadde konstruert grunnlovstridig lovgivningsrett til regjeringen. Men: «Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som Regjeringen har i den tid da Stortinget ikke er samlet.» Dette er formannens, president C. J. Hambros, ord i «Dokument nr. 2 (1945) side 749, i det reproduerte referat ifølge et privat oppbevart eksemplar av de forøvrigt oppbrændte. Jfr. også «Dokument nr. 5 (1945)», som bl. a. side 1 nevner Stortingets bemyndigelse og Dokument nr. 2 (1945)» side 749 viser ingen opposisjon mot Hambros formulering av hva Stortingets virkelige vedtok på Elverum, 9. april 1940.

Regjeringens anordninger om nye lovbestemmelser 3. juli 1940, 26. juli og 13. sept. 1940, var også ulovlige som vedtatt mens Stortinget var samlet i Norge juni–september 1940, i strid med Stortingsvedtaket på Elverum om forbud mot anordninger mens Stortinget var samlet.

Dommerne etc. er inhabile og vil ikke gå med på gjenopptagelser, som vil stemple dem som justismordere. Stortinget er derfor og i henhold til Grl. § 49 den eneste som ved dom kan oppheve de dommene om landssvik som i realiteten allerede er forkastet, men fortsatt i strid med Stortinget.

Ærbødigst
Sverre Helliksen

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
 Overdriver vi, tror De? Vi har liggende foran oss et brev som vedkommende skrev 21. oktober 1947 — før hans erstatningssak kom opp — til Johan Scharffenberg, som ikke lignet dagens nærsynte dommere. Han både så og protesterte. J. F. skriver til Scharffenberg:

«I Dagbladet for den 20. ds. ser jeg Leif Lyng Bruun's innlegg i anledning Deres redegjørelse i Morgenbladet om Hjemmefrontens mishandling av landssvikere etter frigjøringen.

Deres innlegg i Morgenbladet har jeg ikke læst, men at der i aller høieste grad er grunn til å påtale enkelte av hjemmefrontfolkens oppførsel etter frigjøringen er sikkert.

Først vil jeg henvise til min skrivelse til Dem av 20. mai i år, og hvorav De ser at jeg som sikket for landssvik har hatt et fengselsopphold på henimot 11 måneder.

Jeg kan fortelle Dem at i den tid jeg var på Ilebu fra 4. juni til 25. august 1945 blev der av hjemmefrontsmedlemmer drevet en mishandling og tortur med fangene som sikkert i mange tilfeller kan sidestilles med den behandling som fangene i okkupasjonstiden fikk på Grini av tyskerne.

Hvad behandlingen på Ilebu angår så kan jeg uttale meg av erfaring. Uten noen foran-

te nyre. Her referer jeg til 5 røntgenfotografier som blev tatt. Da jeg på grunn av denne mishandling av en N.S.læge' og jøssingoverlegen blev på ubestemt tid erklært for arbeidsudyktig, blev min på forhånd knappe brødrasjon satt ned til omtrent det halve. Fra Helserådet på Ilebu foreligger der en erklæring om at den rasjon jeg da blev satt på var helt utilstrekkelig og sterkt helsenedbrytende.

K. er 3 gange av mig blitt anmeldt med oppgivelse av vidner til politiet, men politiet har det med å miste eller forlegge disse anmeldelsene. Så her kommer jeg ingen vei.

Av de avsatte domme i landsviksaker ser jeg tilsvarende for-
 (Forts. side 8)

Jeg har fått tilsendt en artikkel fra F & L hvori signaturen Siegfried går til angrep på menneskesynet i mitt skrift «Germanernes fordi og fremtid». Artikkelen presenterer mitt menneskesyn som darwinistisk, og det er her å forstå som en nedsettende betegnelse.

Mitt menneske skal være rent tilfeldig, men egentlig sjeleliv og så være underlagt den biologiske materialisme. Forfatteren hevder at det hele g. pust av iskald fornuft hvori idealistisk nas. ungdom ikke vil kunne ves, og han mener at naturalromantikken gir et grunnlag for norsk nasjonalisme. Forfatteren påpeker også at paleontologen Heintz har uttalt at mennesket skiller seg fra dyret ved sin åndelige kapasitet og at det er en eneste skapning skapt i «Guds de».

Det er min mening at tikkelforfatteren setter helt unødvendig skille mellom utviklingslære og naturalromantikk og mellom materialisme og spiritualisme. Han setter også et min mening et overflødig skille mellom fornuftsbruket og idealitet.

Innenfor nasjonalromantikken finner vi den oppfatning at hvert folk har egen, spesielle mentalitet sin folkesjel. Denne oppfatning at der finnes en spesiell karakter i enhver folkegruppe, støttes av moderne genetisk videnskap, ved hjelp av den siste, reklusjonerende retning innenfor genetikken, populasjon genetikken, kan slikt spesielt preg forklares ved hjelp den teori at på grunn av spesielle krav ethvert naturlige miljø stiller, velges de egenskaper som er gunstigst for overlevelsen innenfor dette spesielle miljø. Individet er alltid avhengig og står i samspill med, andre samfunnsmedlemmer. Derfor vil over et stort tall generasjoner de spesielle gunstige egenskaper komme til å prege hele samfunnet.
 (Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår medarb. G.K. beretter idag om **Mordet på hirdmannen og grensepolitimannen, Per Quist Christiansen.**

En avskyelig forbrytelse, som skaffet gjerningsmannen helteglorien. Den myrdede som ble 32 år gammel, etterlot seg 4 mindreårige barn.

Mordet på den 32 år gamle hirdmannen og grepo-konstabelen var meget rått. Gjerningsmannen, Anker R. kjent som brutal voldsforbryter fikk som takk for denne helteglorien, en helteglorie som gjorde ham til en stor mann i «gode nordmenns øyne».

Han og to til ble stanset av lensmannen i Grue og Per Q. Christensen den 1. mai 1942. De ble så og si tatt på fersk gjerning, med ryggsekkefuller av stjalne matvarer. A. R. spør om å få ta opp sigaretter fra ryggsekken, og det får han lov til. Samtidig vender lensmann-

nen og P. Chr. ryggen til et øyeblikk; og istedet for sigaretter, drar A.R. opp en finkalibret pistol, og med kaldt blod skyter han grepo-mannen i ryggen; og grepo-mannen blør ihjel. Skuddet rammet en hovedåre i ryggraden. Morderen fikk flyktet, og kom tilbake til Oslo. Der ble han holdt i dekning i Sørekedalen av to lærere.

Da det verste oppstyret hadde gitt seg ble en av Furubottens medarbeidere kontaktet. (Dennes navn er S.S.) Denne skulle løse morderen igjennom byen til Sinsenkrysset. Der skulle en mann med lastebil overta transporten av morderen. Det var om å gjøre å få ham over til Sverige.

Under hele denne tiden oppførte A.R. seg som den reneste pøbel. Han skrotet av mordet, og fektet rundt seg med en tysk bajonett og sa at han var mann for å drepe hvem det nå måtte være.
 (Forts. side 8)

Likvideringene —

(Forts. fra side 5)

Sine beskyttere lovet han samme skjebne, om de ikke gjorde som han ville.

Furubotten-mannen fortalte meg at han ga A.R. beskjed om ikke å ta munnen så full, og i særdeleshet ikke når han kom til Sverige. Dette tok ikke A.R. det ringeste hensyn til og fikk derfor en tid i svensk fengsel som takk for sine store kjæft.

Furubotten-mannen mumlet til meg at det var på hengende håret at han ikke skjøt A.R. rett ned. For, som han sa, her var det ikke snakk om ungdommelig eventyrløst, men kald, følelsesløs sadisme.

Dette kommer fra en som selv har likvidert personer, og som ikke nettopp utmerker seg for å ha noen særlig varme følelser for N.S. Nå vell! I tidens fullbyrdelse arriverte A.R. til Norge i 1945, fra England. Det lå da nære til hands å tro at han øyeblikkelig hadde blitt arrestert. Men nei — saken ble helt enkelt henlagt uten etterforskning. A.R. kunne som fri mann sole seg i sin helterolle. At han gjorde fire mindreårige barn farløse, satte sikkert bare en spennende «piff» på det hele.

Til denne historien hører følgende: Massesearrestasjoner av uskyldige — redsel og gru for enkelte av dem, og døden for to av disse. Jeg har hatt den tvilsomme glede å få lese politirapportene fra etterforskningen i 1942. Og selv om det er over 29 år siden, går det kaldt igjen om meg. Den erfarne politimannen gjorde en skjebnevanger feil og måtte dø for den. Han kunne ikke tenke seg at den unge uskyldig utseende gutten kunne være en morder; noe han altså var.

En liten opplysning: I rapporten står det at P. Chr. ble rammet av fire skudd, og at alle satt vel samlet. Når en tenker på hvor liten tid A.R. hadde til rådighet, så må jo karen være litt av en mesterskytter. Det ble funnet 4 tomhylser på mordstedet.

En annen «pussig» hendelse er den voldssomme interesse som den utenlandske presse viste for dette mordet. Jeg har klipp fra 43 aviser i 12 land, som har et stykke om mordet i sine spalter. En sydafrikansk avis nevnte det sogar i sin leder 11. mai 1942.

Jeg ser bort fra den illegale pressen, som jublet over hendelsen.

En annen ting er den, at hver uke gikk det en strøm av avisutklipp om dette og hint. Det var jo veldig viktig å få ferske inntrykk av stem-

MINNEPARK FOR FRONTKJEMPERE

Opprettelsen av en minnepark for falne frontkjemperer i Danmark som vi har omtalt tidligere synes nå å ta fastere form. Det ble reist krav om at regjeringen skulle gripe inn for å forby det, men i et telegram fra København heter det nå at regjeringen ikke akter å gripe inn for å hindre at planen blir satt ut i livet. Det er statsminister Baunsgaard som sier dette i en skriftlig redegjørelse. Men hva med de falne norske frontkjemperer? Er det ingen som føler seg kallet til å gjøre noe for deres minne? *

ningen i Norge, når slike mord ble begått. Den «moraliske oppsedingen av det norske folk», (som en illegal avis uttrykte seg) «må drives med en aldri sviktende intensitet».

Vi vet hva det resulterte i, og vi kan vel gå ut fra, at mordet på Per Quist Christensen var et ledd i «denne moraliske oppsedingen». Og etter den planen som de høye herrer i London utarbeidet i samråd med den hjemlige «helteskare», kunne ingen lensmenn eller grensepolitimenn lenger kjenne seg sikre på liv og helse. De ble myrdet over en lav sko. Det nøyaktige antallet har jeg ikke, men det ligger et sted mellom 30 og 40. Noen ble skutt, andre ble stukket ned bakfra. Metodene vekslet mellom de mere «humane», og de rent sadistiske. Og merk! Bak mordene lå det en nøye oppgjort «aksjonsplan». Ingen tilfeldigheter var tillatt. Om noen ble redde og fikk dårlig samvittighet, ble de skutt av sine egne. «Organisasjonen framfor alt», som advokatsjef Motzfeldt sa i sitt vitneprov i Feldmannsaken.

Jeg har iblandt, når jeg fordyper meg i «stoffet», lurt på hvor lenge jeg kan orke å holde på med å forske i denne pøl av mord og menneskelig elendighet. Det kunne gjøres fortere, men da må alle som leser denne spalten og som sitter på stoff som angår likvidasjoner (selv om det er aldri så lite) sende det til «Folk og Land», så sender redaktøren det videre til meg. Det ville være til uhyre stor hjelp, og kunne bidra til å gjøre det litt lettere for meg personlig.

Vennlig hilsen G.K.

EN GRANDIOS SKANDALE

rystet ved sommerens start det norske forsvar. En skulle ikke tro det var mulig, men de rodebøttene som nå steller med disse ting i og utenfor Forsvarsdepartementet klarte faktisk å selge på auksjon et gammelt skap inneholdende dokumenter vedrørende bl. a. NATO-affærer, stemplet «top secret!» Så nå driver man og «etterforsker» hvem som har skylden. Og dette skjer i et land hvor man fremdeles niholder på den militære undersøkelseskommissjons innberetning fra 1945 fordi en eller annen har funnet på at den skulle være «hemmelig» i motsetning til den siviles, som forøvrig også kommer inn på militære affærer. Hva er det egentlig som står i denne innberetningen og som kan få selv norske militære av idag til å bevare hemmeligheter? *

BENJAMIN VOGT DØD

Mannen som skrev boken «Mennesket Vidkun og førerlederen Quisling», den flittige FARMAND-skrivent Benjamin Vogt er avgått ved døden. Vi har før skrevet at vi ikke syntes nevnte bok var noe fint papir, men vi tror på den annen side at Vogt faktisk misforstod hele dette med Norges fortsatte krig, fordi han jo hadde oppholdt seg mere i utlandet enn i Norge og også befant seg i England da Norge avsluttet krigen. Ellers må vi si at vi på mange områder delte de meninger Benjamin Vogt ga uttrykk for. *

KLASSESAMFUNDET TIL REIULF STEEN

I en debatt omkring danskenes promillelov har også samferdselsminister Reifulf Steen, AP's kronprins, latt seg intervjuet av DAGBLA-

En dag —

(forts. fra side 1)

det igjen helt rolig. De tre bødlene går opp til hytta og inn i den uten å se seg tilbake en eneste gang. Døren lukkes igjen.

Utenfor lyser solen ennå, men det ser ut til at det skal bli sne.

På myren har isen lagt seg igjen.

Slik har en av bødlene lett sin samvittighet for oss på sitt dødsleie.

DET og der latt seg forede til ubetenksomme anførsler. Slik talte han: «Full rettferdighet vil vi aldri oppnå så lenge vi lever i et klassesamfunn.» Såvidt vi kan se er det ikke andre enn politikere og skibsredere med samt noen høyere statsfunksjonærer m.v. som i dag tilhører «overklassen» i Norge i kraft av kjempestore inntekter sammenlignet med hva de lavest lønnede har. Så hvis Steen synes dette klasseskillet bør vekke, så kan han jo begynne med sin egen gasje-ring som er et sekssifret tall.

STORE BØLGER

ble det omkring et besøk som den angrende tyske nazist Albert Speer avia i Norge, et besøk som alle angrende synderes venn og beskytter pater Rieber-Mohn også hadde sine fingre borti. Det ble i pressen med brask og bram forkynt at Speer på grunn av sin fortid og trass i den lønnsomme anger ikke ville få tillatelse til å besøke Norge, men da var Hitlers protesje allerede langt oppe i Jotunheimen. Hvorefter de norske myndigheter lot ham være ifred. Vi har før skrevet at vi kan beherske vår begeistring for opportunisten Albert Speer, mannen som klamret seg til Hitler og lot seg befordre til de høyeste stillinger, mannen som åpent gav tilkjenne at han ønsket å bli Hitlers etterfølger, mannen som derefter i Nürnberg talte «dommerne» etter munnene og «angret» enda sterkere enn Balður von Schirach, og mannen som etter å være sloppet ut av de alliertes fengsel påny steg tiltops som angrende bestsellerforfatter på jøssingmarkedet med millioninntekter og klapp på skulderen av alle rieber-mohnene. At han der til i sin storhetstid i Det tredje Rike var en av mennene bak en politikk rettet mot Quislings Norge gjør ikke saken bedre. Men trass i alt dette, er det naturligvis toppen av norsk tåpelighet å ville fortsette hetsen og hatet fra okkupasjonstiden med aksjoner mot enkeltpersoner 25 år og mere etterpå.

VERDEN VIL BEDRAS

Den tyske avisen Frankfurter Allgemeine Zeitung har en illustrerende historied om at det «økonomiske systemet» her i vest funksjone-

rer ganske i og andre ikke synes tagede andel auken».

I Vest-Ty. for tiden dist lekker og el regnemaskin markedsfør kjent tysk firma, hvis pryder mas

Men dette virkeligheter det — bare i og sin frer organisasjon satt produkt maskinen bi pan, og i st

Men også noen bak amerikansk har stillet s til rådighet. I mer vi til r tilfellet vil a tyske kont ken igjen ei ske pengefy det — et am omsatt i pr ne og utski tyskland hv føres med «Made in G

Og gevin kommer i si følgende tilba Det får man hel runde.

ANNELI

TANNIN

Tro

Gisle Johnsmoen kirke

FOLK

Kierschow

Telefo

Boks 321

Ekspedisjonst fredag fra k Mandag og l toret stengt.

Redaktør M påregnes traf ende avtale.

Abonner

Kr. 50,— pr

halvår i Skar

kr. 30,— pr

omslag innen

pr. år, kr.

Bruk post:

Loss

Utgiver AJS I

Isje "enes massegraver, baknakkeskudd.

t. Forklaringen som ble oss var at turen var for å se slik den militære okkupasjonen hadde utviklet seg. Styrkepropagandaen hadde imidlertid det døde til alle bevislighetene og fortsatt med det trass i alle anstrengelser fra eksilpartiene på å få sannheten frem. Ja, aksjonen ble antagelig deres leder. Han omkom ved en ulykke, som har gitt Churchill anerkennelse som spesielt har beskjedne zionistene, de har holdt tett helt å fordi det passet i å la folk tro at de hadde skylden. I det siste har situasjonen endret seg. Striden mellom Sovjetsamveldet og zionistene har tilspisset seg det året og det har også løst på tungebåndene om massene i Katynskogen ble tatt opp av den israelske avis «Maariv» og fortalt videre av det store amerikanske nyhetsbyrå Associated Press, som med-

Om Sovjetsamveldets ansvar for Katynmassakren beretter nå

Okkupasjonen huske det veritable røre det vakte da Tyskland gjorde kjent funnet av de veldige massegraver i Katynskogen med likene av 100 000 polske offiserer, som de hevdet var blitt myrdet med nakkeskudd av russerne da disse bemektiget seg Øst-Polen mens tyskerne besatte Vest-Polen.

Bestyrtelsen hos «de gode» både hjemme og ute var stor og folbar. Der hadde jo Londonpropagandaen iherdig fremstillet Stalin som den snille gamle onkel som slett ikke svarte til sitt gamle rykte som notorisk blodhund og massekiller. Nå var han blitt både menneskelig, human og nesten kristelig, for ikke å snakke, naturligvis, om demokratisk. Og så skulle dette skje!

en israeler, overfor hvem et medlem av den Røde Hær etter hva han angir har tilstått masseordene på polske offiserer i året 1940. Den israelske avis «Maariv» meldte igår, at den 64 år

gamle Abraham Vidra fra Haifa dessuten kjente minst to sovjetiske soldater som hadde deltatt i masseordet. I skogen ved den polske landsby Katyn ble i 1943 (Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Tre grufulle «patriotiske» ugjerninger

I vår serie om okkupasjonstidens likvideringer

Vi gir påny ordet til vår spesialmedarbeider G.K.:

«En våg av politiska mord sveper fram over Norge, och den vil bara stiga i tiden som kommer. De norska patrioterna kämpar som hjältar». Slik åpnet en svensk avis sin lederartikkel i februar 1945; slik var hele salven under overskriften også. Jeg vil her bare bruke det ovennevnte som en illustrasjon for å klarlegge litt av den mentalitet som behersket visse mennesker under den tyske okkupasjon av Norge. Ikke så å forstå at jeg vil fuske i faget som psykoanalytiker. Jeg skal forresten innrømme at morderes adferd når de myrder i blind «patriotisme», til sine tider har fått meg til å stusse. Men denne artikkel skal ikke væ-

re noen psykoanalytisk studie. Jeg vil «bare» ta for meg tre av de mest grusomme mord som noensinne har blitt begått i Norge. Mord som ble begått på såkalt «patriotisk» grunnlag. Det var både menn og kvinner som var med på disse eksesensene. Hovedtyngden av likvidasjonene falt på byene og tettbeboede strøk, men det forekom også en god del av dem i skog og mark, på fjellet, i myrer og moras — OVERALT!

Stygge (og av meg avviste) rykter nevner også sykehus og asyl.

Før jeg går løs på «stoffet», vil jeg bare til opplysning si: Flere av dem som

Det er store vekklager i den demokratiske presse i Vesten over det man kaller nyfascismens vekst, ikke minst har MSI's store valgseier i Italia skapt bestyrtelse. «Er Mussolini ikke død?» spør man bestyrtet. Vi skriver om saken på side 5.

NORGE OG DE OVERNASJONALE SAMMENSLUTNINGER,

sivilingeniør Gisle Mortensens artikkelserie, fortsettes og avsluttes i dag. Også på side 5, hvor man dessuten finner en artikkel av Oscar Aall om «Fredelig nasjonalforsvar?» — betraktninger om hva to historiske eksempler kan lære oss.

DEN PAKISTANSKE KRUTT-TØNNE

er emnet for «I brennpunktet» denne gang, og på hjemmebane ser vi litt på hvorledes det står til med liv og lære hos Arbeiderpartiet.

PÅ SIDENE 2 OG 3

finner man meget interessant småstoff og foruten lederen en artikkel av Einar Øygard om «Oslo-tribunalet».

drepte «angivere» og NS-folk, trodde fullt og fast at de gjorde Norge en stor tjeneste. De var helt overbevist om at de hadde et loylig grunnlag. Trutt og jevnt «røktet de sin dont», til Londons store tilfredshet.

Men lenger enn hit strekker ikke min «velvilje» seg. For medlemmer av den gjengen som likviderte Seppo Laminnen (finsk statsborger) på Finmarksvidda 23. september 1942, var ingen helter eller patrioter. Laminnen ble slått halvt ihjel med (Forts. side 6)

10 000 offi-
fra leiren og
te. Kort efter
ce major Soro-
at han hadde
offiserene ble
leir, beretter
senere lært
slov og Ticho-
sisse hadde til-
å ha medvir-
De hadde for-
sovjetsoldater
mandert til å
senere hadde
Suslov hadde
«Tichonov og
keligste men-
an vi fortelle
øde. Jeg har
polakker. Jeg
»

mass mord
rep pussig
r mannen i
t i Israel,
det, og gav
en av de
rer om i
a den røde
på 10 000
polske hær.
han som
blitt tatt til-
nrykkende
g man had-
a til bort-
stebiler til
Imidlertid
nam å flyk-
enere hørt
er i leiren
Katyn.
g med 165
tsmedlem-
en under-
for ytel-
med efek-
stenes ak-
ian til og
Allgemeine
enzeitung»
soi len-
silpolakker i
ger Sovjet-
ttet av tall-
mer i Lon-
le åpne ver-
rekkens ka-
kjent som
yn, skogen

desone skjebnen til sine 12 000
Sittelsen norsk Okkupasjonshistorie
2014

lig elite valgt ut av den masse
av krigsfanger og deporterte
som ved delingen av Polen høst-
ten 1939 kom under Sovjets
herredømme.
Inntil april 1940 fristet de,
nec som er påvist, skjebnen i
tre spesialleire i Hviterussland.
Så forsvinder sporene. «De ble
etter ordre av Kreml ombragt
for for alltid å brette ryggen
på det polske folk», sier eksil-
polakkene i London i dag. De,
som ikke har den ringeste for-
anledning til å nære sympati for
Hitlertyskland, understreker re-
sultatet av undersøkelsene til en
nøytral legekommisjon, som etter
oppdagelsen av Katyn enstem-
mig kom til den slutning at offi-
serene var blitt skutt i 1940 og
dermed lenge før det tyske inn-
fall i Sovjetsamveldet.

*Engelsmenn og amerikanere
viste beskjed*

Sovjet skyver skylden for mas-
semordene over på de beryktede
SS-Einsatztropper som raste bak
den tyske front. De anglo-ameri-
kanske forbundne lukket i den
siste krig øynene for ikke å bringe
alliansen med den røde hær
i fare. Vesten bredte etter 1945
og inntil denne dag en taushe-
tens kappe over forbrytelsen for
ikke å skjerpe den kalde krig
ytterligere, for ikke å hindre den
avspenning som avtegnet seg.
Med ordene: «Det ville bare rive
opp gamle sår» har selv i de siste
dage Lord Aberdare i Overhuset
i London på vegne av den brit-
tiske regjering påny avslått en
undersøkelse.

De 100 000 polakker er frit-
tatt for disse politiske overvei-
elser. «Vi, de fri polakker, opp-
fordrer den fri verden til å for-
dømme gjerningsmennene klart
og tydelig i menneskelighetens,
rettferdighetens og historiens
navn», heter det i deres London-
opprop, som er undertegnet av 54
eksilpolske organisasjoner. På
vegne av 165 parlamentsmed-
lemmer har så i mellomtiden den
konservative Airey Neave reist
krav overfor FN's menneskeretts-
kommisjon i Genf om å under-
søke Katyn-forbrytelsen.»

ken Kinas ambassade i War-
zawa. I den siste tid har fil-
men også vært vist i Kanada.
Siegfried

Tre grufulle - -

(forts. fra side 1)
pistolkolber og langsomt
druket i en moltemyr. Det
var 3 menn og 1 kvinne som
ordnet den «biffen». Kvin-
nen, frk. Gunhild L..., ytret,
da finnen ble kjørt ned i my-
ra: «En angiver mindre på
jorden, og en mere i hel-
vetet».
Kilde: To «hemmelige»
rapporter fra den stedlige
hjemmefront til den norske
legasjon i Stockholm.

Helter var så visst ikke de
som drepte Mario Köstner
heller. Köstner var tysker,
men siden mange år tilbake
norsk statsborger. Han ble
i 1941 tvunget til sjåførtje-
neste hos tyskerne. Han
kjørte med matvarer på Mø-
rekanten. En dag i mai, '42,
var ikke Köstner på plass.

Etter noen timer sendte
tyskerne ut en patrulje, og
drøyt 3 mil fra Ålesund, fant
den tyske patruljen ham, el-
ler rettere sagt, det som var
igjen av ham. Bilen med
matvarene var forsvunnet.
(Den ble siden funnet igjen
utenfor Åndalsnes.) Men
Köstner — han var bundet
til et tre med ståltråd, skutt i
maven, helt noen liter bensin
over og så — tent på.

Tyskerne raste, men tok
ikke som ventet represalier.
Jeg fikk for en tid siden
anledning til å lese noen
brev som en av de tyske sol-
datene i patruljen sendte
hjem. Der fortalte han om
Köstner. Soldaten, Eric
Kramer, skrev bl. a.: «Det
nytter ikke å straffe et folk
av sadister».

Kilde: En tysk rapport fra
Trondheim.

En enestående «heltegjer-
ning» var det også å drepe
Sylvia Brauschild. (Tysk

eventyrene på østkysten av
Azteker-riket, det nuværende
Mexico. Det er 600 mann,
ført av en viss Fernando
Cortez, som var under ar-
restforfølgning hjemme.

Flokken — eller kanskje
«banden» ville være et mere
dekkende uttrykk — var ut-
styrt med ca. 30 svært pri-
mitive ildvåpen, 20 hester og
ellers sverd, lanse, pil og
bue. Det er en påaktelses-
verdige bande, bevares, men
vurdert som invasjonsstyr-
ke, som skulle beseire et yt-
terst militant keiserrike på
adskillige millioner, måtte
det sies å være en latterlig
liten «armé». Allikevel var
det nettopp dette ekspedi-
sjonen gikk ut på. Og som

statsborger, 26 år gammel,
gift med en tysk SS-mann og
mor til 2 mindreårige barn).
Hun arbeidet ved et tysk
tjenestested i Narvik. I mai
1944 ble hennes mann hardt
skadet ved en bilkollisjon i
Oslo. Hans frue ble bud-
sendt, da det sto om livet for
ham. Da hun skulle gå fra
sin leilighet for å reise til
Oslo, ble hun myrdet, skutt
ned bakfra. Hun ble myrdet
fordi hun var tysk. Ved siden
av liket lå en pappskive hvor
det sto: «Slik skal det gå
med alle tyske horer.»

Kilde: En legejournal
(tysk) fra Narvik og en dit-
to fra Oslo. SS-mannen over-
levet, men ble uheldredelig
sinnsyk da han fikk vite sin
hustrus skjebne.

Disse tre historiene har
hvilt på meg som en mare.
Grunnen er at det hele virket
som det var sinnsyke som
hadde vært på ferde. Kan
hende det er slik og. Hva
vet jeg?

Jeg vet heller ikke navnet
på mere enn én av de skyldi-
ge, kvinnen G.L. Men jeg
fikk «tilfeldigvis» greie på,
at en av dem som var med
på å drepe Köstner, ble
skutt av sine egne. Han ville
gå og melde seg selv.

Vennlig hilsen
G.K.

seirer hovedsta-
lan med 300 000
gjør hele om-
spansk koloni
et redselsherre
indianerne.

Det er et ta-
studium å sam-
se to felttog. En
ning som hov-
vekt på de mat-
rer måtte spå
holdsvis mon-
aztekerne og
europeerne. Me-
så omvendt.

De spanske
hadde en forb-
innfødtes sinn
te hvite gud,
som hadde ska-
tur, lært dem l
og gjort dem til
Lærde folk, k
en eller anr
smykket seg m
te guds navn
cand. mag.- ell
tittel. Spanier
lig nok, mer ell
timt assosiert
hvite gud. Som
skulle komme

Noen slik
hadde ikke i
samtidens eur
forestillinger.
kunne mongo
eres med Æser
mindre med
akkurat da be
get i Europa. S
som også sene
teoretisk — o
densdelen av
rettet seg slik
granskende hi
noe harmonien
tighetens grup
De forestilli
nasjon eller k
om årsakene
sess, de fore
gjør seg om
gjort dem til
synes å innel
skjebnebesten
matikk.

Denne kan
keltindivider
grupper en v
Men den holl
gruppe inntar
le en motsatt

os Hitler

1, beretter i en bok om motet

dage var Quisling i Berlin og ble mottatt i Rikskansellet av der Führer. Jeg beklager at jeg ikke fikk gjense denne mann som jeg for tre år siden besøkte engang i Oslo. Det få folk som kjenner Russland og sovjetene så grundig som han. I Leninregimets tidlige år 1918—19 var han norsk militærattaché i Leningrad, som dengang ennå het Petersburg. Senere var Quisling — ikke minst på grunn av sitt perfekte russisk — virksom i Ukraina som medhjelper til Nansen, som bekjempet hun-

(Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

FELDMANNDRAPENE INGEN ISOLERT AFFÆRE

Vår medarbeider G.K. skriver:

Den seneste tiden har jeg pr. brev, telefon og i private samtaler fått bevis for at Feldmann-historien ikke er et isolert tilfelle. I ly av å skulle hjelpe mennesker i nød, ble 5 mennesker tatt av dage natten mellom den 22. og 23. oktober 1942. På et tog som gikk fra Oslo den 19. oktober var det med en jødisk familie (2 voksne og 3 barn.) Denne familien var

svenske statsborgere og var utviste, satt på toget til Sverige med beskjed om å komme seg vekk. Ad omveien fikk de forbindelse med folk som sa seg villige til å frakte dem over til Sverige. Jødene var redde for at tyskerne allikevel ville arrestere dem og drepe dem.

De skulle reise den 24. oktober, men den 19. ble de illegalt plassert på toget som gikk over østre linje (Østfold).

Det var en meget velstående familie. Meget var blitt beslaglagt, men meget, meget fikk de med seg. Denne familien: Mann, kone og 3 barn, gikk av toget på Mysen, ble smuglet videre gjennom Trøgstad mot grensen.

Op her ble den jødiske familien myrdet av ukjente. Noen skogsarbeidere hadde sent på kvelden den 22. oktober hørt noen grusomme skrik fra en myr i nærheten. Noen dager etter ble det funnet en liten bunt 100-krone-sedler, blodplettede. Dessuten ble det funnet en ull-lue, gjennomtrukket av blod og «noe gråhvitt noe», som finneren siden fortalte meg.

(Forts. side 6)

Da også MORGENBLADET var rasebevisst

En av vårt blads gode venner, N.F. har sendt oss følgende klipp fra MORGENBLADET — riktignok fra dets mere førdemokratiske periode, 1. 7. 1924. Det dreier seg om en artikkel av Reidar Rye HAUGAN i tilknytning til en ny amerikansk innvandringslov og den hadde fått stort oppslag på bladets første side. Vi siterer fra artikkelen:

— «Ved at studere de her nævnte immigrationsopgaver vil man se, at den nye lov favoriserer nord- og vest-europæerne. Den «nordiske race» er pludselig blitt meget populære, til de andres store ærgrelse. Arbeidsminister James J. Davis har gjentagne ganger i sine taler, når han berørte immigrationsspørsmålet uttalt sig til fordel for den nordiske race og vedkommende minister har til sine tider vært så forbausede frimodig i sine uttalelser, at man kan fristes til at tro, at det ikke er ham om at gjøre at fortsette i politikken.» (Uthevet her.)

— «Det er imidlertid et ubestridt faktum, at det er den såkalte nordiske race som har tatt de tyngste løft som immigranter i Amerika. De har banet vei, dyrket jorden, oparbeidet industrien, mens italienerne og grækerne pudser sko, sælger frukt og fabrikerer bomber til «husbruk», og mens jøderne

forskjellige «Lille Italien», «Lille Grækenland» og jødekvartalerne og derfra tar en sviptur dit, hvor «vore» bor, vil man føle sig lettet over atter å kunde indånde «ren» luft. Dette for middelklassens vedkommende, selvfølgelig, men det er jo massen det dreier sig om i denne sak. Selv i byerne har man

(Forts. side 7)

tar — —

bekreftet selv over-
rasjonsrådet at det
hemmelig avtale om
le den norske grense-
innmark under tysk
ommando.

tydelig tale, skri-
nn. Og han fort-

le i seg selv være
elig bevis for at
er i Narvikav-
ortsett fra annet
e kildemateriale
rsk og av tysk
Ikke bare ho-
i Narviktilleg-
nen så de øvri-
punkter i avta-
nomført. Under
ndigheter er det
ngelse å etterly-
inalavtalen med
— så meget
erken hovedav-
dheim den 10.
bjørnefjellsavta-
oen timer tidli-
er i original el-
opi.»

general Roscher
opptrer som
rettssalen og
at han ikke
oen slik avtale
a bl. a. dette å

Roscher Niel-
noen erindrings-
a på bakgrunn
ive kildemate-
e general Ru-

Jeg finner ingen som helst grunn til å kritisere Roscher Nielsen fordi han husker feil eller slett ikke har noen erindring av slike forhandlinger. Noen husker godt, andre mindre godt. Det er en historiker vant til. Men han er kanskje mindre innstillet på å møte anførsler der vedkommende som kologen nekar faktum. Det gjør man nemlig når man som general Lindbäck-Larsen tror å kunne fortrenge general Ruges brev ikke bare fra sin bevissthet, men også fra de historiske faktas rekke. - -»

Advokat Hartmann finner det for øyeblikket ikke nødvendig å imøtegå general Lindbäck-Larsen ytterligere, men bebuder en bok om hele sakskomplekset som vil komme i noenlunde nær fremtid. Men, skriver han: «Kanskje det som en avslutning kunne interessere å vite at de norske dokumenter som jeg hadde kunnet skaffe meg gjennom privat kilde, gjennom en tidligere ekspedisjonssjef i Innenriksdepartementet (Ole Vries Hassel. Vår bemerkn.), og som dannede grunnlaget for en større del av min artikkelserie i høst i AKTUELL, nemlig de forskjellige P.M. og henvedelser bl. a. til Innenriksdepartementet (minister Hagelin. Vår bemerkn.) den 24. oktober 1940 med underbilag i originalkopier ble innlevert av fylkesmann Gabrielsen den 13. januar 1953 til Krigshistorisk Avdeling under et møte der også general Ruge deltok og der det ble opptatt stenografisk referat fra drøftelsene. Da generalmajor Lindbäck-Larsen senhøstes 1955 skrev sin rapport om forhandlingene høsten 1940 til båndleggelse i Forsvarets Krigshistoriske Avdeling, og etter gjennomsyn og godkjennelse av fylkesmann Gabrielsen forela den for sjefen for forsvarsdepartementet, statsråd Nils Handal, ble det ikke med et ord opplyst at de relevante dokumenter lå deponert i Forsvarets krigshistoriske

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)

Denne luen tilhørte en av barna, sannsynligvis piken. (7 år gammel) Likene ble aldri funnet, og ingen av den jødiske familien nådde fram til grensen og friheten. De var ventet av rasefrender, men de kom aldri. Det ble aldri innledet noen etterforskning, hverken på norsk eller svensk side.

Jeg har fått opplyst av øyenvitner at den jødiske familien ble kjørt mot Søndre Høland i en tysk-skiltet bil (militærskilt). Denne bilen ble funnet igjen i utkanten av Lillestrøm i november samme år.

I bilen lå det noen mindre sedler og en tusenkronesedel pluss en jødisk bønnebok. Provokasjon fra tyskernes side er 100 prosent utelukket. Grunnen til det er at en av sjåførene ble gjenkjent av min kilde. Nevnte

imidlertid ikke engang fremstøtet overfor Innenriksdepartementet (Hagelin. Vår bemerkn.) med anmodning til det nye riksstyre om å ta opp remilitariseringsproblemen overfor de tyske myndigheter (som man altså hevder man var i krig med! Vår bemerkn.) Den blir bare en blek beskrivelse av forhold som gjennom de innleverte aktstykker hadde kunnet følges i detalj fra general Ruges hemmelige instruks om gjenoppbygging av norske styrker med tyske våpen fra 24. juni 1940 til skrivelsen av 24. oktober s.å. til Innenriksdepartementet med diverse bilag.

Hvem som har ansvaret for disse fortelser, skal jeg la ligge. Hvor fortlølig forholdet på angjeldende tid var mellom fylkesmann Gabrielsen og general Lindbäck-Larsen unndrar seg min bedømmelse.»

Såvidt advokat Sverre Hartmann i NORSK MILITÆRT TIDSSKRIFT. Fortielsen og all annen svindel i forbindelse med opprettholdelsen av løgner om Norges fortsatte krig etter 10. juni

sjåfør var under okkupasjonen flyktningsfører og meget hårdt ettersøkt av Gestapo. Han var med rette mistenkt for en likvidasjon i Kongsvingertraktene. Han var også direkte engasjert i den kommunistiske undergrunnsbevegelse og direkte innblandet i en grusom mordaffære et sted på Østlandet.

Denne sjåføren lever ennå. Bosted er Oslo østkant. Han er pensjonist og en av naboene meget avholdt mann.

Min kilde leverte meg alle opplysninger HAN hadde, skaffet meg flere, men ba meg for Guds skyld være forsiktig.

Jeg skal i en senere artikkel komme nærmere inn på denne saken, og er det som jeg mistenker, vil denne saken fullstendig overskygge Feldmann-saken. Denne saken er kanskje den «største forbrytelsen». G.K.

Beriktigelse

Likvideringen av EKER omtalt i nr. 6 1971 har etter hva det meddeles oss — ikke funnet sted. — Feilen kan forklares, men ikke unnskyldes med at dette «mord» er omtalt såvel i illegal presse som i dagspresse. (Bl. a. i Sunnmørsposten og Fritt Land).

Eker-notisen inneholder dessuten dette utsagn: — «o. fl. private brev fra ff. Taraldsen.» Da slike brev i vår besittelse ikke stammer fra herr Taraldsen, beklager vår spesielle medarbeider i dette tema, G.K. bemerkningen som misvisende. —

Alexander Lange

Hvorfor ble -

(forts. fra side 1)

vel aldri helt kunne forsone meg med Deres av svakhet gjennomsyrete opptrreden som rådgiver for presidentskapet i juni 1940. Spesielt gjelder dette de to kulminasjonspunkter:

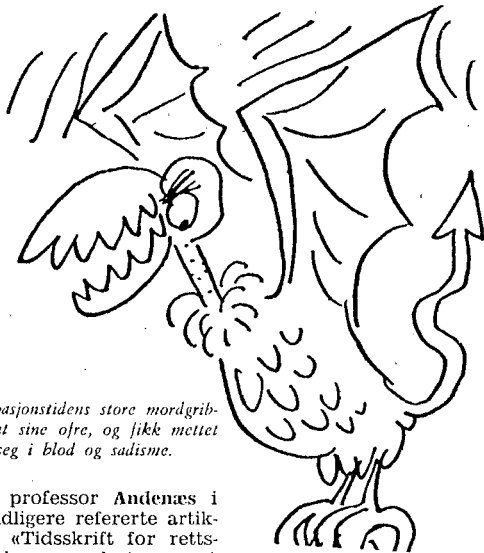
- 1) Deres befatning med vårt (Høyesteretts) P.M. lørdag 15. juni og
- 2) med Berggravs «fredsfa

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

EN GRUFULL OVERSIKT

Vår medarbeider G.K. skriver:

Okkupasjonstidens store mordgribe fant sine ofre, og fikk mettiet seg i blod og sadisme.

Da professor Andenæs i sin tidligere refererte artikkel i «Tidsskrift for rettsvitenskap», opplyste om at det var foretatt 55 likvideringer i tiden 1940—45, betraktet mange dette som et endelig tall.

Disse likvideringer var foretatt av hjemmefronten, og ble betraktet som motiverte «krigshandlinger». Hjemmefrontens angivelige praksis var ved likvideringer: Såkalt undersøkelse, dom og fullbyrdelse! Altså etter de utenomrettslige «Hemmelige lover for opprettholdelsen av sikkerheten».

I 1947 kom så en spesialartikkel fra Statistisk Sentralbyrå, om krigsdødsfall. Den summerte opp 65 likvideringer, fordelt på 63 menn og to kvinner. Her var det ikke tatt med andre motiver enn kort og godt: «ANGIVERI!»

Når vi tar for oss den «illegale» pressen gir den et helt annet bilde. Et grovt sammendrag fra denne gir et antall stort ca. 100.

Jeg opererer her hele tiden med begrepet «Den borgerlige hjemmefronten» og de likvideringer som ble foretatt av den. De fleste vet vel, at motstandskampen mot tyskerne og NS ikke ble drevet under en enhetlig front og ledelse. Kommunismens «Fribetsråd», for det meste under ledelse av Toralf Solheim, hadde også et likvidasjonsapparat, selv om han ikke omtaler det i sin rapport, etter frigjøringen. (Denne mannen kjenner jeg og vet hva han går for.)

Vi har den såkalte «uavhengige hjemmefront», som også drev sin private mordvirksomhet. Her er det nok å nevne «Osvald»-gruppa og «Silkesnoren». Begge disse grupper har mange, svært mange mord på sin konto.

Så har vi likvidasjoner som ble foretatt av engelsk-trenede norske agenter. Disse likvideringene ble foretatt uten først å ha blitt forelagt «Hjemmefrontens sikkerstjeneste», som hadde som arbeidsområde likvidasjoner av «farlige» personer. Det oppsto en masse gnissinger mellom emigrant-regjeringen og de engelske myndigheter av den grunn.

Så nevner vi de såkalte «Freelance»-mordene. De fikk også betegnelsen — Likvideringer — når ofrene tilfeldigvis tilhørte okkupasjonsmakten og Nasjonal Samling. (Kvikne-mordet i 1944 er et typisk eksempel på denne typen mord.)

Et samarbeide mellom norske og danske motstandsgrupper resulterte også i noen likvidasjoner. Disse mordene skjedde i de tilfeller da ofrene som kjente seg truet, rømte; enten til Danmark eller Norge. Med den effektivitet som vanligvis kjennetegner de to lands L-grupper, var det derfor

(Forts. side 7)

Hva Hitler bygget sin raselære på

En bevegelse med dype røtter i europeisk kultur

Den som ikke tør ha respekt for sin egen rase fordi dette skal være så spesielt «nazistisk» bør ta sin innstilling opp til ny overveielse. For det var slett ikke Adolf Hitler som klekket ut dette med rasebevissthet. For den saks skyld tør man vel si at ingen har praktisert det med slikt avgjort hell som jødene. Og pussig nok har det også vært jøder som sterkest har kritisert Hitler for å ha preket rasebevissthet for germanerne.

I begynnelsen av sekstidårene kom det i Wien ut en

bok av den katolske jøde dr. Wilfried Daim: «Der Mann, der Hitler die Ideen gab.» Og nettopp denne bok viser klart at rasetanker og tanker om ariere og germanere har sine røtter langt forut for Hitler.

Vi tenker i denne forbindelse forøvrig med et smil tilbake på noe vår gode venn, Oliver Møystad fra Elverum fortalte fra sin studentid i Dresden omkring første verdenskrig. De norske studenter besøkte en ølstue, hvor en noe påseilet gjest som vanlig holdt en svulmende tale om «Vi ger-

manere». Han talte oppe fra et bord, men da rusen etter hvert seg på ham ramlet han like godt ned og ble liggende under bordet. En av de norske studenter ropte da: «Ober, bringen Sie noch einen Germaner!» Noe som utløste vilt raseri fra publikum med efterfølgende slagsmål.

Men, tilbake til vårt opprinnelige emne: Den germanske rasismes røtter. I «Europa-Korrespondenz», som utkommer i Wien, er emnet behandlet av «Cagot», som vel er et pseudonym. Vi gjengir:

«Det står fast at veien fører over den franske diplomat og forfatter Joseph Arthur Graf Gobineau (1816—1882), som med sitt verk «Versuch über die Ungleichheit der Rassen» åndelig forberedte grunnen for den i Tyskland bosatte engelskmann Sir Houston Stewart Chamberlain (1855—1927), der som svigersønn av Richard Wagner i sitt verk «Die Grundlagen der Zwanzigsten Jahrhunderts» manifesterte teorien om den nordiske rases kulturoverlegenhet.

I USA ble problemet tatt opp av Madison Grant i hans bok «The Passing of the great Race or the Racial Basis of European History», som i tyveårene fant lovmessig nedslag i skillet mellom ønsket nordeuropeisk og uønsket øst- og sydeuropeisk innvandring og overhodet forbød immigrasjon fra Asia.

Julien 1900 stiftet cisterciensermunkken fra klostret Helligenkreuz, Jörg Lanz von Liebenfels (1872—1954), i Wien «Ordo Novi Templi» som fortsettelse av den for

(Forts. side 6)

Hitlers beundrede forbilde, Wiens overborgmester Karl Lueger, var et fremtredende medlem i «Guido List Gesellschaft», som var av de første på området germansk overlevering og runekunnskap.

OSCAR AALL:

Fredelig nasjonalforsvar

II.

Hvem eller hva den Quetzalcoatl — den «hvite gud» — var, som jeg omtalte i forrige artikkel er det ingen som vet. Men det har heller ingen særlig betydning i denne sammenheng. En teori — en ganske plausibel også — går ut på at han bare personifiserte visdommen, på samme vis som gudinnen Athene gjorde det hos grekerne, eller Hermes personifiserte Handel og Ares krig.

I vår tids tenkning personifiserer man vanligvis ikke på denne måten, og i moderne norske forestillinger om opprinnelsen til Norges storhet, ære og makt er der ingen person som svarer til de mellomamerikanske indianeres Quetzalcoatl. Allikevel har vi et begrep — som ruver med liknende dimensjoner, og som omfattes med en liknende hysj-hysj-ærbødighet: Verdenshandelen!

Den oppfattes imidlertid høyst non-figurativt: Kan skje noe i likhet med Bøygen under dårlige konjunkturer og et overflødigshorn under gode. Allikevel har de fleste i bokhylla en brochure, som gjerne er innbundet sammen med en rekke andre bøker til det vi pleier å kalle bibelen, — en brochure — der det for meg tar seg ut som forfatteren faktisk prøver å personifisere Verdenshandelen, og det på en lite smigrende måte. Det er Johannes-Apenbaringen med sin presentasjon av «Baby-lon den store skjøge, mor til skjøgene og stygghetene på jorden» (17.5) — «Kjøpmennene på jorden er blitt rike av hennes vellevnets fylde» (18.3) og (18.12, 13)!

(kjøpmennenes) «skipsladninger av . . .» — her kommer en lengre vareoppstilling — rene tolltariffen i miniatyr. Dette lille sitatutplukk, samt en god del andre uttalelser i samme skrift, mener jeg gjør det berettiget å formode en slik identifikasjon hos forfatteren: Babylon den store skjøge — lik Verdenshandelen.

Men tross denne lite villige omtale i en utvilsomt bestseller har verdenshandelen her i Norge alltid vært omfattet med sympati, om trent så langt tilbake som historien rekker. Og det er ikke så rart: Den har skjenket oss korn og kunnskaper, kleresi og litt kristendom, foruten naturligvis kapital, vesentlig i form av koffardiflåte, — og stundimellom epidemiske konkurser. Kort sagt: Moderne Kulturliv. Selvfølgelig er alt dette kulturelle innslag, vel verd en viss venerasjon.

Men vi bør avgjort — fra tid til annen — ofre en tanke på at den en gang, som et rent tilfeldig biprodukt, skjenket oss Svartedauen. Island, som i hine tider sto i et mindre intimt forhold til Verdenshandelen, ble spart for denne enorme samfunnskatastrofe. Vi bør også tenke på at den nu, også som et rent tilfeldig biprodukt, skjenker oss narkotika, i ganske rikt utvalg fra hasj til heroin.

Det er altså litt om hva vi bør. Noe annet er det hva vi gjør.

Det ville ikke være riktig å frakjenne den såkalte «Heimefronten» 1940—45 et

(Forts. side 6)

Likvideringene

(Fort. fra side 5)

såre enkelt å «effektuere bestillingen».

Så har vi tilslutt de primitive, vinningsbetonte mord. Herunder kommer mord på enkeltpersoner, familier og grupper av mennesker. Det mest kjente eksempel her er drapet på ekteparet Jacob og Rachel Feldmann. Denne grusomme forbrytelsen, ble av de «gode» norske myndigheter i 1947, d.v.s. i Eidsivating lagmannsrett, velsignet med en blank friinnelse. (Rakkestad herredsrett ga en bitteliten betinget dom etterpå for «underslag» av ca. 12 000 kroner.)

Jeg vil i fortsettelsen, operere med det til nå kjente antallet likvidasjoner. Det offisielle antallet stemmer ikke på et eneste punkt. Om myndighetene har gjort seg skyldig i bevisst, eller ubevisst historisk forfalskning, er ikke denne artikkel et forum for.

Min mening er som før nevnt, å gi en oversikt over antallet likvidasjoner og de grupper som disse faller under.

Punkt 1.
Professor Andenæs opererer med antallet 55.

Punkt 2.
Statistisk Sentralbyrå, har

dig slo dem som slo ham!

Jeg grunnet på fenomenet og fant ut at han på forskjellig vis, bl. a. måten å føre seg på og tale på — hadde adskillig likhet med et nevrotisk vesen, man tidligere stadig hadde fremholdt for meg som en betydelig kulturpersonlighet og som jeg derfor i årevis var blitt tilholdt å behandle «som et råttent egg» — for å bruke en litt respektløs vending. Jeg arbeidet hardt, i enerom med meg selv, på å detronisere disse selvdeleggende erindringer. Det lyktes. Og da jeg 4. og siste gang møtte min motstander var det slutt på de selvmoderske trekk jeg tidligere hadde oppvartet med. Og jeg vant.

Her nyttet det ikke å avslutte seg til å gjøre andre trekk. En slik revisjon hadde jeg selvsagt foretatt etter hvert nederlag. Men der er så mange måter å tape et slag sjakk på...

Bare detroniseringen av motstanderens forbundsfele i mitt eget sinn bød mulighet for seier.

Og den konklusjon som gjenstår overlater jeg til leseren selv.

Oscar Aahl

i sin spesialartikkel antallet 65 — fordelt på 63 menn og 2 kvinner.

Punkt 3.
Kommunistenes motstandsbevegelse hadde så mange L-grupper, at det er meget vanskelig å få noe eksakt antall, men etter deres eget utsagn og de publikasjoner de utgav under okkupasjonen, skulle antallet ligge på ca. 127. Skulle det antallet være ukorrekt, så vil denne formen for skryt stille store deler av deres form for «motstandskamp» i et underlig lys.

Punkt 4.
«Uavhengig hjemmefront» — opererer med antallet 55, merkelig nok det samme tall som Statistisk Sentralbyrå.

Punkt 5.
Engelsktrenede norske agenter foretok likvidasjoner i et antall av ca. 26.

Punkt 6.
«Freelance-avdeling» — har jeg ikke noe eksakt antall på, men etter de opplysninger jeg sitter inne med, skal antallet ligge på mellom 65 og 80 mord. Her kan dokumenteres som sikre 53.

Punkt 7.
Et samarbeide mellom norsk og dansk hjemmefront resulterte i 7 likvideringer. Disse ble foretatt for det meste i avsidesliggende strøk eller fra bakhold i beste gangsterstil.

Punkt 8.
Gruppen: Vinnings- eller rovmord på tyske og norske enkeltpersoner, jøder — NS-menn og -kvinner kommer opp i et foreløpig ukjent slutt-tall, men stanser med mordene på Jacob og Rachel Feldmann i spissen, på et foreløpig sikkert antall av — 17.

Skulle vi summere opp denne 8-punkt listen, ville vi komme til det forferdelige antallet — 360. Dette antallet er heldigvis ikke helt korrekt. De forskjellige gruppenes ofre, figurerer hos de holde «helter» som et slags «Tordenskjolds soldater». Men etter de lister som foreligger, og hvor det har vært mulig å foreta en noe så nær korrekt oppstilling, vil det sannsynlige tall på likviderte ligge på 310 til 325.

Mine kilder er følgende:
1. Hemmeligstemplede rapporter som gikk Oslo—Stockholm—København tur-retur.
2. Dødslistene over falne frontkjempere.
3. Avisenes lister over anmeldte dødsfall.
4. Skifterettsdokumenter.

5. Domsutskrifter.

6. Dagbøker.

7. Etterlatte papirer, og i en del tilfeller, dertil hørende fotografier.

8. Tilståelser på dødsleiet.

9. Notater som er ført på mordstedet av de impliserte.

10. Dokument-sammendrag som har tilhørt Undersøkelsskommissjonen for 1945.

11. Et lite p.m. fra den militære undersøkelseskommisjons rapport. (Den fikk jeg lese, men ikke skrive av, hjemme hos en nå pensjonert offiser.)

12. Nevnes bør vel også en del av de papirene som det tyske SS ikke fikk brent, samt noen noter om de norske snikmord. Disse siste var skrevet på tysk, men jeg klarte å få dem oversatt muntlig.

13. Obduksjonsrapporter på tysk og norsk (i likvidasjonstilfeller).

Det finnes også andre kilder, men dels er de ikke helt pålitelige, dels er det ikke nødvendig å benytte seg av disse. Ytterligere kildeanvisninger skulle ikke være nødvendige.

Jeg vil ikke komme inn på motiveringen for denne flodbølge av mord og vold. Men jeg vil helt kort få nevne, at også det offisielle tallet på likviderte kvinner, er ukorrekt. Det nevnes at det ble drept 2 — to kvinnelige «angiverer». Det var det hele. Men det virkelige — iallfall det som det under nåværende forhold er mulig å komme fram til — er, at det under okkupasjonen ble begått 29 mord på kvinner. Dessuten 9 barn i alderen 4—16 år. I forbindelse med de 29 kvinnemordene, forekom det før «henrettelsen» fant sted i 13 av tilfellene, simpelt, hjertearv voldtekt.

En 14 års gutt ble skutt som et ubehagelig vitne og 3 jødiske barn i alderen 4 til 11 år forsvant i Østfolds grensetraktet høsten 1942.

Det har i alle år etter «frigjøringen», vært kutyme ved alle jubileer, å ta fram «nazistenes redselsgjæringer». I hundre-tusen tilfeller har vi lest om eksempelvis «mordene» på de 34 etterlikvideringen av Martinsen i februar 1945. Hvor har vi lest om mordene på kvinner og barn? Ektemenn, som ennå i dag, over 26 år etter, raser over redselsgjæringer i maidagene 1945, kan fortelle om voldtatte hustruer og døtre. — De kan fortelle om ting, så hårene reiser seg i gru. Hustruer kan fortelle

Da Roosevelt skapte

(Fort. fra side 2)

Wollebæk døde (24. oktober 1940), ble Bull chargé d'affaires i Stockholm — ikke minister før 1942. Det tyske press på Sverige avtok da og alliert innflytelse virket mere effektivt. Slik ble faseden at the Royal Norwegian Government in Exile representerte en suveren stat, forsterket.

Den unormale status til the Royal Norwegian Government in Exile ble også demonstrert ved det fortsatte nærvær av den norske legasjon i «Vichy»-Frankrike i august 1940 — et område hvor briter var «Enemies under the Act» ifølge britisk lov.

Denne uregelmessighet ble ytterligere illustrert i Stockholm i september 40 gjennom statsråd Arne Sundes opptreden. Han var medlem av eksilregjeringen. Unni Diesen skriver:

«Allerede før jeg reiste fra England (4. sept. 1940) hadde det vært forsøk på å få utlevert norske skip som lå i Sverige. Det var tyskerne som presset på Administrasjonsrådet for å få kontrollen over denne tonnasjen. Administrasjonsrådet hevdet overfor legasjonen i Stockholm at man trengte skipene for å sikre tilførselen til Norge — I september hadde rådet på nytt presset på legasjonen i Stockholm for å få tak i 9 skip — Regjeringen i London var ikke blitt spurt og hadde ikke fått noen beskjed til tross for at sa-

om, eksempelvis, at mannen blir bragt hjem som lik, gjennomhullet av kuler, slengt på trappen foran benene på henne. (Dette skjedde etter frigjøringen.)

Jeg kunne fortsette i det uendelige med ting som ville få Martha Steinsviks «Frimodige ytringer» til å virke som et barneblad, — og kanskje gjør jeg det.

Denne sommeren har gitt meg tid til å sortere og ordne notater av forskjellige slag, og det jeg har lest har flere enn én gang fått meg til nesten å gi opp; men bare nesten.

Anklagene fra flere hundre drepte menn, kvinner og barn, sorgen og savnet fra de etterlatte, har fått meg til å sverge eden om aldri å gi opp dette arbeidet! Vel har jeg fått anonyme telefoner og beskjeder om at det ville være sunnest for meg å gi meg og slutte mens leken er god: Men disse skal vite det enkle, spikerfaste faktum —

JEG GIR MEG ALDRIG!
Vennlig hilsen
G.K.

ken hadde vært drøftet mellom Sunde og Stockholmsgruppen under hans opphold i Sverige.

Av legasjonen i Stockholm ble det beudet at Sunde hadde gått med på denne ordningen for han reiste tilbake til London — 22. september må ha vært meget dramatisk. Da Trygve Lie fikk kjennskap til det som hadde foregått, ble han rasende og sa at han ikke ville være statsråd når Arne Sunde traff avtaler i hans saker. Sunde benviste til noe han hadde sagt i et regjeringsmøte tidligere på sommeren — om at det gjaldt å styrke administrasjonsrådets stilling — Dette hadde regjeringen da stort sett vært enig i. Sunde hadde derfor ment at han kunne anbefale et slikt skritt som kompromisset med skipene — Det har nok gått livlig for seg, for Sunde måtte tilstå at han hadde fått kjennskap til meget i Stockholm som han ikke hadde fortalt sine kolleger i regjeringen. Han hadde lovet sine kilder det! (Sidene 177 og 178 — (Uthevelsene er av oss.)

Svenskene tenker visst på å rekvirere skipene for egen regning for å slippe ut av knipens, tilføyer Unni Diesen i oktober (side 183).

I september 1940 synes det som om ikke engang the Royal Norwegian Government in Exile var enig om å være «i krig». Ellers kunne neppe dens medlemmer og representanter i Stockholm ha overveiet å anbringe 9 verdifulle skip under tysk kontroll. Heller ikke ville den svenske regjering ha overveiet å «rekvirere» 9 norske skip hvis den hadde ment at the Royal Norwegian Government in Exile enten representerte den norske stat eller Norge som stat var «i krig». I virkeligheten var «Stockholmsgruppen», Sunde og den svenske regjering enige med «regjeringsmøtet tidligere på sommeren» i at administrasjonsrådet var den de facto regjering i det okkuperte Norge under internasjonal lov etter den totale kapitulasjon 10. juni 1940.

Kronprinsesse Märtha var derfor i sin fulle rett, legalt, moralsk og som mor når hun søkte å redde det norske dynasti ved hjelp av prins Harald — og som det synes var også president Roosevelt enig i det.

Alle de senere krav om at «Norge var i krig fra 9. april 1940 til 8. mai 1945» (J. C. Hauge) er således undergravet. Monarkiet i staten Norge var ute av funksjon, det samme var autoriteten til «Kongen i statsråd», den konstitusjonelle kilde for norsk suverenitet. Internasjonal lov hadde overtatt.

H.H.

...siden på dette punkt? Taushet og overveielser synes jo ellers ikke å være karakteristiske egenskaper i den leir. Så meget mere påfallende er dette som en slik — iallfall stilltiende — avtale er den eneste tenkelige forklaring på den manglende mobilisering, de manglende miner og det manglende vett som kjennetegnet Norge 9. april 1940.

Men om historikerne er tause og avisredaksjonene likeså i dette ensrettede, hjernevaskede land, så er det ikke til å unngå at gåten beskjefteger offentligheten bak kulissene og mellom luftes i leserbrev o. l. i avisene. I AFTENPOSTEN engang ifjor klippet vi således dette innlegget undertegnet M.:

«Det var med stor interesse jeg 13. april leste Fr. R.s innlegg med overskrift «Den 9. april». Det kunne vært interessant å vite hvem det var som hadde plukket ut de som ble intervjuet i NRK ved den anledning. (Det kan vel ikke være så vanskelig å gjette?) Mange forbauset seg nok over hvorfor mobiliseringsordren ikke gikk ut straks man var klar over at en stor tysk flåte var på vei nordover. Hvorfor ventet man to døgn.

Noen dager før det braket løs, holdtes et hemmelig møte i Stortinget. Her ble forsvarsminister Ljungberg anmodet om å gi nasjonalforsamlingen en

...for om et år eller to! Det eneste lyspunkt i forsvarsministerens redegjørelse, var Nord-Norge, hvor det virkelig var et noenlunde forsvar på plass.

Og ved en pressekonferanse på utenriksministerens kontor kort tid før krigsutbruddet haglet det med spørsmål til utenriksministeren. Det sentrale var dette med å legge ut miner, og utenriksministren ble spurt (Forts. side 8)

Når fremtidige historikere (hvis de finnes) ser tilbake på vår tid vil særlig ett spørsmål stå sentralt for dem: Hva var det som gjorde at tidens ledere i de fleste nasjoner av betydning, med stor entusiasme kastet seg inn i kampen om alskens bagatellsaker, men tilsynelatende ignorerte det store, altoverskyggende problem? Jeg

tror det vil bli et tisk spørsmål å klarende svar på. For hvordan s dens eventuelle svare når vi ikke stand til det. Inge lig være uenig i Alt grunnlag for der på å bli rykk der oss av de råc nomisk-ideologisk systemer, mens makt over system annen retning og tilfredse ut. Og hv ter blikket i retn: tastrofen, mumle: komiteer og vurc og mot.

Mennene med r USA, Norge, So land — har ikke fo saken innebærer, dypest sett gjelder som Georg Bergstr deligvis bare av a interesse for polit folkemasser. Til tr Bergstrøm og en ke andre seriøse n skapsmenn uimotsi slå fast at forgiftn luft, jord og vann plyndringen av ene ne er kommet dith sammenbrudd av v funn er uunngåelig viklingen bare få frem et 20—30 år t kanskje en underg våre eksisterende s systemer ikke så meget å gråte over, utviklingen får forts det umulig å utbedr ne, der vil foregå f fale forvringger i s mulighetene, alt f liv på vår klode vil v krøblet og for en ødelagt. Det beklagl dette ikke er hy dommedagsprofetier iskalde, nøkterne f gir oss utsikter til medag av en størrel som kristne profet har fantasi til å f seg.

Mens Bratteli, Bresjnev, Brandt di pensjonsordning, va blemer, utviklin skattetabeller og s ang, står kloden Te an sin ødeleggelse. lever videre, opptat (Forts.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår medarbeider G.K. skriver:

«Søndagsbetraktninger»

For mange år siden så jeg en plakate med påskriften: «I som her indtræder, lade alt haab fare».

Jeg kom til å tenke på denne teksten, da jeg satte meg til skrivebordet for å arbeide med «stoffet». Teksten illustrerer nemlig meget godt den situasjon jeg er i nå for tiden.

For 3 år siden; da jeg begynte dette arbeidet, hadde jeg ennå igjen noen illusjoner om idealitet og menneskelig godhet. Nå — etter nesten 3 års vandring i denne «Dødsskyggers dal», er jeg fri for enhver følelse av den slags. Som et siste fortvilet forsøk på å få en rettside på dette, ga jeg meg ut på en reise. Det ble en underlig reise. Den førte meg til alle kanter av landet. Jeg så sol gå opp og ned, men hadde vanskelig for å godta at den lyste over både gode og onde.

Men ingen steder, dit reisen førte meg, fant jeg det søkte. I stedet fant jeg nye spor etter tragedier, som fjernet det som måtte være igjen hos meg av håp om å finne — om det så bare var — EN rettfærdig.

Jeg fant ingenting

Derimot så jeg to menn som delte en stor pengebunke, mens de som eide pengene lå lik to meter vekk.

Jeg så en mann tørke blod og hjernemasse av hendene, eter å ha smadret et barnehode mot en trestamme.

Jeg så en kvinne få sjokk, da hennes manns lik ble kastet foran hennes føtter med ordene: «Her har du mannen din».

Jeg så 4 menn sakte fylle igjen en stor grav, mens den dødsdømte ennå levde.

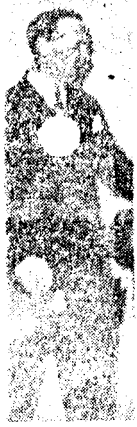
Jeg hørte hylene fra en som ba om barmhjertighet for sin hustru, da bødlene voldtok henne før de drepte henne.

Jeg så noe som liknet en menneskekropp, vri seg i pine, mens flammene slikket rundt den.

Jeg har dyriske brøl fra mennesker som ba om en barmhjertig kule, men som fikk et spark til svar.

Jeg så en kvinne som forsøkte å skrike ut sin smerte, men som ikke klarte det. Hennes stemmebånd var avskåret.

Jeg har sett tyske militær- (Forts. side 7)

som rammet den sympatiske oberst Ljungbergpartipolitikernes klør og dessuten følte forpliktet til å dekke H VII.

tilbud av tyske bøker

Alle med noe stort lager av tyske bøker, dem iallfall i løpet av senest 14 dager. Mer det alltid noen efternølere som ikke kan få de ønsker til jul fordi de er for sent i tiden. Ved forskuddsbetaling leveres bøkene senest. Ved etterkrav kommer frakt og porto tillegget og det blir det jo noen kroner av.

er vi:

SOLDATENTUM UND ZEITGESCHICHTE
umslag kr. 22,— (Innbundet kr. 45,—)

**General Pannwitz und seine Kosaken
Der grosse Rausch. Russlandf. 1941—45**
(skjent bok oversatt til en rekke sprog)

ON: Die Flucht des Untersturmführers

ON: Ein sonderlicher Haufen.
(n-SS straffeeinheit)

Der 20. Juli und der Landesverrat

Meineid gegen Deutschland

FILE: Die Kriegsschuld der Sieger

Die europäische Tragödie.

ANDRE BØKER:

Adolf Hitler und seine Bewegung — Der
Innb. kr. 60,—

Adolf Hitler und das Dritte Reich — Der
Innb. kr. 60,—

(ligger i midten av november)

**HAN BAUR: Mit Mächtigen zwischen
d Erue — Chefpilot bei Adolf Hitler.**
umschlag kr. 32,— Innb. kr. 42,—

**JUST-MÉCHIN: Wollte Adolf Hitler den
s Jahr 1939 — Generalprobe der Gewalt**
Innb. kr. 60,—

Aufbruch und Sturz des 3. Reiches.
Innb. kr. 60,—

**UDEL: Trotzdem — (Rudel var 2. ver-
est berømte krigsflyver) Innb. kr. 42,—**

OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214, Oslo 4
Postgiro 164 50

E MOHIKANER - -

Reminisensen fra lands-
registre | svikavdelingen — pensjo-
NS og de | nert avdelingssjef Asbjørn

Likvideringen - -

(Forts. fra side 5)

leger gråte som barn da de obduserte liket av en ung kvinne som var myrdet. Hun var sprettet opp i maven og barnet var drept.

Jeg så talløse hender folde seg i bønn om nåde. Det nyttet bare så lite. De måtte dø!

Jeg hørte rop om nåde som bare fikk drukne latterbrøl til svar.

Jeg har vandret i døds-skyggens dal og hørt ropene stige mot himlen. Da gråt jeg, for jeg forsto tilslutt; at å lete etter rettferdighet i denne malstrømmen var håpløst.

Så vandret jeg hjem igjen. Gjennom dager og netter vandret jeg. Og etterhvert som jeg gikk blåste stormen sitt Requiem og natten senket sitt duse slør ned over de myrdedes siste hvilested.

Men nå er tiden kommet til å kreve de skyldige og deres etterkommere til regnskap.

Jeg taler på vegne av over 300 myrdede.

Jeg taler på vegne av dem som sitter igjen og hvis liv i alle disse år har vært og er — en hvileløs vandring i helvetes skygger.

Jeg anklager dem som kan ete sitt brød, mens deres ofres etterlatte sulter. Jeg anklager dem som kan elske sin kvinne, når naboen er berøvet denne muligheten gjennom kastrasjon.

Svenkesen var en av de første som ble satt inn i landssviketterforskningen i 1945. Han ble pensjonert for noen år siden, men ble ansatt på nytt for å holde orden i landssvikoppgjøret. (Og det kan nok trenge! Vår bemerkning.) Asbjørn Svenkesen er alene tilbake blant de 200 etterforskerne som etter frigjøringen ble satt til å renske opp blant store og små krigsforbrute-

Jeg anklager dem som kan tale om fred og brorskap, når de samtidig eier ting som er kjøpt for penger, røvet fra lik.

Jeg anklager de av Kir-
kens menn, som preker kristendom for sine menigheter, når de selv har vært med på å myrde. Eller å gi forhånds-«grid» til drapsmennene. Jeg anklager Kirken for dens unnfalighet overfor disse.

Jeg anklager hver eneste en som har medvirket til drap og vold på uskyldige menn, kvinner og barn.

Jeg anklager dem for å ha ødelagt vårt land for generasjoner. Jeg anklager dem for å ha skrevet det mørkeste kapittel i vårt lands historie. Det er ingen tilgivelse tilovers for deres synder.

Jeg anklager myndighetene for systematisk å så hatets gift i uskyldige barnesinn — for å spre løgner som sannhet.

Jeg anklager dere alle, på vegne av over tre hundre menn, kvinner og barn som alle ble uskyldig myrdet.

Jeg skal kreve dere til regnskap for hver eneste en av disse. Og dere kan ikke unnså dere. ALDRI.

Den dansen — mine herrer «helter» og «patrioter» — skal dere få danse med deres ofre.

Vil dere like den dansen?

G.K.

Kringsjå. Bygget ble imidlertid rammet av Regjeringsens sparekniv — bevilgningsen ble strøket av siste budsjett. Bygget skulle vært igangsatt i høst — men dette er utsatt inntil videre.»

Så det kan altså forventes at NS-folkenes opphold i Hjemmefrontmuseets lokaler på Akershus ikke blir så svært langvarig. Kanskje den avdankede «gode» politi-

ave av professor bergs skrift fra iske stridsspørsmeholder en rek-kastingsforedrag har holdt. Blant older den et av-ettsoppgjøret et- Boken har kom-ekke opplag og m billigbok. Der gså den passer åren til billig ar- i legendens og neste skal man

ente leder festet ofessorens godt-tninger om de NS-folks sjeleliv e aggressivitet hørende funder-deres barndom ethet». Vi kalte ofessoralt vrøvl nok alle den se-sløringer av den aggressivitet og å deres side som Castberg regner oss rett i det. vi imidlertid se

REDE CASTBERG

DISKE
RIDS
RSMAL
ORGES
ISKE
TORIE

FORLAGET

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å soke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår medarbeider G.K. skriver:

EN DAG I ØSTERDALEN

Det var en solskinnsfylt dag; nærmere bestemt 23. juli 1944. Et sted i Østerdals-skogene lå en lav brunbeiset tømmerhytte. Rundt et bord i denne hytta, satt 6 menn. For den ene enden satt en mann, kneblet og bundet til en stol.

I den andre enden satt en av de seks med en protokoll foran seg. I denne protokollen, som var lukket, sto den skriftlige dødsdommen over den kneblede mannen. Han var dømt til døden for «angiveri».

«Rettsaken» mot ham kom aldri nærmere inn på hva «angiveriet» besto i. Vedkommende dømt fikk ikke anledning til å uttale seg, ble bare truet til å underskrive sin egen tilståelse og dødsdom.

Mannen med protokollen sa: «Som angiver og svin har du levd, og det er du dømt til døden for; som et svin og en angiver skal du dø. Gode nordmenn har du sendt i døden. Gode nordmenn skal sende deg samme veien».

Fire menn reiste seg og rykket «angiveren» på benene. Han var helt fra seg av

skrekk, men knebelen hindret ham i å skrike. To hundre meter bortenfor hytten; i en liten åpning i storskogen var det gravd en dyp grav. Den dømt ble så bundet rundt benene og armene og ble i stående stilling senket ned i graven. Svinebundet som har var, så han jorden risle ned rundt seg. Da jorden rakk ham til brystet, ble «dødsdommen» atter lest opp. Etterpå satte bødlene seg ned og tok en røk, mens de tittet på stakkaren i graven. Øynene hans sto helt ut av hodet i vill, sanseløs redsel og skummet tøt ut rundt knebelen.

Så reiser bødlene seg og tar spadene, fyller sakte igjen graven. Gresstorven legges nøye på plass og noen grener og annet rask blir lagt over. Alle spor er borte.

Bare suset av storskogen høres. Merkelig sørgmodig i tonen forresten.

Denne hendelsen ble oppsporet eller rettere sagt oppdaget ved en tilfeldighet. En av bødlerne døde i 1969. Blant hans etterlatte papirer lå en liten svart notisbok, i hvilken denne tragedien ble skildret. Jeg kjente

(Forts. side 6)

g... den... danske frontkjempere. Minneplaten stenen, som man ser tilvenstre, var

Mens folk som professor Castberg og andre forblindede legendeforsvarere vrir sine uttørkede hjerner med hvorledes så mange mennesker kunne slutte opp om det han kaller «nazismen», og hvorunder han innregistre- rer også NASJONAL SAMLING og lignende nasjonale bevegelser, så skjer det litt av hvert rundt omkring til belysning av både dette og hint. Professor Castberg antyder at det må være en slags skjult aggressivitet som gjorde at folk sluttet opp om «det aggressive» Nasjonal Samling. Vi har tidligere beskjeftiget oss med dette professorale vrøvl og på vår side antydnet at det nok er på professor Castberg mere nærtstående hold man bør søke aggressivite- ten.

I den siste tid har man fått et nytt rystende eksempel på at det var riktig det vi der skrev. Det er den danske «hjemmefront» som har levert det siste bevis, men det minner uhyggelig om hendelser her i Norge under okkupasjonen. Som man vil erindre døde Vidkun Quislings mor under okkupasjonen og ble begravet i familiegravstedet. Noe som førte til at det ble begått hververk mot dette av «de gode».

I Danmark har man som kjent etter års arbeide fått istand en minneplass for de dansker som falt i kampen mot bolsjevismen. Plassen er innkjøpt av initiativtagerne og er således privat eiendom. Det er også anskaffet en stor granittsten, som det er meningen senere skal fornyes med en innskrift. Imidlertid har man vært utsatt

på — —

bosatt på fiendens område, og det er vel i høy grad folk i et okkupert land! Dette er forøvrig et prinsipp som også er knesatt i folkerettens bestemmelser om «Bostedets lov».

Jo mer vi leser professor Castbergs febrilske forsvar for det «rettsoppgjør» som alle jurister i sine hjerter vet ikke lar seg forsvare hverken juridisk eller for den saks skyld moralsk, så må vi tenke på gutten som regnet ut at han var eldre enn far sin!

Han hevder således at det ikke er «noen som helst grunn til å anta at den norske konge og regjering mistet stilling som lovlige myndigheter ved å ta opphold på en alliert stats territorium under krigen.» Dertil er jo først og fremst dette å bemerke at Norge aldri har vært «alliert» med England. Hvorledes forholdet «tonet seg for eksilregjeringen selv burde Castberg ha kunnet lese seg til i bøkene til Koht og til Hartmann. I stedet hevder han da at Kongen i England «fortsatt hadde sin fulle handlingsfrihet», noe som åpenbart ikke er riktig. Man kan bare tenke på striden om de britiske angrep på norskekysten, de påtvungne nye okkupasjonsavtaler i mai 1944 og meget mere.

«Det som er det vesentlige, er at hjemlandets befolkning fremdeles slutter opp om sine lovlige myndigheter. Og denne folkets tilslutning var i høy grad i orden for Norges vedkommende.»

At det går an å skrive noe slikt for en juridisk ekspert! Forholdet var jo nemlig det at denne «hjemlandets befolkning» gjennom de valgte stedsmenn og andre ledende menn klart ga uttrykk for at eksilregjeringen ikke kunne utøve regeringsmakt i Norge, at de med stort flertall stemte for å avsette Kongen og at de ville slutte fred også formelt med Tyskland og erklære et nytt norsk hjemmestyre. Riksrådet, hvori også en rekke fremtredende NS-folk skulle delta.

Og ikke nok med det. Da det etterhvert som det ble mere og mere sannsynlig at Tyskland ville tape krigen — ikke minst etter at Sovjet-samveldet var kommet med for alvor og senere også USA — så vokste også den lille jøssingflokken synlig og fikk en slags motstandsbevegelse, som riktignok på sett og vis samarbeidet med britiske agenter, men som ingenlunde følte seg forpliktet overfor eksilregjeringen. Snarere tvertimot.

Man opererte som en slags internasjonal organisasjon og først henimot slutten fikk politikerne av den gamle skole og eksilfolkene overtaket. Så at det var «høy grad iorden» for Norges vedkommende må en vel sette et spørsmålsteget ved.

Professor Castberg kjører fremdeles i år 1971 — for han har vel iallfall sett gjennom denne nye utgaven? — med den gamle platen om at landssvikanordningen var lovlig, selv om den ble gitt tilbakevirkende kraft, fordi den var «mildere» enn straffelovens § 86. Også det er åpenbart uriktig og villedende. Det som er riktig er at den nok ga anledning til å anvende mildere straff enn forutsatt i § 86 overfor «mildere former for landssvikk», men professor Castberg som er slik ekspert på «aggressivitet» hos denne og hin, må vite at eksilfolkene så avgjort ikke var innstilt på å mildne saker og ting, men akkurat det motsatte. «Mildheten» ble presteret for overhodet å kunne ramme alle og enhver man ønsket, for selv et oppagittet folk ville vel ha steilet hvis man hadde gitt enhver småsynet 3 års fengsel.

Og professor Castberg undergår overfor sine lesere og overfor de lyttere som i sin tid hørte hans foredrag, at de straffebestemmelser som ble vedtatt borte i London så langt fra «mildnet» bestemmelsene i straffelovens § 86. De innførte dødsstraff, de innførte særdomstoler istedenfor de gamle retter, de innførte straffarbeide istedenfor fengsel eller endog hefte, de legaliserte rov av formue og eiendom og de innførte en rekke rettighetstap av stor konsekvens for de dømte.

Det kunne være hauger av andre ting å ta med, men det får stå hen. Vi har iallfall her gitt en liten prøve på jøssingjuss, dypfryst fra 1961 og servert i 1971. La oss bare for rettferds skyld nevne at professor Castberg ikke tror på Elverumsfullmakten som eksilregjeringen begrunnet sin lovgivningsvirksomhet med, at han er mot det kollektive ansvar man instituerte for å kunne utplyndre NS-folk «lovlige», og at han nok mener at eksilregjeringen gikk «vel langt» i lovgivningsvirksomheten. Men det måtte jo være opp til dens eget skjønn, sier den forståelsesfulle professor udi folkerett.

Det som egentlig forunder oss er ikke i første rekke den forunderlige juss som presteres omkring landssvikkoppkjøret. Den svarer jo fullt ut til jøssingenes samtidshistorie. Det forunderlige er at det bakom alt tilsynelatende det selvskre-

som presteres i en fremdeles ensrettet presse dog på ansvarlig hold råder slik usikkerhet og panikk at man er nødt til å drive forsvar av denne art og kvalitet.

Likvideringene —

(Fort. fra side 5)

mannen og hans familie meget godt, for mitt arbeide bragte meg i berøring med dem. Mannen var en kjempe på mange måter, og jeg likte ham meget godt. Vi var venner. Så jeg ble meget, meget rystet over den svarte notisboken. Den inneholdt et synderegister så forferdelig svart, så jeg ble kvalm. Det var sikkert ikke meningen at jeg skulle få lese denne «syndebekjennelsen», for siden å ta det viktigste av den med meg, i notats form. Jeg fikk nemlig siden vite at noen fikk forespørsel om enken hadde lest eller rotet i papirene. Hun svarte nei.

Alle mannens papirer ble tatt ved et innbrudd straks etter.

Også på meg faller litt av skyggene fra denne historien. Mannen var nemlig en meget god venn av meg, så mitt tap var dobbelt. Jeg mistet en god venn, og jeg mistet ytterligere noen illusjoner om «den menneskelige godhet». Men slik er livet.

Den myrdede het **Karsten Løvseth** og var 27 år gammel. Nøyaktig fødselsdato ukjent. Hjemmehørende i Oslo, men var innflytter. Ugift, men hadde en sønn som visstnok skal bo i Gøteborg.

De seks som utgjorde mordkommandoen var følgende:

1. A. H., 32 år.
2. K. H., 21 år.
3. K. V., 21 år.
4. K. T., 19 år.
5. A. S., 37 år.
6. A. N., 24 år.

De tre førstnevnte forsvar sporløst under et forsøk på å nå England i båt.

Nr. 4 byttet navn straks etter og lever nå som uforsørgdet i Sverige.

Nr. 5 bor i Troms. Ialffall er dette siste kjente oppholdssted.

Nr. 6 døde i 1969. Han hadde det «fortrinn» at han førte en slags dagbok over små og store hendelser. Det er fra denne boken jeg har hentet dette ekstraktet.

Om de øvrige medskyldige har jeg gjennom de vanlige kanalene, (telefon og brev) konstatert det som her foreligger.

Selve hendelsen fant sted i traktene mellom **Ljørdalen** og svenskegrensen. Offeret ble tatt da han syklet på veien mellom Pladsen og grensen.

Årsaken til tragedien var at den myrdede, Løvseth,

VAR HITLERS — —

(Fort. fra side 1)

flyte meldingen uten selv å tre offentlig frem. Og hvorfor slipper han det frem akkurat nå?

Men, la oss først se litt på bakgrunnen for den røde spionasjetrafikk under annen verdenskrig. Det er en historisk kjennsgjøring at denne spionasje var så effektiv at ordre og anvisninger fra OKW nådde frem til russerne for de nådde ut til de egne avdelinger, og at dette da naturligvis hadde avgjørende betydning for hele felttoget i øst. Og kostet hundretusner av tyske liv. Man har nåstet opp endel av de spioner som var engasjert i dette, men selve hovedkilden har man ikke funnet frem til ennå. Det må ha vært en mann i fremtredende stilling med adgang til førstehånds opplysninger, antagelig direkte hentet fra Hitlers Lagebesprecheung med sine generaler. Man har gått ut fra at det måtte dreie seg om en høyere tysk offiser, noe som man så meget lettere trodde på eftersom så mange tyske offiserer var innblandet i attentatforsøket mot Hitler i juli 1944.

Nå må man imidlertid være oppmerksom på at det her dreier seg om to vidt forskjellige ting. Nepe noen av dem som deltok i Stauffenbergs kupforsøk vil vel ha godkjent spionasje for fienden som akseptabelt og hederlig. Bortsett kanskje fra et ganske bestemt hold som vi skal komme tilbake til senere.

Og nå bringer altså general Gehlen den høyest overraskende opplysning at den store forræder og spioningenlunde var noen høy tysk offiser, men simpelthen Hitlers nærmeste mann de siste år, Rudolf Hess' etterfølger som stedfortredende partisjef, Reichsleiter Martin

ved et par anledninger iflg. ordre og påbud i straffelovens § 139 hadde bistått Statspolitiet med oppklaring av sabotasje handlinger. Løvseth merket at han var i faresonen og forsøkte å rømme. Men han ble som nevnt, kidnappet og ført til mordplassen. Her utspant det hele seg, i form av en «rettssak». Dommen var enstemmig. «Protokollen», som var en vanlig skrivebok, tok K. V. hånd om. Den har siden vært sporløst borte.

Det er mulig at denne historien kunne vært flydigere, men det har ikke vært mulig å etterkomme et slikt ønske. Forresten, det er mer enn nok det som står.

Vennlig hilsen G.K.

Bormann. Og det var intet dårlig valg, eftersom Bormann både var høyst upopulær i vide kretser (også innen partiet) og han dessuten lett kunne skaffe seg de opplysninger av militær art det her er tale om. Riktignok deltok han vanligvis ikke selv i de nevnte Lagebesprecheungen, men det ville sikkerlig ikke falle ham vanskelig som Hitlers fortrolige og nærmeste mann å få rede på hva han ønsket. Man ser ham da også stadig ved Hitlers side på alle fotografier fra dengang.

Før vi ser litt nærmere på denne Martin Bormann, på hans liv og på det siste utbrudd fra bunkeren i Berlin, skal vi imidlertid for ordens skyld se litt på hvilke motiver en general Gehlen kan ha hatt for simpelthen å dikte opp hele historien — noe mange hevder han har gjort, ikke bare på den ytterste venstre fløy. Deres motiver skal vi straks se på også.

For det første avtegner det seg et sterkt motiv i Willy Brandts øst-politikk. Hvis Stalin kunne anbringe sin sjefspion som Hitlers nærmeste mann, så ligger det nær å anta at det vil være ulike lettere idag å gjøre det hos en godtroende (?) Willy Brandt eller en Wehner, gamle kommunister begge to forøvrig. Og dermed kan man da kaste mistankens lys over hele østforhandlingene og østpolitikken.

Men det er også muligens et annet motiv. Abwehr under Canaris drev, iallfall når det gjaldt en lang rekke av offiserene der, blankt forræderi fra krigens første dag. Det var Abwehr som røbet aksjonen mot Norge og Danmark før den ble satt iverk, men da ingen kunne tenke seg at et slikt forræderi virkelig var mulig, trodde ingen på det. Og senere drev Abwehr som kjent et underlig spill. Vi minner i den forbindelse om Abwehrobersten som utspurte en godtroende Quisling i Køben-

Bormann var informert om også de m. Führerbauptquartier sammen m.

nærmeste mann sovjet-spion? Pater Maximilian Kolbe og vi

artin Bormann som general Gehlen retter denne beskyldning mot?

te at Bormann kunne bli sovjet-spion med at han ble tatt tilfange under kampene i Baltikum og måtte forskrive seg til Sovjet for å slippe løs igjen.

Etterhvert steg han da i gradene i NSDAP og ble Hitlers sekretær. Som sådan hadde han også sin finger med i spillet under oppgjøret med Röhm og hans SA-ledere. I den nevnte bok av Kern heter det således at Sepp Dietrich, den senere general i Waffen-SS, fikk sin ordre om aksjonen mot SA-ledere fra Hitler via Martin Bormann (Side 202).

Også i Alan Bullocks bok «Hitler» pekes det på Bormanns andel i aksjonen mot Röhm og hans menn. Bormann var med på å samle klager og skandaler om Röhm og de andre SA-lederne før 30. juni 1934, heter det på side 223.

Så lenge Rudolf Hess var i virksomhet som den egentlige partileder mens Hitler var rikskansler var Bormanns makt naturligvis begrenset, men da Hess dro les avsted på sin fatale freds-misjon til England og forsvant i fangenskap der, steg Martin Bormanns innflytelse. Han overtok som leder av partiet på vegne av Hitler, men Reichsleiter hadde han riktignok vært siden '38. Under Hitlers inntog i Wien

var han således med i det selebre følge.

Alan Bullock har i sin Hitler-bok gitt en forklaring på hvorledes Bormann etterhvert fikk slik innflytelse hos Hitler og tilslutt ble betegnet som «min mest trofaste partikamerat». Administrasjonen kjedet Hitler, sier Bullock, og han overlot mest mulig av den til andre. Dette er et viktig bidrag til å forstå hvordan Bormann kunne få så stor makt. Han beridde Hitler for meget av hans papirarbeide.

Men, det Bullock her skriver i sammenheng med Bormann har vel også sin gyldighet når det gjelder for eksempel Heinrich Himmler og hans virksomhet, bl. a. politiarbeidet, fangebehandling og jødeaksjonen. Hitler.

(Fort. side 7)

ALF GLENG:

På en rundreise i Polen i begynnelsen av oktober måned sammen med vår utmerkede guide og venn fra ifjor, Alfred Wawrzyniak, kom min hustru Mette og undertegnede til byen Kepno i det midtre Polen.

Alfred var en god venn av hovedpresten der, men det viste seg at han var reist til Warszawa for å delta i de forberedende arbeider for saligkåringen av den polske fransiskanerpresten Maximilian Kolbe i St. Peterskirken i Roma søndag 17. oktober.

Leserne har sikkert lest i dagsavisene om denne begivenhet som ble bivånet av ca. 5000 polakker da Kolbe ble innskrevet i de saliges bok av paven, og den nå 70 år gamle Franciszek Gajowniczek sto med tårer i øynene foran høyalteret i St. Peterskirken og mintes mannen som for 30 år siden of-

ret sitt liv for hans skyld. En ung prest ønsket oss allikevel velkommen og viste oss først den vakre kirken før vi ble invitert på kaffe i prestegården.

Ærlig talt hadde vi ikke tidligere hørt om Kolbe, men da vi ble servert kaffe og deilige kaker av en nonne i den hyggelige spisestuen sammen med den unge og en 83 år gammel prest, sa den eldre presten til Mette: «Vet De at De idag vederfares en stor ære, idet De nå sitter i den samme stolen som pater Maximilian Kolbe tidligere har sittet i?»

Alle snakket tysk og de fortalte og viste oss bøker om Kolbe med bilder helt fra hans barndom, fra hans arbeide som misjonær i Japan før krigen og til hans tragiske død i konsentrasjonsleiren Auschwitz 14. august 1941.

Neste dag ble vi i 3 timer vist rundt av en ung dame, som snakket flytende tysk, i konsentrasjonsleiren, som i dag er museum.

I «Aftenposten» for 16.10. 1971 var det en artikkel om Kolbe hentet fra «New York Times». Der står nesten selvfølgelig også ting som ikke er i overensstemmelse med sannheten. Mange har sikkert lest artikkelen. Der står bl.a. at Kolbe ble sperret inne i en celle uten vinduer sammen med 9 andre for å sulte ihjel som straff for at en fange var flyktet, samt at sersjant Frank Gajowniczek overlevde Auschwitz og fikk se igjen sin kone og sine barn.

For å ta det siste først: Den gamle presten i Kepno fortalte oss nemlig at tilsynelatende var Kolbes store offer forgjeves, idet alle sersjantens 5 barn ble drept av en russisk bombe under krigen.

Da vi kom til barakke 14B, la jeg merke til at det stod vakre, friske blomster opp av en lyssjakt. Først da vi kom ned i kjelleren fikk vi vite at lyssjakten førte ned til cellen hvor pater Kolbe hadde sittet sine siste levedager. Inne i cellen var det også fullt av friske blomster.

Vår unge guide, som var

(Fort. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbytninger, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår medarbeider G.K. skriver:

Mann myrdet på åpen gate i Bergen.

42-årig gammel smedformann sparket ihjel av ukjente menn. Tildragelsen fant sted i Åsstrandgaten kl. 2 natt til den 5. mai 1941. Mannen var gift og hadde barn. Mannens politiske status synes noe uklart, men han hadde sterke sympatier for NS.

Mordet ble ikke etterforsket, hverken under eller etter okkupasjonen. Riktignok forsøkte Bergens-politiet seg, men rendte snart hodet i muren. Siden ble det helt stille om saken.

Eilif Pisani

Norsk statsborger. Gift. Født 30. oktober i Bergen. (Arstall ?). Medlem av Vaktbataljonen.

Skutt av danske «patrioter» på åpen gate i København søndag 12. september 1943. Mordet ble begått ca. kl. 22.00.

«Hittene» brukte dum-dum ammunisjon. Dette mordet var satt i scene av «Hjemmefrontens» her i landet, men da Pisani reiste til Danmark for å slippe vekk,

sto de danske og tok imot ham.

Et gammelt ektepar som sto i nærheten ble truffet av riksjetter og døde straks etter på veien til sykehuset.

Oivind Melsom

Legionær — gift. Var fra Sandar. Myrdet i Oslo, 20. juni 1942.

*

Tirsdag 24. mars 1942, gjorde tre norske fiskere et uhyggelig funn, mens de dro fisk på Mørekysten. I et av garnene fikk de opp et kvinnekjøl. Det var nakent og var begynt å gå i oppløsning. Liket var oppskåret i underlivet, dessuten skuddsår i bakhodet. Fiskerne satte kurs mot land, men ble straks etter stanset av en tysk patruljebåt. Da tyskerne ville vite årsaken til fiskernes hastverk, fortalte fiskerne om likfunnet. Tyskerne tok da liket ombord, og reiste til Trondheim. Der ble det obdusert av tyske leger, som kunne meddele de ovennevnte data, pluss at

(Fort. side 8)

et skritt uten Bormann.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
som de myrdede uttalte da
besteg skafottet
var:

Joachim von Ribbentrop:
«Gud beskytte Tyskland.
Mitt siste ønske er at Tysk-
land igjen må bli enig og at
forbindelsen mellom øst og
vest blir gjenopprettet. Jeg
ønsker verdensfred.»

**Generalfeltmarskalk Wil-
helm Keitel:** «Jeg anroper
den allmektige Gud og ber
ham ha medlidenhet med
det tyske folk. Mere enn 2
millioner tyske soldater har
allerede før meg falt for fed-
relandet. Jeg følger mine
sønner. Alt for Tyskland!»

Dr. Wilhelm Frick: «Leve
det evige Tyskland!»

Fritz Sauckel: Jeg dør u-
skyldig, dommen over meg
er urett. Gud beskytte Tysk-
land. Må det leve og en dag
igjen bli stort. Gud beskytte
min familie.»

Generaloberst Jodl: «Jeg
hilser deg, mitt Tyskland!»

Dr. Arthur Seyss-Inquart:
«Jeg håper at denne henret-
telse vil være siste akt i tra-
gedien om den annen ver-
denskrig og en lære, slik at
fred og forståelse mellom
folkene vil herske. Jeg tror
på Tyskland!»

Julius Streicher: «Heil Hit-
ler! Puriumfest 1946! Jeg
ærer de amerikanske solda-
ter, men ikke jødene i deres
land. Også dere vil bolsje-
vikene henge opp en vakker
dag!»

Den amerikanske boddel Woods
kjeler for mordredskapet.

— ja, så merkelig
at selv Arbeiderpartiets for-
svarsminister oppfatter det
— drar Høyrelyset, stor-
tingsmann Paul Thynes ut
for å gjøre en privat innsats
i den anledning. Han lar seg
intervjue av en liten Høyre-
avis og forkynder at han
«ser gjerne Hellas ute av
NATO». For da blir Norges
og NATO's sikkerhet styr-
ket, ikke sant? Først har
Sovjet fått fast fot i araber-
landene som følge av den
tåpelige amerikanske uten-
rikspolitikk, så mister NA-
TO Malta som hovedbase i
Middelhavet og basen på Is-
land i det nordlige fareom-
råde. Men Paul Thynes, den
gode og fornuftige Høyre-
mann synes ikke dette er til-
strekkelig. Han vil ha fjer-
net også den siste støttepilar

SUPERMANN KARL MARX

I Chemnitz, nå omdøpt til
«Karl-Marx-Stadt» har ma-
reist et gigantisk monumen-
over marxismens oppfinner.
Den sovjetiske billedhugger-
Lew Kerbel har laget et ho-
de som er hele 6 meter høyt
og som fremstiller den
skjeggete profet. På bakho-
det befinner det seg en kjem-
pemessig tavle hvor slutt-
ordene i det kommunistiske
manifest er gjengitt.

ALMIRANTE STARTER VALGKAMPEN

Lederen av Movimento So-
ciale Italiano (MSI), Almi-
rante, hviler såvisst ikke på
den siste valgseier. Nylig åp-
net han kampagnen for de
kommende parlamentsvalg

Det fortjener å nevnes, at
de tyske militærleger som
undersøkte den myrdede,
gråt da de så liket og den
forfatning det var i. Jeg har
lenge vært i tvil om hvor
langt jeg skulle gå, når det
gjelder å offentliggjøre de-
taljer om dette mordet, men
noen kan tas med.

Obduksjonen viste at det
ved siden av å være brukt
kniv på kvinnens underliv, i d
så hadde en hård gjenstand set
gjentatte ganger blitt kjørt sin
opp i kvinnens skjede. Kje-
miske undersøkelser viste at ikk
det også hadde funnet sted vist
flere fullbyrdede voldtekter.
En av legene uttalte seg på til
følgende måte: «I hele min En i
tid som lege har jeg aldri over
sett på maken til råskap. de s
Selv ved fronten, i de hard- fikk
este kampområdene, fant vi hæri
ikke noen gang bevis på noe med
ubeskribelig bestialsk måte. liknende».

Likvideringene —

(Forts. fra side 4.)

kvinnen var 22 år gammel
— at hun hadde vært gravid
i 6—7 måneder. (Deler av
fosteret satt igjen i kvinnens
underliv.) Det tyske sikker-
hetspoliti kunne meddele at
kvinnen var den statsløse
**Muriel Andersson fra Mal-
mø, Sverige.** Hun hadde
vært ansatt ved et tyske tje-
nestested i Oslo. Hun hadde
reist rundt for å se seg om
i Trøndelag og under denne
reisen ble hun myrdet på en
ubeskribelig bestialsk måte.

If Hitler gav Napoleon hans sønn tilbake

— hertugen av Reichstadts lik bragt fra Østerrike til Invalidedomen i Paris midt under verdenskrigen

desember 1940
hes Nachricht-
følgende mel-
dning av hun-
for overførin-
on fra St. He-
nar der Führer
arskalk Pétain
r besluttet seg
til det franske
s sønn, hertu-
s jordiske
telse i In-
Overfor der
arskalk Pétain
or sin og det
akk for denne
gestus. Tyske
isten til gitte-
sen foran
vor den i

Hertugen av Reichstadt — «Kongen av Rom» — Napoleons sønn.

gentimer den
høytidelig ble
asjonalgarden.
ill og ledsaget
re bar denne
nppet tromme-
stille den opp
et.»

de det Stor-
fører, Adolf
kriens hete,
legge et gam-
l mellom det
franske folk,
sin regjering
ligere — men
adde begjæret
iv habsburger-

ien begynner
ilbake, så tid-
upoleon i 1809
til Paris etter
red Øster-
å neder se-
han et fami-
hadde beslut-
sitt barnløse
Josephine, at
en tronarving
r med et gam-
18. febr-
eringen i
lelse fra sin
is om at kors-
t å gifte seg
e Marie Luise,
våget ikke å
n datter om-
ing, så hun
e om den av
v hensyn til
ser løyde hun
alk Berthier

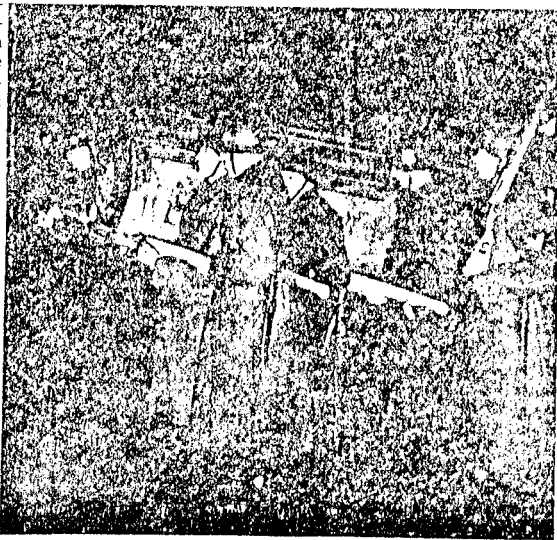
ige motstande-
artiklen i Ber-
le av 14. sep-
ladets korres-
Esman Jen-
Taylors posi-
toriker nå så
okkelig. Hans
nømtvistelig,
og med den inderligste kjær-
toriske løgne
men de blir
er en viss år-

rikes og Italias trone for seg og sine etterkommere.

Under begivenhetene som fulgte reiste Marie Louise med sin sønn til Wien, hvor halve byen valfartet til Schönbrunn for å få et glimt av den store koriskanerens sønn. Hennes eneste tanke var nu å sikre seg regentskapet over Parma, slik det var blitt henne lovet.

Da Napoleon vendte tilbake fra Elba, var hun engstelig for at han skulle seire, og etterpå kreve at hun og barnet skulle komme til Paris igjen. Men Napoleons nederlag ved Waterloo befrikk henne for dette marerittet. Napoleons annen tronfragsigelse inneholder ordene: «Jeg utnevner min sønn til franskmennenes keiser under navnet Napoleon den II. Hvis man ikke anerkjenner min sønn som keiser, er min tronfragsigelse ugyldig». Men så vendte altså bourbonerne tilbake — og den fire år gamle gutten, Napoleon den II., hadde kun vært franskmennenes keiser i ti dager...

Den 22. juli 1832 døde Napoleon den II. eller oberstløytnant i kavalierregimentet Wasa, Franz Joseph Karl, hertug av Reichstadt. Han var da bare 21 år gammel og dødsårsaken var lungetuberkulose. Med «den unge ørn i lenker», som samtiden kalte ham, tok også en høytflyvende drøm slutt — en drøm som gjennom to årtier hadde fylt verden med ubeskrivelige forhåpninger og engstelser. Helt til det siste holdt den unge hertugen av Reichstadt fast ved sin fars testamente. Han la an på,

Napoleons sønn vender hjem — båret av tyske soldater.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bote på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Juleartikkel fra vår spesielle medarbeider G.K.

En likvidasjon som allerede har stått i «Folk og Land» kan jeg bringe tilleggsopplysninger om. Det gjelder det overlagte drap på Kolbjørn Bråthen i Arnes. Han ble drept våren 1942 (torsdag 26. mars 1942) med nakkeskudd. Gjerningsmannen het R... K...; og det skjedde mot betaling. «Honoraret» for ugjerningen var kr. 100, hvorav kr. 40 gikk til R.K., for, som denne sa i retten, «Jeg måtte ha penger til en ny hatt». Bakgrunnen var politisk. En gruppe «gode» menn kom sammen en kveld i 1942, for å diskutere hva man skulle gjøre med denne

i alt og ett, å ligne ham — og var overbevist om at en dag ville også hans tid komme, da han skulle fylle et høyt kall. Men det gyldne bur som Metternich hadde smidd for ham, umuliggjorde enhver flukt, og en tidlig død fullendte så dette livs ulykkelige tragedie.

Først på hundreårsdagen for sin fars hjemkomst ble den unge Napoleon atter forenet med sin far. Det var Adolf Hitler som åpnet Wienerkapuzinerkryptens porter og gjorde slutt på «den unge ørns» habsburgske fangenskap.

«lusete kjøteren av en NS-mann». Kolbjørn Bråthen var vel ansett i trakten av både NS-folk og «jössinger», og derfor vakte mordet en bølge av forferdelse og avsky. Motivet var ukjent til å begynne med, men politiet fikk et tips som førte dem til Oslo.

En mann ble arrestert: Selve gjerningsmannen var det som ga opplysninger til politiet om medskyldige! En til ble tatt og så rullet det hele videre. Det viste seg at det var en profesjonell gjeng som var de utførende i komplottet. 9 navn ble oppgitt og alle ble arrestert. Disse fortalte om sakens fulle sammenheng. Bl. a. viste det seg at det var folk fra Arnes som var de virkelige organisatørene: En advokat, en løytnant og en skogsarbeider.

Da de fengslede samtidig hadde øvet sabotasje mot Wehrmacht tok det tyske sikkerhetspoliti saken.

Det forelå tilståelser fra samtlige impliserte, så forsvårdt var saken klar. Men motivet og detaljene var så kyniske og rå, at Polizeigericht Nord ga tillatelse til offentliggjøring. De tiltalte tilsto seg skyldige i dette overlagte drap, men samtlige nektet å være hovedmann. En kommunist i Oslo ble utpekt som «boss»: Det var ingen ringere enn «Osvald». Han utøvet et regime over sine menn. Det dikterte blind lydighet, uansett hva saken gjaldt.

Det var han, som på anmodning fra løytnant S. — formidlet av sersjant Th. A. — sendte R.K. for å utføre drapet på K.B.

I Arnes var det en illegal gruppe som ble ledet av løytnant S., advokat S. og sersjant Th. A.

Denne gruppen forsøkte å ruste seg til å øve død, med hjelp av attentater. (Dette sa en av de skyldige.)

Disse tre fryktet at den dyktige K.B. skulle krysses deres planer. Dette ble droppet på et møte i Arnes etter vinteren 1941-42. Bud ble sendt til Oslo, og «Osvald» sendte R. K. ut til Arnes. En av de arresterte pekte ut oføret og R. K. skjøt ham ned fra bakhold.

(forts. s. 15.)

«I spissen marsjerte statssekretær fra Propagandadepartementet dr. Naumann, så fulgte Bormann, som tredjemann dr. Stumpfegger og som fjerdemann jeg. Knappt hadde vi fått nesen utenfor huset da begynte skytingen allerede. Vi løp ned over Ziegelstrasse. Vi holdt omtrent tredve meters avstand mellom hver mann. Det ble skutt fra alle vinduer, fra alle hjørner og fra alle kanter. Biler brente, sårede skrek. Kort før universitetet kastet jeg meg ned. Jeg så ingen mere. Skytingen dabbet av. Russene feiret 1. mai. De sparte vel på eftersøkningen og skjøt bare på alt som viste seg. Men jeg så intet mere til de tre som hadde brutt opp sammen med meg.

Man tenkte nå et øyeblikk på å forsøke å ta seg frem under jorden gjennom kjellere og påbudte gjennombrudd til neste kjeller, men da man ikke hadde noen veivisere og heller ikke lommelykter oppgav man det. Og dro videre på ferden gjennom gatene:

Om Bormann og Stumpfegger har jeg til idag intet mere hørt. Jeg er av den faste overbevisning at de falt dengang. Bormann bar bare en enkel brun amtswalteruniform, og har sikkerlig — sammen med de mange som dengang lå omkring i gatene i Berlin — havnet i en massegrav. Sikkerlig har man nok holdt utkikk etter kjente ansikter blant de døde i nærheten av Reichskanzlei. Men Bormann var — av utseende — dog kjent av de færreste. Om Naumann har jeg først hørt senere og det er meg ubegripelig hvorledes han unnkom fra ildorkanen.»

Såvidt Baur, som selv i det videre forløp ble såret i benet og tatt tilfange. Han ble ført til Sovjet og måtte amputere benet ved hjelp av en lommekniv. Etter dom-

Amerika, bevoktet av overvakter og fortsatt trofaste SS-menn. Det lyder ikke sannsynlig, for å si det mildt.

Likvideringene —

(Forts. fra side 7)

Løyntant S. utbetalte kr. 100,— for udåden, hvorav kr. 40,— gikk til R.K.

Som bindeledd i denne aksjonen opptrådte angivelig sersjant Th. A. Han formidlet S.'s ønske om en leiemorder til «Osvald». Th. A. var også en av lederne for førstnevnte illegale gruppe. Under et møte, fortalte løyntant og forsorgsbestyrer K. S., at det på Arnes var en mann ved navn Kolbjørn Bråthen. Denne var «angiver» og burde ryddes av veien. K.B.'s dødssynd besto i at han hadde avgitt forklaring i en affære som gjaldt fornærmelse av en tysk offiser.

A. fortalte at han kunne skaffe folk i Oslo, som drev med denslags, og S. mente at det hastet med å drepe Bråthen.

Advokaten og forretningsmannen S. stilte kr. 300,— til rådighet, hvorav kr. 100,— skulle dekke omkostningene ved mordet. Det var A. som ga K. våpnet, en Colt 11,25.

Etter mordet sørget advokat S. for varm kaffe og smørbrød, og lånte samtidig R. K. en sykkel, så han kunne komme seg unna.

Denne historien rummer ellers så mye råttenskap at det kunne fylle en bok! Fra flere av de skyldige gikk det forbindelser til Stockholm og London. Vi har beviser for at høyt plaserte embetsmenn billiget mordene i Norge: At de sogar bidro med penger og våpen. Vi vet at folk fra Rettskontoret ved den Kgl. Norske Legasjon i Stockholm, samarbeidet direkte med «Osvald». Flere av disse, som ingenting risikerte, men som tok til inntekt for seg selv «helteæren» ved snikmord, sitter i dag som «fortjente» medlemmer av samfunnet.

Disse er de virkelige — menn i mørket.

God jul og vennlig hilsen fra G.K.

Dette er vonde temaer for våre «historikere», rømt fra landbruket i Ullensvang og andre steder, skyr dem som pesten. —

Sorges oversendelse av ovenstående meddelelse om det tyske angrep er oppgitt til 17. juni av M. Kolesnikov. Sorges melding ble gitt Stalin, se P.N. Pospelov.

Sovjets historikere mener at ingen av spionasjens opplysninger endret den forutfattede innstilling hos Stalin og hans nærmeste medarbeidere Zhdanov, Beria og Malenkov at det ikke ville komme et tysk angrep. Ordre på ordre i de siste ti dager før krigen forbød troppebevegelser langs grensen for at ikke de skulle bli oppfattet av tyskerne som provokasjoner.

Ikke engang da tyske speiderfly av og til landet på sovjetiske flyhavner 19. juni (1941) ble Moskvas oppfatning endret . . .

Før ungdommen

(Forts. fra side 4)

følge av atombomben. Hele dette verket og hans øvrige, «Fail-Safe» og «On the Beach» er like fantasifulle og skrekkebefengte som hans krigs-«reportasjer», skriver Washington Observer Newsletter til slutt.

MAOS «LILLE RØDE»

I et foredrag på et møte av Nordiska Rikspartiet i Malmö nylig, sa partiets leder Oredsson bl. a. dette, som vakte stor munterhet og jubel, og som kanskje også er noe å tenke på for Maos herværende disipler:

«Denne NRP-politikken er virkelig et alternativ til dagens samfund og den er litt annerledes enn den man leser i Maos «lille røde». Ofte når jeg får spørsmål om jeg har lest Maos «lille røde»,

Den i Hardanger

som svarte på annonse i F. & L. 24. okt. 1970 ang. raseriet mot Det tredje rike og NS, besende brev til dette bladet for videre forsendelse da brevet ikke kan finnes.

BM.: HARDANGER

deren gjennomgå for aktiviserende pe fremhjelp. Da det ble oppnådd lite a vei, anså man den righeten av ekspe som fullgod forkla dette. I alle fall ble intellektuelle tilba het fremdeles fork lukkende ved miljø

Men der råder r sterkt avvikende r om hva ved miljø skulle ha en slik innflytelse.

Snart trekker m rasesegregasjonen s ets rot, så ser man å de hemmende sosia nomiske og kulturel ler i familie og nabo ler man tror hovedf ger i selve familiestr som hos svarte ame er mer vakkende c flertallet av befolkni

Professor Jensen k ikke at sådanne mi rer spiller en viss ro ved utvikling av ir sen fastslår han de flytelse til omkrin mens han tilskriver leggene 80 % av de flytelsen.

Til tross for der motstand som Jens er det tydelig at ant

svarer jeg også: 'Nei har lest originalen - KAMPF!'

«Tyven, tyven du hete»

Finansministeren frem statsbudsjet blant de ubehagelig fremlegger for det folk, er også en forh «Negerskatten», sc selvsamme folk har klare mening om i e tidligere i år.

Det er vanlig at h tar penger fra en vilje kaller man de men det gjelder ka ke når det er politik står for ugjerninger

Tor Hovt

En prest i Nord-Tro så uheldig å kjøre ove hane da han var på vei i bilen sin. Presten forslø nabokona så godt han lovet å erstatte hanen.

— «Erstatt — erstatt» av, «kain du værre her klokka fem. For da værte . . .»

Roosevelts finansminister, Henry Morgenthau jr., som også ville dirigere utenrikspolitikken og ville tilintetgjøre Tyskland.

University, Ohio, har gjenomgått alt kildemateriale omkring den beryktede Morgenthauplan, som ble utviklet av den amerikanske finansminister (!) Henry Morgenthau jr. og i tykt og tynt et av hans nære venner, president Roosevelt trass i sterk opposisjon både fra utenriksdepartementet og forsvarsdepartementet.

Ive Morgenthauplanen, som gikk ut på å ødelegge hele den tyske tungindustri og vel så det og å omdanne hele det forøvrig delte Tyskland til rene agrarområder — noe som ville ha ført til et titall millioner tyskere ville ha sultet ihjel — skal vi ikke gå nærmere inn på her. Vi bare peker på at det var i den man først trakk opp og å hevnaaksjonene mot de tyske ledere med utløpere i de forskjellige lands «rettsoppgjør». Boken skildrer angående Morgenthau og hans hjelpere iherdige arbeide for å drive igjennom de mest rigorøse og hatefulle forholdsregler overfor et

bombede Tyskland. Han forsøkte og hans Presidentvenn Roosevelt, etc. Heldigvis var det andre briter enthauplanen iallfall delvis kunne s.

eritølgger Truman var me-
te tilbakeholden — og den senere kalde krig som gjorde det nødvendig å bygge opp Tyskland som en del av USA's europeiske bastion i kampen om verdensherredømmet.

Som sagt, det er både interessant og rystende lesning det den amerikanske professor legger frem om denne verdenshistoriens mest brutale hevnpplan og vi anbefaler boken, som er kommet på det tyske Verlag (Forts. side 7)

«Krigsfortsettelse utelukkes nemlig når den ene part legger våpnene ned. Ennå mere når selve fiendskapet innstilles. Og den tyske overkommando i Norge, von Falkenhorst, telegraferte 9. juni 1940 til Ruge at «også Tyskland innstillet fiendtlighetene.» Altså ingen tapt norsk krig, men en ved gjensidig overenskomst avsluttet krig.

Dermed var krigsopphøret urokkelig, faktisk og juridisk, etter norsk lov og rett

OSCAR AALL:

Snikmordere og rettsforfalskere

Okkupasjonstidens «likvideringer» og den rettslige vurdering av dem

Det er en rystende kavalgade av ugjerninger fra okkupasjonstiden som A.L. og G.K. har rullet opp for oss her i bladet.

Vi vet hva utøverne i de fleste tilfeller unnskylder seg med: Ofrene var «angivere», sier de. Med det mener de mennesker som hadde gitt tyske eller tyskdominerte (?) myndigheter beskjed om personer som direkte eller indirekte hadde forøvet attentat mot tyske soldater.

La oss anta at det foreligger et slikt tilfelle: Herr N.P. har begått en eller annen fiendtlig handling overfor okkupanten. Denne kommer til å reagere. Det kan bli på forskjellig vis: Dersom gjerningsmannen ikke finnes kan det bli borgervakt, kollektiv erstatning pålagt vedkommende kommune, eller gisselarrestasjoner. Herr N.P. foretrekker kanskje at andre straffes for det som han har gjort. Et slikt resonnement er vel menneskelig sett forståelig. Men ikke særlig sympatisk. Og ikke særlig respektabelt heller. Men etterkrigsoppgjørets lovgivere og juridiske praktikanter finner dette resonnement så verdifullt at det fortjener spesiell juridisk beskyttelse!

Derfor den konsekvente unnlattelse av å ta opp mord-saker hvor offeret var eller kunne ha vært en såkalt an-

giver. Derfor den uhyre skarpe reaksjon etter okkupasjonen overfor okkupasjonstidens såkalte angivere.

Her er der imidlertid gjort bemerkelsesverdige unntagelser: Hvor angiverens motiver var rent økonomiske, siktet på å få en ren pengegevinst, altså uten noe tilleggsønske om å gavne samfunnet ved opplysningsvirksomheten, — der viste rettsvesenet en rent pervers sympati: Når f. eks. en skilsmisseadvokat av finansielle grunner gir myndighetene en skriftlig meddelelse om at hans motpart akter å forlate landet, og dette fører til at over 100 blir arrestert og 8 av dem skutt, så finnes dette ikke å være straffverdig angiveri. Derimot finner retten det injurierende at noen omtaler det.

Denne innstilling hos rettsvesenet har tildels vært kritisert; noen har ment at det stred mot rettsoppgjørets grunntanke. Det er imidlertid ikke tilfellet: Rettsoppgjørets hovedhensikt var naturligvis å tjene som kamouflasje for de hovedskyldige i at landet ble okkupert. Men det hadde også en mer prinsipiell side: Det skulle innskjerpe en enkel, men klar og bestemt etikk. Denne kan — kanskje litt respektløst — uttrykkes slik:

Alle skal sprelle etter pengenes grimeskaft!

(Forts. side 8)

«Under annen v
ert med Storbritannia», n
likevel ble rettsoppgjøret
legalt bygget på det. S.
248: «Bare fullt suverene
stater er kvalifisert so
krigførende». Men Nor
var totalt tysk-okkupert :
7. juni 1940 til 9. mai 19
og alliert-okkupert fra 8. m
1945 og inntil henimot r
dio 1946. Norge som okk
pert kunne altså ifølge C
penheims påpekte utsa
side 245 og side 248 ikke v
re i krig hverken med Tys
land eller med England. I
de 254: «Det er opplagt at
lands straffelover forb
gjeldende», men likevel g
den landflyktige regjerin
fra London anordninger f
borgerne i Norge. På si
447 skriver Oppenheim: «O
kupanten kan ansette og a
skjedige dommere likeså
som andre funksjonærer

De tyske og britiske okkupanter holdt seg til Haagekonvensjonen, tolket av O (Forts. side 6)

Den nye fredsenghen

Willy Brandt bar fått sin fredsp... av Ase Lionæs og Hoyres Ingvald... sen. Slik ser et nasjonalt tysk bla... det: Fredsenghen Willy Brandt ov...

Kremls tårner.

ØK
 veste den
 ter Kosy-
 besøket,
 en rekke
 and, var
 avor il-
 villige de
 av jern-
 med det
 å jevne
 eisk
 skal
 er annen
 det abso-
 hinsides
 var, som
 avisenes
 enn hin
 en gang
 istnevnte
 ale klov-
 ygin var
 alvors-
 le tro at
 var det

ikke så stor forskjell. De representerte begge den kalde, hensynsløse røde imperialismen og militarismen. Og det vil være skjebnesvangert å la seg lure av ulver i fåreklær.

NÅR VI ELLERS NEVNER

den europeiske sikkerhetskonferanse som så mange streber slik mot, så meddeles det nå at Bresjnev på denne konferanse vil ta opp forslag om en europeisk voldgiftsdomstol som skal avgjøre stridigheter mellom europeiske stater. Det er bare den hake ved forslaget at voldgiftsretten ikke skal behandle anliggende som vedrører «sikring av sosialismen» (Bresjnevdoktrinen)!

KOM SENEREHEN TIL ANDRE RESULTATER!

Willy Brandt med sin enda rødere våpendrager Herbert Wehner vandrer som kjent iherdig mot øst og er rede til å prisgi de tyske østområder og interessene til de millioner av fordrevne tyskere. Vi lurer på om de to herrer imellom tenker over gamle nyttestandpunkter i kampen om å sikre seg stemmer. Vi tenker da på hva den samme Wehner uttalte offentlig i september 1950: «Det tyske folk ser i anerkjennelse av Oder-Neisse-linjen, i misaktelsen av skjebnen og hjemstavnsretten til de fordrevne forbrytelser mot Tyskland og mot menneskeligheten.»

FANTASIFULL WIESENTHAL

Det later til å bli mere og mere sparsomt med tysk vilt for den berømmelige nazijeger Simon Wiesenthal, slik at han nå søker seg andre og fetere jaktmarker. Det siste

delingen til Willy Brandt slik: «Man spør seg hvorfor den norske nobelpriskomiteé ikke valgte Hitler eller Stalin, for den tysk-sovjetiske pakt av 1939 var dog sikkert verdt en liten påskjønnelse.» Dertil er å si at Hitler naturligvis ikke kom på tale i det halvrote Norge, men Stalin var faktisk foreslått — dog først i 1948 etter å ha demonstrert sin store krigerskhet. Han ble ikke bare foreslått, men var faktisk den eneste alvorlige kandidat som nobelkomiteén vurderte. Tilslutt våget man i skyggen av den stadig økende kalde krig ikke å gå til dette skritt. Man valgte isteden ikke å dele ut noen pris for 1948.

OGSÅ ET BYTTE!

Man har vært i noen tvil om hvorfor Ungarn egentlig slapp løs kardinal Mindzenty fra beleiringen i den amerikanske legasjon. Var det også bare en gest for å fremme «avspenningen» og «sikkerhetskonferansen»? Nei, det viser seg nå faktisk at det også lå noe annet bak. De hemmelige amerikansk-ungarske forhandlinger gikk ut på å bytte kardinalen med den hellige Stephanskronen som blir oppbevart i Fort Knox (sammen med det norske gullet fra dengang). Og eftersom kardinalen er vel ankommet til Rom kan en vel gå ut fra at byttehandlen gikk i orden.

FREMDELES INGEN NÅDE

I Nederland sitter det fremdeles fengslet tre tyskere dømt som såkalte krigsforbrytere. Landets justisminister von Agt ville gjøre slutt på umenneskeligheten nå 26 år etter krigens slutt og foreslo å løslate de tre. Men parlamentets flertall stemte imot og så sitter de

død i Tucuman i Argentina med et hodeskudd. Det argentinske politi har ikke klart å bringe sikkert på det rene om det dreier seg om et mord eller et selvmord.

Snikmordere —

(Forts. fra side 5)

Det er klart at jeg ikke nevner vedkommende advokats navn. Man må huske på at Norsk Rettsvesen kollektivt tok på seg det store kamouflasjeagentur etter okkupasjonen. Og der er altså «doms»-presedens for at k-agentene skal behandles som råtne egg: Hvis gjerningsmannens navn, gjerningen og dens følger nevnes i samme åndedrett er dette injurierende; uansett.

Solidaritet betyr meget i Norsk Rettsvesen. Nå gjenomførte okkupanten aldri gisselsystemet slik her i landet som i de fleste andre land. Men hvor lenge ville okkupasjonsmyndighetene avholde seg fra det — hvis de ikke gjennom en viss opplysningsvirksomhet fra norsk side kunne lokalisere opphavsmennene til alvorlige sabotasjeaksjoner?

Pengegriskhet, baktalelse og nedrakning er samfunnsforgiftende i krig som i fred. Særlig selvfølgelig når det praktiseres i opplysningsvirksomhet overfor politimyndigheter.

Men de «angivere» som bare siktet på å lokalisere begåtte ugjerninger, reddet i virkeligheten flere norske liv under okkupasjonen enn kanskje noen annen enkelt folkegruppe.

Oscar Aall

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

innstilling. Ar-
i skal være der
est kan utnyttes.
r annet område
stig av slike grun-
t forlattes av sin
også om fedrene
andrer gjennom
eller årtusner har
t der. Blod og
fordom. Det fin-
ammenheng mel-
sker og hjem i en
man uttrykkelig
er å kalle tillive
detilværelsen fra
etens fjerneste og
titive epoker. Men-
tal være og arbeid-
or de kan levere
nytte.

for deres stilling som privi-
ligert klasse.

Nå er det imidlertid en
kjennsgjerning at de fleste
mennesker har vokset seg
inn i sine omgivelser. Når de
plutselig må bo og arbeide
et eller annet sted i verden,
når de må finne seg tilrette
i fremmede omgivelser med
fremmede språk og fremme-
de seder, så føler de seg før
eller senere rotløse. Det fin-
nes for eksempel finnlands-
svensker som aldri har følt
seg hjemme i Sverige, skjønt
de alltid har talt det samme

språk. Desto vanskeligere
må det være for mennesker
fra en helt annen kultur-
krets. Blanding av folk og
raser i de store industriom-
råder skaper tilpasningspro-
blemer som overhodet ikke
kan løses i vår generasjon.
Den skaper dermed også
(Forts. side 6)

Fremdelest diskuterer man i
tysk presse gåten Martin
Bormann, Hess' etterfølger,
Hitlers fortrolige og «mest
trofaste partikamerat». Var
han det han utgav seg for,
eller var han sovjetspion? Vi
har tidligere bragt endel ar-
tikler om Bormann og bring-
ger på side 5 enda litt nytt
stoff omkring saken.

ET «NASJONALT MANIFEST»

fra Nasjonal Ungdomsfylk-
ing, bringer vi idag på ung-
domssiden, side 4. Sammen
med meget annet stoff, bl.a.
et innlegg av Erik Rune Han-
sen om EEC.

«GERMANERNES FORTID OG FREMTID»,

lektor Hoaas' siste lille hef-
te, har tidligere vært an-
meldt her i bladet og Hoaas
selv har sloppet til med et
tilsvar. Idag bringer vi en
ung akademikers syn på
skriftet. Side 5.

I BRENNPUNKTET

på side 2 er idag krigen mel-
lom India og Pakistan, Lede-
ren på side 3 beskjeftiger
seg med de dystre utsikter
for året 1972 og ellers håper
vi man vil finne litt av hvert
stoff av interesse.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvorav dette er artikkel nr. 25

Den overmåte flinke, juri-
diske lærer, professor dr.
jur. og nu rektor ved Salig
Frederiks Universitet, Johan-
nes Batt Andenæs, født 1912
i Innvik, har i Tidsskrift for
Rettsvitenskap i 1948 (da-
værende redaktør: Erik So-
lem) skrevet en avhandling
om «Okkupasjonstidens 'lik-
vidasjoner' i rettslig belys-
ning».

Avhandlingen forekom-
mer fantastisk, — riktignok
med noen reservasjoner —

forsåvidt den søker å sette
det politiske, overlagte drap,
utført av sivilister under re-
geringsbefalt våpenstill-
standsavtale og okkupasjon,
inn i den norske rettsorden
som en etter omstendighete-
ne passabel affære . . .

En vesentlig uvitenhet
med hensyn til tallet på snik-
myrdede gjør seg gjeldende,
idet Andenæs opererer med
ca: 55 — femogfemti, anslått
av Justisdepartementet på
grunnlag av oppgaver fra
Statistisk Sentralbyrå. Likvi-
deringene — dette styggeste
forbrytelseskompleks (med
politisk påskudd) i Norges
rettshistorie — antas å om-
fatte minst det seksdobbelte
tall! Vi skal under den frem-
tidige oppregning av disse
fortiede forferdeligheter be-
skjeftige oss mer med vår
for tiden fremste kapasitet
på strafferetten, dvs. hans
ovennevnte avhandling.

På side 2 skriver profes-
sor Andenæs blant annet:
«Innenfor Hjemmestyrkene
var det forbudt for de lokale
avdelinger å foreta likvida-
sjoner på egen hånd, med-
mindre det forelå en akutt
nødssituasjon. Etter de opp-
lysninger jeg har fått fra
kompetent hold kan en gå ut

Professor Andenæs

fra at denne ordre var kjent
blandt medlemmene.»

«Men det er naturligvis
tenkelig at likvidasjoner er
blitt foretatt av hjemmestyr-
kefolk på egen hånd i strid
med de foreliggende instruk-
ser. En må også gå ut fra
at likvidasjoner er foretatt
av isolerte motstandsgrup-
per uten tilknytning til ho-
vedorganisasjonen, eller til
og med av enkeltpersoner på
egget initiativ».

Her er Andenæs — som
man vil se — i takt med fak-
tum. Kunne han «stemme»
for «henleggelse» av de der-
med korresponderende forb-
rytelser? Professor Ande-
(Forts. side 6)

len gamle kapital-
ningslinje. Det er
ang det nye tekno-
edlinje. Menneske-
rionetter i de øko-
ifters blinde
er ideologien til de
e industribaroner
til de ledende poli-
r også om de kal-
sialdemokrater og
seg arbeiderne, er
t enig i de gamle
ers økonomiske
For dem som for
miske ledere er en
stikk det ene av-
Hvorledes det går
e mennesker inte-
lem bare når det er
av de rammede at
algene må tillegges
iss betydning.
n den kyniske inn-
io. de nåværende
re likeoverfor de
mennesker er så
re usympatisk som
d blir innhyllet i
evnlige fraser. At
om industrialismen
en fullstendig ny
i for den menneske-
erelse er ubestridet
vi må tilpasse oss
ye forutsetning er
lig. Men spørsmålet
edes denne omstil-
utfornes og hvilke
skal tjene. For ka-
ne såvel som for tek-
ne er produksjonens
t rettesnoren. Den
nulige produksjon er
get for det såkalte
ssamfunn og dette
er forutsetningen

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

EN RYSTENDE SERIE, HVORAV DETTE ER ARTIKKEL NR. 26.

Vår spesielle medarbeider G.K. skriver her om Mordet på frk. Elsa Kristoffersen

I.

Denne hendelse fant sted i Bærum — ved Nesbrua, den 8. desember 1943. Morderne, hvoriblant en celeberr person med de aller beste forbindelser i Norge, M.O. — var utdannet i England og sendt hit illegalt. Som vi senere skal se, var det hele nøye planlagt. Med nesten vitenskapelig grundighet ble det hele satt i scene av menn, som kaldt og kynisk utførte kvinnemordet. Vi har mordernes meget fylldige erklæring og tilståelse. Vi har også endel av det materiale som Fehlis la fram på en pressekonferanse i slutten av april 1944 i Oslo. Videre har vi også lest obduksjonsrapporten om Elsa Kristoffersen; og tilslutt noen glimt fra en lærebok i «gerilljakrig». Kunnskapen om det sistnevnte ble trykket i en liten bok og spredt blant hjemmefrontfolk her hjemme. Som man ser handler boken om sivil drapsteknikk. Anstendig gerilljakrig forekom ikke her i landet!

Disse kildene er nok til å vise at morderne, og de som ga ordren til udåden, fullstendig bet hodet av samvittighet og menneskelighet, og på det aller groveste krenket norsk lov og rett. — Jeg kommer til å ta med endel detaljer for å vise hvor langt ned en «delta», dekorert og feiret, kan synke! Jeg kommer også til å sitere litt av obduksjonsrapporten. Noen sitater fra «læreboken», vil også bli tatt med.

Politiet i Sandvika ble ved 9-tiden om morgenen, 9. desember 1943, varslet om et likfunn på isen under Nesbrua i Bærum. Det var to fra stedet som fant liket av en kvinne. Politiet rykket ut med stort menneske og kunne straks fastslå at det dreide seg om et mord. Kvinnen som var i 25-årsalderen var etter alt å dømme blitt kastet ned fra den høye brua, etter først å være slått i hjel — muligens et selve brua, muligens et annet sted. Man fant blodflekker både på brua, rekkverket og nede på isen. Den myrdede hadde svære lesjoner blant annet i hodet.

Man fant ingen legitimasjonspapirer på piken, som dessverre var uten yttertøy og uten sko på beina. Folk i omegnen mener å ha hørt duren av en bil om natten,

Utdannet ved morderskolen i England seilet dødens griber inn over det arme Norges land

og mange mener at piken kanskje er brakt utpå brua i bil. Gjerningsmannen eller gjerningsmennene har nok ment å bli kvitt liket for godt, idet det bare var et par dager siden sundet under brua frøs til, og dette har drapsmennene oversett. Når sundet ligger åpent, går

det nemlig en ganske sterk strøm der, så hensikten med å kaste kvinnen utfor bruene var nok så tydelig.

En stemningsrapport fra denne tiden er typisk. Meningene mann og mann imellom konkluderte med, at dette måtte være tyskernes

(Forts. side 6)

«Germanernes fortid og fremtid»

Noen kommentarer til Olav Hoaa's skrift av ung akademiker

II.

(Forts fra forrige nr.)

Fremmed kulturpåvirkning: Individualismen hos germanerne er en del av deres kultur. Om kultur sier Hoaa bl. a. (side 7): «Frihet kaller vi den tilstand at et folk og dets undergrupper har mulighet til å rense velk fremmed påvirkning og fremmede ordninger og til å sette sitt eget i stedet og innrette seg etter sine egne instinkter.» Hvis dette er å forstå dithen at all kulturell påvirkning utenfra må unngås, er det en del å innvende mot det.

Det er riktignok slik at alle kulturer hos alle folk opprinnelig i hvert fall hadde sin egenart, og at det som passer for en nasjon, ikke nødvendigvis behøver å passe for en annen. Det er her den nasjonale ånd kommer inn i bildet. dvs. hele livs- og verdensanskuelsen hos et folk og derav følgende normer og verdier. For å unngå spenninger og forvirringer i dette verdimonsteret, noe som vil virke nedbrytende, må alle trekk i kulturen, både nedarvede og de som er lånt utenfra, være i overens-

stemmelse med denne grunnleggende ånd.

På den annen side kan en kultur ha utviklet spesielle særtrekk og ferdigheter på områder hvor andre er kommet til kort. Sistnevnte kan således ha nytte av impulser fra de førstnevnte på disse områder. På den måten vil disse trekk virke berikende på vedkommende nasjon sett i sin helhet. Forutsetningen er da at påvirkningen utenfra er forenlig med den nasjonale ånd, slik at man unngår spenninger og tankeforvirringer i folket.

Man kan altså sette opp følgende konklusjon om kulturpåvirkninger:

Alle former for kulturell innflytelse utenfra bør godtas når og bare når det gjelder særtrekk ved avsenderens kultur som er i overensstemmelse med mottagerens nasjons grunnleggende kulturelle ånd.

Vi skal nå se nærmere på hvordan den romerske kultur i sin tid, dvs. i Senantikken og Tidlig Middelalder, satte sitt preg på den germanske. Det er særlig to ting

(Forts. side 8)

SIEGFRIED:

På spor etter nordiske vikinger også i Mellom- og Sør-Amerika

Den franske professor de Mahieu legger frem bevis på nordisk bosetting også sonnenfor Vinland

Vår kjære avdøde venn kaptein J. Kr. Tornøe var som kjent sterkt opptatt av sagaens beretninger om reisen til det gamle norrøne Vinland. Han gikk de gamle sagaberetninger nøye etter i sømmene og mente å kunne fastslå at de var til det ytterste nøyaktige og kunne tjene som direkte veiviser når det gjaldt å finne frem til de gamle norrøne bosettinger. Han kom til et helt annet resultat enn Ingstad, men hadde her i Norge vanskelig for å nå frem for offentligheten med sine forskningsresultater. I USA var det derimot noe annerledes og Tornøe gav ut to bøker om emnet som vakte betydelig oppmerksomhet. Tornøe benektet naturligvis ikke at det Ingstad har funnet virkelig var rester etter gammel norrøn bosetting, men han hevdet at Ingstad tok feil når han identifiserte sitt fund med sagaens Vinland. I den siste av de to nevnte bøker, «Columbus in the Arctic?»

hevdet han at den norrøne bosetting i Amerika både hadde en betydelig utstrekning og at den strakte seg over århundrer. Dette var vel kjent dengang og Columbus selv var godt orientert om denne bosetting og om landet hinsides havet. Han hadde antagelig selv deltatt i en portugisisk-skandinavisk ekspedisjon før den store reisen da han «oppdaget» Amerika.

I tilknytning til de forskningsresultater både Tornøe og forsåvidt Ingstad også er kommet til, har nå en fransk vitenskapsmann, professor Jacques de Mahieu, i en bok

lagt frem vitenskapelig bevis for at både skandinaver og irlendere i den førkolumbianske tid spilte en utslagsgivende rolle i både Nord- og Sør-Amerika og at til og med inkaene og mayaene var av hvit herkomst.

Professor Mahieus bok har tittelen «Le Grand Voyage du Dieu-Soleil» og er nå også kommet i tysk oversettelse på Verlag der Deutschen Hochschullehrer-Zeitung under tittelen «Des Sonnengottes grosse Reise. Die Wikinger in Mexiko und Peru.»

Boken har naturligvis en rent spesiell interesse i Norge, både fordi menn av norsk herkomst hørte til de første hvite menn som satte foten på amerikansk grunn, og fordi ikke alene menn som Tornøe og Ingstad har gjort et betydelig forskningsarbeide på området, men fordi også for eksempel Thor Heyerdahls forskning her kommer med i bildet.

Professor Mahieus bok virker vitenskapelig vederheftig så langt en legmann da kan bedømme det. Forfatteren legger frem historisk, antropologisk, sproglige og sosiologiske bevis. Han noterer seg den samme utvikling med hvit innvandring som i sin tid i Hellas, Egypt, Persia og India. Dengang dreiet det seg om indogermansk landnam som førte til herredømme for det inntrengende mindretall. Men hverken i disse eller i de amerikanske bosettingsområder kom det til ødeleggelse og utbytting av de erobrede områder, men til en skapende videreutvikling

(Forts. side 6)

En gruppe hvite grøyker med jaktutrustning. De var fullstendig degenererte, gikk belt nakne og på randen av kanibalisme, men de er utvilsomt etterkommere av norrøne landnamsmenn og berskere som ble fordrevet under et innfødt opprør. De snykker sine redskaper med forståelige runeteget, men selv forstår de dem ikke lenger.

dt

r Brandts eller kanskje kan vise andre som trer de som en se legger i ertil norsk rent utroesse denne n», Arbeidje fra tredsom under vr 'te seg d av politi-De siamesrbeiderparham da og-

ler på det, tisk Willy e syn som blitt norsk også. Tidhalen først gland, men Brandt og nd som do-

østpolitikk llet som en ngspolitikk, ing mellom fra et slikt t hans poli-rhetsmessig del for det ligger midt st. makts-

- mannen bak tikken», Stalins rbeider.

st. Det er på det rene at Sovjetsamveldet idag har bruk for en såkalt «sikkerhetsavtale» med sikte på å fjerne USA's militære engasjement i Vest-Europa. Dette vil naturligvis by på store strate-

tropper bak egne grenser. Det vil likevel komme tidnok frem til å avgjøre det hele før USA da kan gripe inn.

En annen side av saken er, som vi før har nevnt, at Sovjet før det har gjort opp med Kina gjerne vil ha ryggen fri bak jernteppet, først og fremst for å kunne ordne

(Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvorav dette er artikkel nr. 25

Vår spesielle medarbeider G.K. skriver her om Mordet på frk. Elsa Kristoffersen

II.

Det ble besluttet å gjøre kort prosess, og en av karene brukte en totenschläger. Men da han slo, falt kulen ut, slik at slagene ikke hadde noen virkning. E.K. skrek vilt av smerte og redsel, men ved trusel fikk de offeret stille igjen.

A holdt hodet hennes fast, mens C dro pistolen (med lydtemper) og skjøt henne gjennom tinningen. Dermed var det hele øyeblikkelig over. Da det viste seg at døden var inntrådt momentant, kastet de liket over rekkverket og ned i elven. Klokken var da omtrent 3 om morgenen den 8. desember.

Ved forhørene innrømmet de som ble tatt at det var begått enkelte små regitekniske feil, som f. eks. at man ikke hadde sørget for å ha en sekk for hånden til å stappe liket ned i, men det ble forklart med at det hadde vært meget å gjøre den siste tiden — nattevåk og lite mat. Derfor sviktet den menneskelige faktor ved dette tilfelle!

Det ble funnet et brev hvori det sto: «Vi kan ikke si oss udelte fornøyd med aksjonen mot frk. Elsa Kristoffersen. Opplegget var skreddersydd, men nervene sviktet på to av aksjonsmen-

nene. At det siden viste seg at kvinnen var uskyldig, gjorde ingenting til eller fra; for, som aksjon betraktet, var den ypperlig trening».

En av de skyldige uttalte ved forhørene at han hadde fått sin utdannelse i håndverket i England og var blitt sloppet ned i fallskjerm fra et fly i nærheten av Oslo. Han satte seg straks i forbindelse med en del personer som han hadde fått oppgitt i England og begynte å planlegge forbrytelsene. Disse skulle settes i gang på nærmere ordre fra London, og denne ordre mottok de 5. desember pr. radio. Alle redet dagen etter gikk man løs på E.K.-affæren. Mordet på den forsvarsløse kvinnen var dessuten bare et ledd i en større likvidasjonsserie. Papirer som ble funnet i et hus som var benyttet av denne mordergjengen, viste at en liste på over 30 — tredve — NS-medlemmer som var utpekt som mordoffer i tiden januar—april 1944.

Grunnen til den store publisitet som ble E.K.-affæren til del, var at man her fikk tak i et stort bevismateriale. Et eksempel fra denne listen er den gamle mannen i Oslo, far til tre frontkjempere.

(Forts. side 7)

god.

I dag virker en slik vurdering helt vanvittig, særlig når man vet hva Churchill gjorde på Jalta-konferansen i 1945. Sammen med Roosevelt solgte han befolkningen i Øst-Europa som slaver til Stalin. Hvordan noen kan mene at en slavehandler er en frihetsskjemper, det er meg en gåte.

Churchill ble til og med foreslått som kandidat til Nobels fredspris. En umuligere kandidat har neppe vært på tale til denne høye utmerkelse. Churchill elsket absolutt ikke fred, han elsket å føre krig. For ham var krigen en spennende hasard. Et ord som **spillegalskap** passer godt på Churchills virksomhet i de to verdenskriger. Han nød dette store spillet, for han var fullstendig blottet for skrupler. Han ofret gladelig millioner av mennesker for spillet skyld.

I den første verdenskrig sendte han med fullt overlegg den engelske kjempedamperen «Lusitania» i døden. Hensikten var å sjokkbehandle USA til å erklære Tyskland krig. Som marineminister kunne Churchill gi ordre om kurs og hastighet til «Lusitania» når den krysset Atlanteren, og på døds-turen dirigerte han den til et område hvor tyske U-båter var observert. For å gjøre det lettere for tyskerne å torpedere kjempeskibet, ga han ordre til «Lusitania» om å redusere farten da skipet nærmet seg faresonen. Det var derfor umulig for tyskerne å bomme. Hundrevis av mennesker mistet livet da «Lusitania» sank, blant dem var et stort antall kvinner og barn. Amerikanerne ble så forbitret over senkningen at de senere erklærte Tyskland krig. De ante naturligvis intet om Churchills utrolige kynisme, og han selv røpet selvfølgelig ingen ting. Denne utspekulerte kjelt-ringstrek var hans mesterstykke i krigen 1914—18.

Men også i den annen verdenskrig forårsaket Churchill fryktelige ulykker på grunn av sin spillegalskap. Bl. a. iverksatte han mineutleggingen i norske farvann i 1940, noe som resulterte i tysk okkupasjon av

ga imidlertid sjon Wilfred i Navnet Wilfred forbindelse or betydning so Ole.

Men Churchill deles ikke fe etter operasj Ole. Det var for de allierte mulig tyske s ge, og Churchill derfor uvitenc trioter» til å sjehandlinger Disse handlin ikke krigen r minutt, men p vilbefolkninge elser. Selv ikk melige «tur nen» påvirke ringeste, jfr. Leslie Groves can be told. g gjorde bare ty de, slik Churchill utsett. De tok ved å henrette gere. Dette b forbitret over, på tyskerne r ner. Tyskerne med å skyte landsmenn. De mere sabotas ble i neste om av nye hennr igjen utløste botasje osv. ti te i en frykteli botasjehandli telser i stadig fang.

Sik foregikk forenklet resy tre situasjoner ne stasjoner tropper i No lig beregnet. I slagkraft på c

...har forblitt sin ungdoms idealer tro. Han fulgte Mussolini til det siste og leder nå den ny-fascistiske bevegelse.

ISMEN PÅ FORT- italienske ny-fascis- morgenrøde.

Italias sosialistiske se, som er det ny- ke partis offisielle nettopp har feiret års jubileum regner og de andre partier — at den fremgang fikk ved kommunal- valgene siste juni sette til mai. Det var men for at Colombo- gen i november ut- kommunevalg som ha omfattet 1,5 milli- elgere — den offisielle nelse var den forestå- liketelling — og det bakgrunnen for at lenge har nølet med kalle den valg situa- om nå er en kjenns

100 mandater?

økte iakttagere med at MSI kanskje valgene kan øke sitt all i deputeretkam- de nåværende 25 til en sier enndog: 100. betyr at de fire partier «sentrum-venstre», som liket når over 366 av 630 plasser og ved sis- amentsvalg tilsammen 56 % av alle stemme- miste deres absolut- tall, hvilket kan skape llig og uoverskuelig si-

det siste valg stemte llioner italienerne på alt tyder på at dette mai vil bli ihvertfall t. Bare for seks år

siden var ikke mere enn hver tiende italiener fascist, men skal man regne med den

få tak i italienske arbeid- dere. De fascistiske fagfor- bund CISNAL har litt under en million medlemmer, ho- vedparten i Sør-Italia.

Medlem av det kommuni- stiske partis ledelse Gior- gio Amendola sa nylig: «La oss ikke glemme at Hitler i sin tid kom til makten fordi han forsto å utnytte den for- tvilede økonomiske situa- sjon og appellerte til de store arbeidsløse masser.»

Den økonomiske situasjon i Italia er betenkelig. Indu- striproduksjonen gikk siste år 2,7 % tilbake, prisene steg med 7,1 %. Arbeidsløshets- tallet er kommet opp i over en million, tusener av små- industriverksteder og butik- ker har måttet lukke. Det er ikke bare de store industri- drivende — som i flere fa-

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvorav dette er artikkel nr. 26

Utdrag av Hjemmefron- tens leder, den rettsstridig inhabile H.R.JUSTITIARIUS PAAL BERG'S tale ved Høyesteretts første møte etter kapitulasjonen; 14. mai 1945:

«I alle disse lange årene har den norske rettsstaten ligget i grus. Men ulvetiden er nå over. Vi er igjen et rettssamfunn av frie borgere med våre grunnlovshjemlede menneskeretter og borger- retter. Vi har atter her i lan- det retten til å ytre oss fritt i tale og skrift. Atter gjelder Grunnlovens forbud mot tortur, mot vilkårlig fengsling og mot å straffe noen uten lov og dom. Atter gjelder forbudet mot å gi en lov til- bakevirkende kraft. Vi er at- ter et samfunn av frie menn som bygger på det gamle budet i Gulatingsloven: «Med lov skal land byggjast» — —

Så frekt, så faktisk og juri- disk uriktig har vel ingen fremstående norsk dommer noensinne uttalt seg offent- lig i Norge . . . Om Bergs in-

habilitet, se domstollovens paragraf 113. —

Jeg henviser til professor, dr.jur. Jon SKEIE's hithør- ende skrifter, og til denne u- granskede og dølgede svære mordserie, som vi har bragt i FOLK OG LAND. Den er på langt nær slutt . . .

Nedenfor skriver vår spe- sielle medarbeider — G.K. — om:

Den store sorgen

Det som jeg varslet om i nr. 2, og som foreligger her, er å betrakte som et renod- let produkt av alt det som ble sagt og skrevet om krig og motstandskamp, ført med alle midler. Når siden en mann i sin «beste» ungdom tar til seg devisen «Hensik- ten helliger midlene», har vi i et nøtteskall det som ligger til grunn for tragedien i skogstraktene omkring Røg- den og Rotberget 23. januar 1945.

Før jeg kommer inn på selve historien, vil jeg opp- lyse om at stedsnavn og og- så personnavn er forandret.

(Forts. side 8)

Persia, Egypten, Grekenland og Romerriket, men hvor ble det av dem?

De er smuldret hen, de herskende konger og keisere prøvde seg uten for livslove- ne, de husket ikke på sann- heten i «at som du sår skal du også høste.»

De jaget etter makt og rik- dom, undertvang andre og laget dermed likkistespiker for sine egne. «Efter oss kommer syndfloden», sa ro- merne, og da raste det ned krigerske germanere fra nord og overtok restene.

To små korporaler har for- søkt å samle Europa, men de klarte det ikke. Da den franske revolusjon endte med blodbad og kaos måtte de be korsikaneren Napole- on Bonaparte om å overta. Han skapte orden, kronet seg selv til keiser og ville så til å samle hele Europa. Han var nære på med sine armé- er, men han måtte gi opp.

Hvorfor?

England ville det ikke.

Den neste var en østerri- ker som var med som frivil- lig i den tyske hær i første verdenskrig. Ikke et menne- ske som så og kjente ham den gang ville drømme om at han skulle klare å gjen- reise det slagne Tyskland, men han gjorde det. Bit for bit, skritt for skritt tok han igjen det de allierte hadde tatt fra dem, nå sto det bare en Hansaby Danzig og noen kolonier igjen.

Da erklærte England krig, angivelig for å hjelpe Polen.

Fikk Polen noen hjelp?

Nei, men polske menn fikk slåss for England så lenge krigen varte, og Tyskland og Sovjet delte Polen mellom seg.

We trust in England!

land, trass i at det er et sterkt preg av slik at det me en forleg- n har altså i ttet tute med av de ulver år. ir den nok et nde bilde av å Leningrad- ken har bl. a. ende omtale i Arild Ham-

år mening her le av eller vur- ken. Om den ure dette å si røvelig at det norsk forlag gi ut en mili- etning om he- ontinnsats innen verdens- så meget mere eligger en slik øvet av en tid- fiser som selv c stilling, en i etter hva vi r vært tilbudt 5.

r oss til nå å ned boken til lertid noe helt den omtale bo- ig etter halv- løp får i siste forsk Militært iktignok har iftet tidligere v det forlaget meldig å si om «vaskesedlen», og nedslående at norske offi- 50 halvannet stendig omtale

skrift av som har skrevet om den norske okkupasjonshistorie. 204
strups lille bok om hvorvidt det rådet krigstilstand etter 10. juni 1940, og advokat Hartmanns klarleggelse av forholdene nordpå etter den norske kapitulasjon da general Ruge innledet et direkte militært samarbeide med den tyske okkupasjonsmakt rettet mot Sovjetsamveldet, (Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvorav dette er artikkel nr. 27

MORDET PÅ RAYMOND COLBERG

Historien om den gang «Gulostens» frue samt hennes venninne myrdet en uskyldig mann i dyrehospitalet Chevals kjellere; for siden, med hver sin skarpslippe kniv, å drive anatomiske studier av likets kjønnsorganer.

Før den tyske okkupasjon av Norge var Siegfred Andersen, «Gulosten», kjent som en i høyeste grad kriminell person. Og da sabotasje og gangstervirksomhet ble satt igang for alvor, gikk han inn i rekkene og ble snart en skattet medarbeider.

I 1941 ble han sammen med professor Marstrander og en frk. Mimi Jørgensen arrestert av tyskerne. En

mann ved navn Raymond Colberg ble mistenkt for å ha angitt trekløveret til tyskerne. Grunnlaget for arrestasjonen var at de skulle ha vært i besittelse av våpen. Frihetsberøvelsen ble imidlertid ikke av lang varighet, idet de ble løslatt ganske snart. Gulosten og co. svor blodig hevn, og de fikk den. Det var på den tiden kjent blant mange i Oslo, at R.C. hadde bekjentskaper, som kunne skaffe matvarer til skyhøye priser. Dette ble benyttet som lokkemat til å fange «fisken». En vakker lokkedue ble «pusset» løs på Colberg. Hun fikk Colberg til å tro at hun hadde flere sekker med kaffe å selge. Partiet skulle koste 10 000 kroner. Da leveringsdagen kom, møtte Raymond Colberg opp med pengene. Under et foregivende av å invitere ham på en kjøpeskål, fikk hun lurt ham med seg inn på hospitalet. Der ble han slått ned, bundet og ut-satt for en ubeskrivelig tortur.

Kort tid etter denne ugjer-ningen, fikk Fehmer tak i en intern rapport fra Milorgs. terrororganisasjon, hvorav det fremgikk at banden hadde overveid å likvidere Colberg, men ikke gjort det. Milorg kunne ikke bringe på det rene hvem som hadde ut-ført mordet.

Mordet ble først oppklart i juli 1944 (idet fru Ingrid Andersen (Gulostens hus-tru), ved flere anledninger i fylla hadde skrytt av at hun

(Forts. side 8)

SYNDONIAKK. Riva dette «dobbelt» demokrati innebærer av frihetsberøvelse, undertrykkelse og tyranni i dettes verste former tør i dagens situasjon være oppfattet av alle innsiktsfulle mennesker. Da majoriteten helt siden Platons dager sjelden har vært innsiktsfull, så fortsetter dog propagandaen for «arbeiderstaten», som i sin virkeliggjorte folkedemokratiske form utgjør det mest utsøkte byråkratiske klassevelde som noensinne har vært etablert på vår jord.

Selv det «enkle» folkevelde — demokratiet altså — fører innen en viss tid til det motsatte av det den store masse mente det innebar. Det visste allerede Platon, men det ante ikke Rousseau. Dennes berømte verk fra år 1762 «Le contrat social ou principes du droit publique» — i vårt språk kalt «Samfunnskontrakten» — regner med en medfødt menneskelig godhet, som gir seg uttrykk i «la volonté général» eller altså i den «alminnelige vilje». Denne alminnelige vilje oppfattes som majoritetens.

Skjønt den franske revolusjon noen årtier senere viste hva den «menneskelige godhet» i virkeligheten var verd, og skjønt den russiske revolusjon og sovjetsystemet har demonstrert hvilken forferdende masse av ondskap et løssloppet folk kan mobilisere, gjenstår i våre demokratiske samfund tesen om «folkets vilje» som det høyeste gode. Til og med når 51 % av «folket» undertrykker 49 % mener man at alt er som det skal være.

I virkeligheten har hver eneste demokratisk eller folkedemokratisk revolusjon bragt makten i hendene på et fåtall, representerende ett eller flere partier. Hvis utviklingen ikke i tide blir bremsset, går den i retning flerparti-, toparti- og enparti-system. Av sistnevnte finnes det to versjoner: den fascistiske og den folkedemokratiske eller kommunistiske. Kommunismens samfunnsform har vist seg å bli et eneveldig byråkrati innen et sosialistisk samfunn, hvor underåttene savner alle «demokratiske» rettigheter.

Slik biter utviklingen seg

en i hvilestilling bak Leningradfronten. Solkorset man gir vel et inntrykk av det politiske sinnelag, medlemskap eller ikke medlemskap i NS.

Likvideringene —

(Forts. fra side 5)
 hadde vært med på å drepe Colberg. Dette kom i form av rykter sikkerhetspolitiet for øre, og så begynte snøballen å rulle. Tyskeren Fichter fikk saken til etterforskning, og det ble foretatt arrestasjoner, og forhøret av de arresterte bragte en full og hel tilståelse for dagen. Selv de garvede folkene på Terrassen grøsset, da detaljene kom frem.

Under omstendigheter som jeg her ikke skal komme nærmere inn på, har jeg kommet i besiddelse av en rapport; satt opp under forhørene av de skyldige. «Primus-motor» i hele denne forferdelige historien, var fru Ingrid Andersen. Hun sier bl.a.: «Da vi fikk lurt Colberg inn på Cheval, slo Siegfred ham ned med en hammer; ikke hardere enn at han våknet etter en stund. Mannfolkene bandt ham og kneblet ham. Vi slepte ham ned i kjelleren og der lempet vi ham opp på et bord, og bandt ham fast til bordplaten. Vi hadde svoret hevn for hans simple angiveri. Siegfred var mest stemt for å skyte ham, men jeg nektet. Den straffen var allfor lemferdig. Der han lå på ryggen med hender og føtter lenket til bordplaten, utgjorde han et ypperlig mål. Jeg tok derfor fire kniver og korsfestet ham. Han vred voldsomt på seg, men kunne ikke komme løs. Skrike kunne han heller ikke. Jeg hadde selv kneblet ham. Da han hadde ligget slik omtrent en time, tok Siegfred over behandlingen. Han tok et kort jernør og slo Colberg istykker. Hvert eneste ben ble knekket eller splintret. Etter ca. en time døde han. Min venninne og jeg tok da hver vår kniv og skar av kjønnsorganet og undersøkt dette. Var jo litt nysgjerrig etter å se hvordan en fremmed mann var utrustet mellom benene. Jeg ble ikke imponert. Siegfred var bedre. Etterpå så kuttet vi kadavret i småstykker som en gris, stappet det i en sekk og slengt den ned i en kum. Der lå det til neste dag. Da kjørte Siegfred det bort; dumpet det i Akerselven og ferdig med det.»

På grunn av mordets bestialske karakter, ble denne saken behandlet av standretten, og resultatet var dødsdom. Fru Ingrid Andersen ble sammen med 5 andre skutt av Sonderkommando Hans i nærheten av Grini, i juli 1944.

Hennes lik ble funnet i 1945, og var blant dem som lå på utstilling mens landsvikfanger måtte paradere forbi.

Nå er i grunnen denne hi-

EKSPRESIDENT LÜBKE DOD

Den tidligere tyske president Lübke, som også hadde en noe tvilsom «god-tysker»-fortid, er avgått ved døden. Lübke red på at han i 1933 satt arrestert en tid, men virkeligheten var jo en noe annen, nemlig den at han etter en kort tid meget vel tilpasset seg Det tredje Rike.

Demokratiet —

(Forts. fra side 5)
 ses- og skatteinnsfordrings-systemet latterlig innviklet. Det er mulig at Finland her innehar rekorden: tar vi et eldre par med folkepension, som fremdeles forfører over en byleilighet, en mindre sommervilla og en liten renteinntekt som eksempel, så må skatterater erlegges 70 ganger pr. år. Knappt halvparten av dette avdras automatisk, for resten må man selv notere og passe på forfallsdagen. Oversittes disse, blir det rente på rente etter 12 % på forfalne rater.

Under slike forhold må de fleste enker, men selv fraskiite eller overhodet alle medborgere som er ubevandrede i skatteteknikken anvende advokater eller andre jurister både til selvangivelsen og den løpende beskatning. Honorarene for dette utgjør hovedinntektskilden for de mindre advokater i våre land. Det kan også noteres at den såkalte forbrukskreditten fra bankene for en stor del anvendes til skattebetaling.

Skjønt praktisk talt hele folket lider under det demokratiske beskatningsvanviddet og skjont parlaments- og kommunevalg ansees å være fri, finnes det ingen tanke på at det kan istandbringes en forandring. Dette gir en tankevekker.

Et annet beslektet problem utgjør inflasjonen. Bortsett fra en mindre krets «jobbere» er ingen medborger interessert i den pågående pengeverdiminkingen.

Et annet beslektet problem utgjør inflasjonen. Bortsett fra en mindre krets «jobbere» er ingen medborger interessert i den pågående pengeverdiminkingen.

Han arbeidet bl. a. under annen verdenskrig ved rakettbasen i Peenemünde, og hans motstandere beskyldte ham for litt av hvert «nazistisk» i den sammenheng. Som tysk president i Rest-Tyskland ble den tidligere kristeligdemokraten (og «nazisten», som mange sa) så radikal at han etter å ha lagt frem en

Folket selv vil ingenlunde ha inflasjon, men folkets representanter sørger for at denne fortsettes år etter år, til og med ofte med økende hastighet. Hvorfor sender «folket» slike representanter til sitt parlament? Gåten er stadig uløst, men ett er sikkert: noen slutt på inflasjonen i vesterlandene får vi ikke, skjont hver eneste regjering formelt erklærer at den er mot pengeforringelsen.

Meget tyder på ren folkefordumming — ofte drevet via fjernsyn og radio — men enda mere på at folket trass i den demokratiske regjeringsform har meget mindre å si i våre samfunn enn det tror. Politikere og byråkrater sitter stadig sikrere på sine taburetter — de sistnevnte til og med helt fastlimte. Den bevegelsesfrihet politikere i Vest-Europa fremdeles kan ha, har i folkedemokratiene for sikkerhets skyld allerede blitt fjernet: her får nemlig bare de høyere byråkrater overhodet beskjefte seg med politikk. Fri politikere eksisterer ikke — like lite som fri bedrifter.

Bak kulissene forsøker man imidlertid via en fortløpende byråkratisering å nærme demokratiene til folkedemokratiene. Man håper til og med på sosialdemokratiske hold på en «revolusjonsløs» overgang når alt er moment. En slik prosess — til en viss grad virkeliggjort i Chile — skulle la dem forbli ved makten som har istandbragt forandringen. Innen det gamle sovjetsystem ble denne krets i reglen et hode kortere.

Det demokratiske velferds-systemet går dessverre mere og mere ut på å la de ansatte tre frem som det primære skiktet, mens «folket» representerer supplikantene, som påtvinges forskjellige regler og dessuten i god tid skal læres opp til å vise folkeskikk. Til og med innen det private næringsliv merker man denne tendens når det gjelder de tallrike «mindre» kundene. Innen det efterstrebede sosialistisamfundet, som er iden-

«landbruksreform» fikk tilnavnet «løde Lübke».

SOVJET VIL BYGGE ZEPPELINERE

Luftfartstidsskriftet «Sputnok» i Moskva skriver at Sovjet nå vil bygge en flåte av zeppelinere i turismens og lufttransportens tjeneste. Zeppelinere er vesentlig sikrere enn moderne fly, heter det, og de trenger hverken start- eller landingsbaner. De vil kunne utføre transport av tung last over kortere avstander mere praktisk og økonomisk enn stortransportflyene. Katastrofer som den med «Hindenburg» (som faktisk gjorde slutt på Tysklands bruk av zeppelinere) regner man idag knapt med etter at man kan produsere en eksplosjonssikrere heliumgass.

«BORMANN» VISTE SEG Å VÆRE EN JODE!

Også norske aviser har bragt meldinger om at nå var Bormann arrestert igjen, denne gang av det kolumbianske politi, 72-åringen som ble arrestert for å være Bormann kalte seg Ehrman, alias Hartzmann. Og alle «kjennetegn» på en ondartet «nazist» var tydeligvis tilstede: den gamle mann stammet fra Tyskland, han bodde sammen med en indianerinne (jevnfør arierteorien) og var væpnet med en bøsse. Og han var naturligvis «forbløffende lik» Martin Bormann. Den arme mann ble puttet i fengsel i Bogota, men brøt her fullstendig sammen. Han skrek uavlatelig: «Jeg er en eventyrlysten jøde som har bodd her i 40 år.» Da riktigheten av dette utsagn tilslutt ikke lenger lot seg undertrykke, ble Ehrmann, alias Hartmann, satt på frifot. Vi tipper at han fremtidig ikke vil opptre så «nazistisk» og at han vil skille seg av både med indianerinnen og den gamle bøssen. Slik at han ikke oftere får Simon Wiesenthal og hans kolleger på nakken.

tisk med det sovjetiske, blir velferds kontrollen stadig større: pass, valuta, bevegelsesfrihet og daglig sysselsetting hører da endog til de rettigheter som det på enda mere innviklede skjemaer nå søkes om og som bare bevilges de mest rettroende. Demokratiet har bitt seg selv i halen, og den nye middelalder gryr.

Tannleg
MARTIN KJÆ
 Karl Johansgt. 23
 Telefon 33

Folk og Land

- FOLK OG LAND** i lossalg følger OSLO:
- Narvessens butikk
 - Narvessens kiosk
 - Vestbanen og i Eilma, Ole Vh
 - Bladets ekspedisjon
- FREDRIKSTAD:**
- Narvessens kiosk
- MO I RANA:
- Narvessens kiosk
- MOSS:
- Narvessens kiosk
- BODO:
- Narvessens kiosk
- TRONDHEIM:
- Madsens Bladfor
 - Tryggvassonsgt. 4
 - Narvessens kiosk
- DRAMMEN:
- Narvessens kiosk
 - Torg
- STAVANGER:
- Narvessens kiosk
- SAUDA:
- Narvessens kiosk
- FAUSKE:
- Narvessens kiosk
- HOLMESTRAND:
- Narvessens butikk
- BERGEN:
- Narvessens butikk
 - Butikkssenter
 - Narvessens kiosk
- KRISTIANSAND S.:
- Kiosken Borspark
- SVOLVÆR:
- Svolvær Bykiosk
- Vi antar gjerne ærer på steder for representert. se bladets ekspedisjon.

FOLK og L

Kierschowgt. 5, Telefon 377, Boks 3214 —
 Ekspedisjonstil: 10
 fredag fra kl. 10
 Mandag og lørdag
 toret stengt.
 Redaktør Melsom
 påregnes truffet af
 ende avtale.
 Abonnementspris
 Kr. 60,— pr. år, ki
 halvår i Skandinavi
 kr. 35,— pr. halvår
 onslag innenlands:
 pr. år, kr. 35,—
 Bruk postgiront.
 Lossalg kr.
 Utgiver A/S FOLK
 Viking Boktrykker

ren for millionene i Deutsche Arbeitsschein, som var pir for generaler og ministre, og i gullpakninger bare for Hitler. Og her er det i første rekke det han lot Hitler få som interesserer, fordi det viste seg at det overhodet ikke dreiet seg om noen vitaminblanding. Innholdet ble holdt strengt hemmelig av dr. Morell, men det lyktes en lege å få tak i en av tablettenes og la den undersøke. Istedenfor vitaminer viste tabletten seg å inneholde en forskrekkelig mengde pervertin og koffein. Det var altså et ganske alminnelig oppkvikkingsmiddel. Pervetin ble under krigen ofte gitt til panserbesetninger og flyvere for å holde søvnen borte under store påkjenninger. Når man tok det, og spesielt i lengere tid, hadde det imidlertid de ubehagelige bivirkninger at det gjorde den dopete snakkesalig, irriterende, full av motsigelseslyst og utrykkelig for motforestillinger.

Hitler trodde at han tok inn livsviktige vitaminer, men ble altså etterhvert faktisk dirigert av sin livlege når det gjaldt sinnsstemning og opptreden, noe som igjen influerte på hans avgjørelser. Først i 1942/43 oppdaget man innholdet av de tabletter Morell gav Hitler, men forsøket på å komme livlegen tillivs via Reichsführer-SS Himmler mislykkedes. Morell ble dekket av Hitler som trodde blindt på ham og av den mann som det også på andre måter har vært mest slik tvil om, den mektige Martin Bormann, som alltid støttet Morell. Forsøket på å la Morell forsvinne

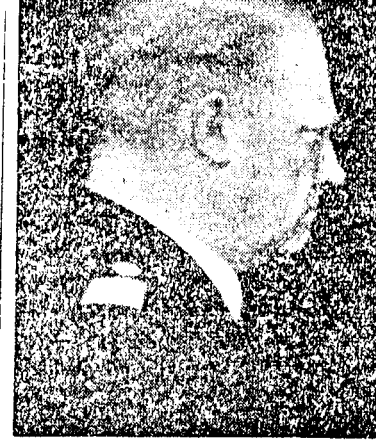

Resultatet av dr. Morells behandling: Hitler i full legemlig oppløsning i 1945.

Hitler kunne Himmler like og besluttet seg til — midt i en krig på liv og død — som en anstendig offiser kunne godta mordforsøket på den øverste krigsherren 20. juli 1944.

V-dropsene som Morell drysset ut over hele Wehrmacht og likeledes gjorde en kjempeforretning på virket gjennom sukkerinnholdet like skadelig som andre syreholdige sukkervarer. Hos troppene på nordfronten, og spesielt i Nord-Norge, virket

(Forts. side 6)

Naturligvis ingen forræder!

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Fra en medarbeider

«Tilfellet Balterud»

Hans Caspersen Balterud. Født 15. juli 1901, i Aurskog. Tok veterinæreksamen i '34. I 1942—43 supplerte han sin utdannelse med Cand. vet.

Balterud ble ansatt midlertidig i 1942. Ble samme år — 1. november av det daværende Innenriksdepartement, ansatt som fast distriktsveterinær i Bagn i Valdres. Han var gift med Augusta Cuhr, f. Natvig. 1. mai 1945, ble han brutalt myrdet i en butikk i H.dalen. Det finnes tre versjoner av hendelseforløpet i denne historien; alle nevnes nedenfor:

Først den offisielle versjonen som lå til grunn for kjennelsen i Stortinget, da det av slo enkens søknad om billighetserstatning. Her uttalte riksadvokaten bl. a. at han under tvil fant å måtte legge drapsmannens forklaring til grunn for sitt standpunkt, — som gikk enken imot, og som fritok morderen for alt ansvar. Riksadvokaten sier videre at den drepte hadde truet hjemmefrontmannen, at han hadde undersøkt lasteplanet på bilen han kjørte med, osv. Alt dette er løgn.

Av en annen hjemmefrontmann hørte jeg noe helt annet. Men først versjon nr. 2. Den går ut på at morderen drakk sammen med offeret kvelden 1. mai 1945. Under festen kom det til krangel mellom morderen og offeret. Under krangelen får Balte-

rud en telefon fra H.dalen med bønn om hjelp til et sykt dyr. Morderen reiser seg og går, tar sin bil og forsvinner. Etter en stund kjører Balterud avsted i sin bil. Noen kilometer oppe i H.dalen blir han stanset, trukket ut av bilen. Det var hans svirebroder som passet ham opp. Morderen pumper flere skudd i Balterud. Han varslers en bekjent som hjelper ham med liket så de får det tilbake til B. Denne versjonen er fortalt av en som kjente Balterud.

Det er bare én hake ved den. Den er ikke sann.

Så har vi den tredje versjonen, som vel kan sies å være den riktige. Den kommer fra en som førte rapporten om mordet inn i en «protokoll», som han selv ikke vet hvor er havnet siden. Han har fortalt det som hendte i korte, knappe vendinger. Historien om det overlagte drap på Balterud, er rystende lesning.

Vedkommendes utsagn foreligger som følger:

«Det var en historie som helst skulle glemmes! Idag vet jeg at Hans Caspersen Balterud var totalt uskyldig i det han ble drept for». Hans stemme hadde en bitter klang. «Men jeg vil først nevne litt om forholdene her i H.dalen på denne tiden. Det var en fin bygd vi bodde i. Tusen innbyggere var vi. I 1943 flyttet imidlertid en NS-

(Forts. side 6)

noe som man er bundet i troskapsforhold. Noe slikt forhold eksisterte aldri mellom Quisling og Nasjonal Samling på den ene siden og 1940-regjeringen på den andre siden.

Det som eksisterte, var et kompromissløst kampforhold — tusenfaldig prøvet gjennom 7 år. Et revolusjonært forhold.

Og hva kan man kreve av revolusjonære? Kunne man kreve at birkebeinerne skulle være lojale mot Magnus Erlingssons regime da det kom (med svensk hjelp) gjennom innfall i Norge? Eller f. eks. jakobinerne i Frankrike, da noen da eller siden ventet på Ludvig 16. og det franske kongedømme? Eller Jefferson og Washington overfor den britiske kongemakt, og deres lovlige regjering, i 1770-årene? Og hva med Kereke og folkene og kommunistene under den russiske revolusjon, skulle de ha noen troskapsplikt overfor tsarismen?

Ja, ta gjerne med de i den høyt aktede 20. juli — men i Tyskland — klandrer man dem for sviktende troskapsforhold mot Hitler?

Her nytter det jo ikke å komme med forfatning og jus, aller minst formalia.

Til syvende og sist var det bare maktavgjørelsen — ikke lovhemlet rett — som bestemte dommen over menn som Harald Hårfagre, Sverre Sigurdson, Gustaf Vasa, George Washington, grev Mirabeau, Johan Sverre, rup, Christian Michelsen («norske revolutionen»), Lenin.

Makt de facto ble alltid etterfulgt av anerkjennelse de jure. (Burde forresten ikke — i lys av dette — rettsvesnets representanter slutte med å se på seg selv som de slags bærere av hellige og ukrenkelige rettsprinsipper der det gjelder ideologisk maktkamp? Og dempe de smule den patetiske tale om «retts-staten»?)

Siste verdenskrig var realistisk sett en ideologisk krangel i slekt med religionskriger — en verdensomspennende kamp om livssyn og de høyeste verdier, og det med de aller største innsats av opofrelse og kampevne.

Demokratiene krevde altså solutt solidaritet av alle sine tilhengere. Burde de ikke

(Forts. side 8)

min- vil de — NB hvis de får
 og tilsagn om å komme tilbake
 bart dere med kassene — ha Nor-
 iden ge inn i Fellesmarkedet! De
 ning nødvendige upopulære ord-
 kan rer, direktiver og tiltak vil
 ldri da komme utenfra og ikke
 ND. senere herrenes sjanser til
 om- etter befaling å fortsette sin
 bestyrelse av det norske
 foht folk. Typen er f.eks. klassisk
 . — diagnostisert i Det lykkelige
 Valg av Nils Kjær, for ikke

av eget forhold før, under og
 2004 april, var han nåde-
 løs — stort sett — mot de
 i emigrant-statsråd utnevnte
 syndebugger, som opprinne-
 lig var tenkt henrettet i et
 stort antall!
 I «Frå skanse til skanse»
 skriver Koht således i nav-
 neregisteret: «Quisling, Vid-
 kun, landssvikar . . .»
 For Koht som bl. a. var så
 (Forts. side 7)

Imidlertid synes jeg nok det
 her trenges adskillige reser-
 vasjoner.
 Saken er jo den at Quis-
 ling i en rekke taler under
 okkupasjonen kom nærmere
 inn på karakteren av den
 samling han tenkte seg og
 som jo opprinnelig, før an-
 nen verdenskrig, tok sikte på
 en germansk samling om-
 kring aksen London—Berlin.
 Da utviklingen gjorde dette
 umulig, forsøkte han å gjøre
 det beste ut av det gjennom
 å arbeide for en samling om-
 kring det germanske Tysk-
 land. Men, hele tiden så han
 på Norge som noe av en
 hjørnestein i det Europa han

Mannen som ble dømt for å
 let sikre Norge en viktig pl
 europeisk samling, for å «
 eller medvirke til, at Norge
 nogen Del af Riget bringes
 fremmed Herredomme» som
 da det gjaldt Quisling og

ISE
 947,
 den
 inn-

G.K.: **Når massehetsen dreper**

esk-
 ller
 ene
 det
 el-
 sar
 —
 en-
 be-
 m-
 å
 ler

Ola
 ine
 ise
 rti-
 nar
 ds-
 nt-
 om
 . . .
 ire
 ett
 et.
 ke
 ed

m,
 re
 er.

Alexander Lange og jeg har i vår artikkelserie befat-
 tet oss med overlagte drap
 m.m. som ble begått under
 okkupasjonen, uten rettslig
 undersøkelse eller påtale et-
 terpå. Vi vil nå, i noen få ar-
 tikler, komme inn på forhold
 etter «frigjøringen». Alle
 som mer eller mindre var
 implisert i «rettsoppjøret»,
 vet at utskeielsene i 1945 i
 mange tilfeller resulterte i
 sykdom med døden til følge
 — døden som følge av fysisk
 og psykisk mishandel — psy-
 kisk press som medførte
 selvmord osv. Det er disse
 ting som skal behandles i
 denne og følgende artikler.
 Jeg skal forsøke å være så
 . . . objektiv som råd er; noe
 som er vanskelig, svært vans-
 kelig. Når jeg leser om
 et. hvordan «gode nordmenn»
 og «kvinner» fór fram, er det
 ikke lett å føre en nøktern
 penn. —

Kommer en inn på an-
 svarsforholdet, er det bare i
 noen tilfeller vi kan peile inn
 bestemte personer. Hoved-
 sakelig er det pøbel som var
 førende under eksessene,
 len rekrutteres som kjent
 fra alle samfunnslag) og er
 makthaverne — Hydra — da
 å betrakte som de virkelige
 skyldige?

Forutsetningen var den
 innekserserte fundamentale
 begrepsforvirring. —

Den første jeg vil nevne,
 er direktør Enodd. Somme-
 ren 1945 ble hans barn ut-
 satt for en så djevlesk hets,
 at han i fortvilelsen drepte
 sin hustru, to barn og tok
 så livet av seg selv. Hans
 foreldre søkte døden, da de

hørte dette. Den massehet-
 sen som drev disse seks inn
 i døden, og som var satt i
 scene av makthaverne, var
 utvilsomt den virkelige år-
 sak. Dette var 6 ofre.

Fra «8. Mai» nr. 6, 1949,
 sakser jeg følgende fra artik-
 kelen: «Sjikane»: «En eldre
 funksjonær fikk etter mange
 vanskeligheter komme tilba-
 ke til sitt arbeide. Gjennom
 mange år hadde han skjøttet
 sin stilling til alles tilfreds-
 het. Men så kom den dag,
 da han måtte gå fra sin stil-
 ling for sin menings skyld.
 Han fikk sin dom og sonet
 denne. Dermed skulle alt væ-
 re opp og avgjort. I følge
 makthavernes utsagn skulle
 han få komme tilbake til
 samfunnet og sitt arbeide.

Det tok tid før løftene ble
 innfridd, men en dag fikk
 han da komme tilbake. Stille
 og beskjeden tok han til.
 Han så lysere på livet, og
 hans glede var stor over at
 han atter kunne være istand
 til å livberge seg selv og sine.
 Men dette gikk ikke an, og
 forfølgelsen tok til igjen, og
 ble styggere for hver dag.
 Han klarte det ikke lenge.
 Han gikk, og kom ikke mer
 tilbake. Han hadde tatt sitt
 liv». Dette var hetsens 7. of-
 fer.

Så har vi generaldirektør
 Hildisch, som ble lagt i en
 altfor tidlig grav. Denne
 kjempe av en mann, og et
 enda større menneske, ble
 utsatt for en utrolig råskap,
 som fikk hans livsflamme til
 å slukne etter en ganske kort
 tid. Det var hetsens åttende
 offer.

Vi kan ta fram den beryk-
 tede ålingen på Ilebu, i mai-
 dagene 1945. En dødssyk
 mann ble tvunget til å åle
 på maven over et felt av grov
 pukksten. Han døde som føl-
 ge av dette. Det niende offer.

Så har vi den norske eng-
 landsfrivillige som ble tra-
 kassert av en engelsk offiser
 til han slo vedkommende i
 gulvet. Nordmannen ble
 kjørt i engelsk fengsel og
 hadde ved frigjøringen fått
 tæring i fengselet. Den nor-
 ske regjeringen la ikke to
 pinner i kors for å hjelpe
 ham. Den norske frivillige
 døde i 1947. Det tiende offer.

Hvem husker ikke front-
 kjemperen Kaare Richard-
 sen, som døde i sykebrak-
 ke på Ullevål i 1953. Han
 ble påført tuberkulose på
 Ilebu; ble plassert på selle
 sammen med en allerede syk
 mann. Kaare Richardsen
 fikk sin død av dette. Det
 ellefte offer.

Så minnes vi Oskar Andre-
 assen som ble knekket av
 «frigjøring» og «rettsopp-
 gjør». Oskar døde i novem-
 ber, 1953. Må han hvile i
 fred! Dette var det tolvte
 offer.

Jeg gjør en liten avslut-
 ning her, synes at «porsjo-
 nen» kan klare seg. I følg-
 ende artikkel skal jeg kom-
 me inn på nye forhold. Noen
 kommentarer er ikke nød-
 vendige.

Vennlig hilsen G.K.

tenkte seg. Og det ka-
 vel være all mulig gru-
 å merke seg nå da man
 ger til fattiglemmet M
 noen fiskeben og en m
 skvett fra Romaunic
 bord.

Men, la meg gjengi n
 det Quisling sa:

«De må engang komme
 nuft disse mennesker, og
 at denne innstillingen som
 denne anglomani, den er
 plett feilaktig. Den fører
 frem og er grunnfalsk i h
 innstilling. England som vi
 andre germanske folk se
 komme til en forsoning m
 jo hatt en ulykkelig utvikli
 England ble liggende der s
 blokk foran de germanske
 linjene og, ettersom den j
 innflytelse ble fremhersken
 ble England liggende der
 et stengsel for hele den ge
 ske utvikling og ble et st
 også for Norges utvikling
 Norge sank ned til så å si
 et lydrike under England,
 ten jolle som hang på slep
 den engelske skuten. Det v
 utvikling som må brytes v
 germanerne bryter seg vei
 over England. —»

«Europa tvinges til en sar
 ning, men før sammenslutn
 av Europa tvinger den germa
 samordning seg frem. Det s
 holder på å skje er at de
 manske folk finner hinannen
 store som vil skje er at det n
 folk skaper seg selv en nyord
 en ny stats- og samfunnsord
 for sitt eget liv, som sikrer f
 og selvstendighet, og at det
 ner frem til et fritt og selvst
 forbund med de andre germa
 folk. Det er dette som nå
 settes igjennom, og det er
 det norske folk nå må lære å
 stå. Det som skjer i dette
 (Forts. side . . .)

har gått oss hus forbi men
 Stifelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
 en av dette blads venner har
 lest den og har i et brev til
 oss gjort visse bemerkninger.
 Han nevner at den nye
 britiske bok er på ca. 400 sider.
 Ellers er det ikke alltid
 lett, skriver han, å avgjøre
 hva som er referat fra boken
 og hva som er H's kommentarer,
 men han går ut fra at heller
 ikke disse avviker fundamentalt
 fra det som anføres i boken.

I anmeldelsen gjengis bl.a.
 omfanget av oppgjørene både
 i Frankrike, Holland og Norge,
 og så heter det at «nordmenn
 nok ryster på hodet av så megen
 sydlandsk blodtørst, men Littlejohn
 hevder at det land som gikk
 hardest frem var Norge!»

Her kan vi fra det danske
 blad tilføye at også «den
 danske udrensning blev gjen-
 nemført langt mer rigoristisk
 end den franske og næsten
 lige så hårdt som den hollandske.
 Men vi praktiserte den juridiske
 værdigere end franskmændene.
 (!) 15 724 personer blev arre-
 stert, 1229 blev frifunnet, 112
 blev dømt til døden, men kun
 46 af disse dommene blev
 eksekveret, 62 fik fængsel,
 resten mindre fængselsdomme.
 — —»

Til sammenligning kan
 nevnes at over 90 000 nord-
 menn kom under forfølgning
 mistenkt for samarbeid med
 okkupasjonten. 30 nordmenn
 ble dømt til døden, men ikke
 alle disse dommer ble eksek-
 vert. 20120 fikk fengselsstraff
 og bortimot 30 000 annen straff.
 Av de ialt 92 805 siktede ble ba-

utplyndret. Ellers skriver vår
 venn om omtalen i FARMAND
 bl.a.:

«Videre anføres, enten av forfatteren
 eller H, at «det ville være naivt
 å tro at ingen nordmann var skyldig
 i s.k. attentisme (avventende holdning)
 og at ingen satt på gjerdet». Denne
 opplysningen har vel til hensikt
 å orientere ungdommen om at ikke
 (Forts. side 6)

ge et nytt lærersamband. Hensikten
 med såvel den påtenkte Ungdomstjenesten
 som det nyopprettede Lærersamband
 var at de unge skulle oppdras i dette
 som hette «Den nye tid». Myndighetene
 i Oslo ble neddyngnet i protestskriv
 og utmeldelser, og det var som en
 reaksjon på dette at lærere over
 hele landet ble arrestert.

Dermed begynte den lange
 transporten som førte hundrevis

« — —»
 Og så bebudes de retninger om den ferd.

Det som foran b sørlandsavisen er nå høyst for-
 tegnet som ste av det som prest
 «samtidshistorie» land. Det faktiske
 ble lagt frem i en a FOLK OG LAND
 for 1962 av Lærersam-
 landsleder Orvar Sæ henviser
 interesserte Her skal vi bare
 noen punkter av de lederen der
 opplyser

I juni 1941 ble Nor-
 rerlag stillet under l-
 sarisk ledelse. Det d-
 de innenriksdepa-
 var som kjent da e-
 nistrativt organ fo-
 kommissær Terboven
 ble utpekt som komr-
 leder og fungerte sor-
 til mars 1942, altså i
 net år uten at det
 ubehagelige episoder
 en art.

Da Quisling 1. febr-
 overtok som norsk
 ingssjef ønsket båt-
 selv og forskjellige
 kommissarisk utpekt
 nisasjonsledere at fo-
 med deres oppnevne-
 bragt i en annen fo-
 ønsket oppnevne-
 norske instans Quisli-
 Norges Lærerlag
 dette også og samti-
 navnet endret til Nor-
 rersamband. Sæter fo-
 som leder.

Det var intet ønske
 påvirke ungdommen
 bak denne affære, m-
 uten det forannevnte
 strid mellom norske
 ke synspunkter på h-
 rerne egentlig hørte h-
 i den forberedelse a-
 ingstinget og Kultu-
 som da foregikk. Ty-
 (Forts. si

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

29.

Rapsodi i mord I — Ved vår spesielle medarbeider G.K.

For en tid siden fikk jeg
 gjennom en «kontakt» i
 Oslo, en liste over likfunn i
 grensetraktene sørover fra
 Trondheim til Kornsjø. I
 over to og et halvt år har
 denne «kontakten» reist
 fram og tilbake og forsket.
 Han har besøkt utallige steder
 og snakket med ennå flere.
 Resultatet sendte han så til
 meg. Rapporten er spekket
 med opplysninger. Obduksjons-
 rapporter, etter-søkelsesdokumenter,
 øyenvitner og mye annet gir et
 klart bilde av et grusomt kapitel
 i okkupasjonshistorien.

Rapporten resymerer med
 at det i tiden oktober 1940
 til mars 1945 ble funnet 83
 lik på denne strekningen. Av
 disse likfunn fant han fram
 til bevis for at 41 var myr-
 det; 31 menn, 2 kvinner og
 8 barn. Likene eller restene
 etter de myrdede bar tydelig
 spor av vold i nær sagt alle
 former. Slag, skudd og stikk
 var det som gikk igjen i hans
 rapport.

Gjennom et fantastisk etter-
 forskningsarbeid, bragte
 han på det rene navnene på
 22 menn og den ene kvin-
 nen. Av disse var det noen
 som var desertert fra de tyske
 militære styrker; fire var
 svenske statsborgere. Kvin-
 nen var tysk og kokke.

Hvorfor disse ulykkelige
 mennesker ble myrdet frem-
 går i flere tilfeller av den
 navneliste som jeg offentlig-
 gjør nå.

Jeg kommenterer ikke det-

te stoffet. Det taler for seg
 selv. Min «kontakt» har vars-
 let meg om at han forsøker
 videre for å kunne bringe
 fram flere detaljer. Så i ti-
 den som kommer vil vi bringe
 stadig nye bilder fra den-
 ne gren av samtidshistorien.

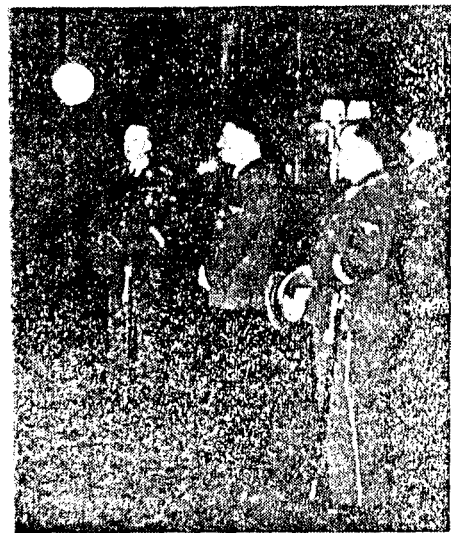
1. Karl Fritzner. 22 år.
 Feldwebel. Kom til Norge
 våren 1940. Deserterte i april
 1941. Gjenfunnet med smadret
 bakhode 23. mai, 1941 i
 Trysilområdet.

2. Gustav Schumacher. 22
 år. Feldwebel. Kom til Nor-
 ge i september 1941. Fors-
 vant nyttårsaften s.å. Gjen-
 funnet utenfor Kongsvinger
 4. januar 1942.

3. Gustav Schmitler. 29 år.
 Obergefreiter. Gift og 2 barn.
 Kom til Norge i april 1940.
 Kom sommeren 1941 i for-
 bindelse med en lokal hjem-
 mefrontgruppe i Trondheim.
 Han ga disse flere opplys-
 ninger om Wehrmacht. De-
 (Forts. side 3)

Samtlige Kirkeneslærere meldte seg senere inn i Norges Lærers

Hitler. Bak Quisling sees den Terboven
 stander som en smed. Til høyre for Hitler
 i venstre for ham riksminister dr. Lammers

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Det udødelige

er grunnlaget både pussig og betegnende dette at man geriket Norge aldri synes å bli ferdig med det såkalte «svikoppgjør». Det later faktisk til at man som den forbryter tvinges til stadig å kretse rundt Åstedet, har tidligere vært inne på dette at Vidkun Quisling, den tok livet av i 1945 jo slett ikke er død, men er jo mere levende idag enn dengang. Under annen verdenskrig gjorde propagandaen ham til det onde, forskyde uhyre og den såkalte rettssak mot ham hadde jo seligheten intet annet formål enn å få dette propa- bilde «rettslig» bekreftet slik at mannen og de tanker ar b er av kunne bli ryddet bort ikke bare, ja ikke og fremst, fra det levende liv, men fra be- teten hos folk. For evig.

te siste har mislykkes i den grad at det nå kommer å bok i innland og utland om den Vidkun Quisling politikere og deres håndlangere mente å ha gjort seg med da skuddene smalt på Akershus.

så kan man da spørre hvorfor det har gått slik. Det nemlig være en forklaring på alt.

kulle anta at «den harde kjerne» av jøssinger neppe dette blad eller Forbundet noe av æren for at den fremdeles lever like godt. De har jo iherdig gjennom et sekel forsøkt å tie oss og vårt arbeide for sannhet i ihjel. De har brukt alle midler i den sammenheng: gsterior, trusler, boikott og økonomisk forfølgelse over art. Naturligvis har de måttet innse at det bare jonalt og menneskelig lett-korn man på det vis har t blåse bort. På den nasjonale «hårde kjerne» har de sunnet binde munnen. Isteden har de da gjennom e ihjel»-politikk forsøkt å få folk til å tro at hele det Nasjonal Samling er bragt til taushet og under-

r sel ke så selvbevisste at vi vil illegne oss æren Vidkun Quisling fremdeles lever i sinnene og i sam- eten, at folk fra inn- og utland ustanselig i bøker ifter grubler over denne «gåten», over denne «patri- forræder», over denne tyranniske «marionett», over «hedning» som ville verne kristendommen og alt dre : notsigende som ser dagens lys om Quisling, vårt opp at vi i noen grad har kunnet medvirke til e et riktigere bilde av ham og til at hans skrive- nordere og deres moralske medskyldige i et forført ages av en indre dårlig samvittighet som aldri gir o og som avføder nye grublerier over offeret fra g.

dypeste grunn bunner imidlertid naturligvis dette i aldri blir ferdig med Quisling og hans parti i det i her stilles ansikt til ansikt med noe som går ut res vesle partipolitiske forstand. Her dreier det seg n folkelig og rasebetenget patriotisme i motsetning s egen utelukkende interessebetonte hurrapatriot-

i her har sagt om Quisling gjelder jo også Nasjonal gs innsats som sådan. Heller ikke den blir man med. Selv idag tredve år etterpå.

te av våre lesere har i brev til oss gitt uttrykk for ing over dette «over denne stadige hets som så- let. Vi synes ikke det er grunn til noen bekymring ledning, men tvertimot til en viss tilfredshet. For nde og sist viser det jo at våre motstandere fra

«Vinglende, vimrende, vet ei hvorhen»

Ibsens ord har vel ikke vært mere aktuelle enn nu, da Ola Nordmann skal inn i EF under ledelse av det parti, som for en mannsalder siden hadde som slagord «Ned med kapitalen». — Bønder, håndverkere og andre som selvstendig har drevet noen form for virksomhet, er blitt utpekt som kapitalister. — De av LO oppstilte krav for å ta læregutter kan ingen håndverker etterkomme, alt håndverk er etterhvert blitt en saga blot. — Den siste lappeskomaker forsvant da han ble pålagt regnskapsplikt og innkreving av Morns. Landhandlere og «butikken på hjørnet» forsvinner etterhvert med de gamle innehavere. Ingen unge har interesse av å fortsette som ulønne skatteoppkrevere, og dertil risikere å bli uthengt som forbrytere for den minste feil.

Tvangspriser og andre restriksjoner har etterhvert gjort gårdsbruk ulønsomt, samtidig som den private eiendomsrett er gjort illusorisk. — Resultatet foreligger. Samme vei går det med alle mindre bedrifter, som er startet og ledet på privat initiativ. — Ulønnet arbeid for staten som skatteoppkrevere og ansvar for dette, har hatt god virkning, hvis de ikke blir drept av «moms». Etter at man på denne måte har sagt over de grenser som det var mulig å sitte på, har man nå gått i gang med å få kappet selve stammen ved å få i stand «bedriftsdemokrati». Alt er vel forberedt for å overlevere landet til den internasjonale storkapitals forgodtbefinnende. — Ringen er sluttet. — Bratteli blir betegnet som en stor «statsmann» — av høyre. Quislings innledning til program for Nasjonal Samling er blitt et faktum. Veteran

dengang ikke klarer å kaste av seg den skyld de pådro seg med svindeloppgjøret, at de ikke har klart å tie det hele ihjel hverken hos seg selv eller hos folkeopinionen.

Opphavsmennene og utøverne av urettsoppjøret har faktisk allerede i levende live blitt innhentet av den «historiens dom» de stadig påberopte seg. For rent bortsett fra alle bøkene om Quisling og den evige kretsen om okkupasjonstiden, så skjer det også i det mere skjulte saker og ting. Vi tenker bl.a. på det forskningsarbeide som Universitetet i Bergen driver omkring det som hendte dengang. Vi kjenner således foreløpig til 8 hovedoppgaver i historie som er skrevet fra denne emnekreten.

Så sannheten baner seg da vei, omenn langsomt og gjøre.

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)

serterte og gjenfunnet utenfor Elverum 26. september 1942, skutt i bakhodet.

4. Erich von Kerni, 30 år. Hauptmann. Ble spion i 1943 og leverte mange viktige opplysninger til Hjemmefronten. Da jorden begynte å brenne under føttene hans, fikk han hjelp av denne til å rømme. Vel fri, ble han skutt i ryggen av sine «hjelpere». Han ble funnet utenfor Kornsjø i mars 1945, og ble ved obduksjon identifiert på tennene.

5. Arni Arnhelm, 21 år. Gift og et barn. Feldwebel. Kom bort fra kameratene under en tur i Østerdalsskogene vinteren 1941—42. Ble funnet våren 1942, bakbundet og ihjelfrosset.

6. Arni Kirst, 21 år. Gefreiter. Gift og et barn. Solgte militære opplysninger til Hjemmefronten. Ble hjulpet til å desertere og ble så myrdet.

7. Hans Schiller, 27 år. Oberfeldwebel. Gift og 3 barn. Kom til Norge 27. mai, 1940. Ble under en skitur i Aremark i 1943 slått ned og bakbundet. Han ble fraktet til et lite treskur, hvor han ble bundet til veggen. Her hang han i tauene da tyskerne fant ham 29. april 1943. Ved obduksjonen ble det bevisst at den døde hadde vært utsatt for tortur og dessuten var han sultet ihjel.

8. Friedrich Mann, Alder ukjent. Hauptmann. Ugift. Gikk i britisk tjeneste i 1941. Ble myrdet av sine oppdragsgivere i mars 1945.

9. Selmer Kühl, 37 år. Hauptmann. Gift. Nervetrøbbel i 1944 og deserterte. Ble funnet skutt i ryggen i trakten ved Grue i mai 1944.

10. Wolfgang Schiller, 20 år. Obergefreiter fra Øst-Tyskland. Fikk nervesammenbrudd høsten 1944 og deserterte. Fikk «hjelp» av nordmenn til å komme over til Sverige. På selve grensen ble han funnet med en kniv stående inn i hodet. Dødsårsaken var skytning bakfra. (November 1944).

11. Salomon Arnhelm, 32 år. Hauptfeldwebel. Deserterte i 1943, etter et stort pengetyveri i Oslo. Fikk «kjøpt» seg «billett» til Sverige, men ble av sine «hjelpere» drept og røvet. (Oktober 1943).

12. Walther Eichmann, 19 år. Skutt i maven og halvveis begravd i en myr i trakten ved Magnor. Ble funnet i live, men døde straks etter at han var ført til sykehus. Obduksjonen viste bl. a. at

trass i den statsautoriserte legendeskrivningen som intet har med virkelig historie å gjøre.

den døde manglet tungen; den var skåret ut. (Mars '45)

13. Friedrich Senghel, 24 år. Leutnant. Gift og et barn. Skrev tyske stemningsrapporter. Ble mistenkt, men klarte ved en Kongsvingermanns hjelp å rømme i april 1944. Selve samme K.-mann skot Leutnant Senghel ned og lempet liket ned i en grøft. Der ble han funnet samme måned.

14—15. Walther Schneider, Feldwebel og Karl Engels, Feldwebel. Henholdsvis 26 og 29 år. Begge var gift. Barnløse. Etterforsket Senghels forsvinning. Begge ble skutt bakfra og lempet ut i Glomma. (Mai 1944)

16—17. Hans Fürthem og Erich Fürthem. Begge gefreitere. Brødre og henholdsvis 26 og 28 år. Ugifte. Ble sprenget i luften da de startet sin bil. De var ferdig med et etterforskningsarbeide i Elverum. De var sivile. Da de skulle returnere til Oslo og startet opp bilen eksploderte en sprengladning. De døde øyeblikkelig. (Januar 1945).

18. Jan Galtås. Svensk. 29 år. Ansatt som sjåfør hos tyskerne i Oslo. Ble myrdet da han returnerte til Oslo etter et besøk i hjemlandet i mai 1943.

19. Arne Ericksson. Svensk. 43 år. Mekaniker ved ubåtstasjonen i Trondheim. Ble mistenkt for spionasje. Fikk «hjelp» av Hjemmefronten til å rømme. Ble ettersøkt av Gestapo og funnet i en jordkjeller en mil fra grensen. (Mars 1944).

20. Karl Løffberg. Svensk. 31 år. Mekaniker ved Polizeigericht Oslo. Deserterte i mai 1944. Gjenfunnet død, av tyskerne, like ved Magnor samme måned. Likets hode var skåret av og lå ved siden. Kniven som var brukt til dette sto fastkjørt i likets rygg. (Ifølge obduksjonsrapport).

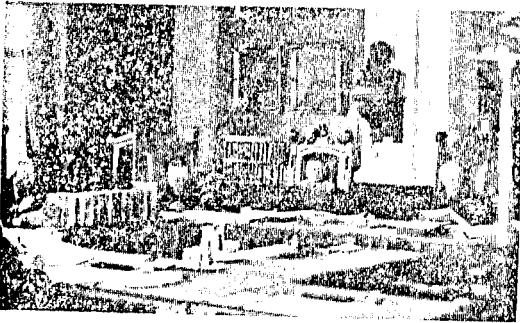
21. Salve Segelfors. Svensk. 42 år. Tolk ved Viktoria Terrasse. Ble med i en illegal gruppe. Leverte denne gruppen opplysninger om forskjellige forhold. Måtte rømme. Etter ca. 8 dager ble han funnet bakbundet og hengt i skogen like utenfor Ørje.

22. Fraulein Irma Gleichner. Tysk. 23 år. Gift. Hennes mann ble i 1943 sendt til Østfronten. Hun begynte da å levere fra seg opplysninger til en illegal gruppe. Opplysningene fikk hun av sine forskjellige elskere som alle var tyske offiserer. Hun ble i august 1944 tvunget til å rømme til Sverige. D.v.s.; hun kom ikke lenger enn til Mysen. Der ble hun funnet under noen trelemmer. Hun var naken, voldtatt og død.

Vennlig hilsen G.K.

ADVOKAT SVERRE HELLIKSEN:

Norsk landssvikoppgjør

— Politisk Høyesterett

Oppgjøret skriver seg fra møte 14. mai 1945 av forhenvede høyesterettsmedlemmer, altså et falsk Høyesterett, som tilsa seg både avgivningsrett og ansettelsesrett og allikevel ble godkjent av andre norske jurister. De forhenvede hadde selv oppsagt sine stillinger i 4½ år før, i desember 1940, ble legalt avsatt og erstattet med et nytt norsk høyesterett av okkupasanten. Dette legale nye Høyesterett ble så etter møtet arrestert og straffet, skjønt de ved sin ansettelse patriotisk hadde andret okkupasanten i å ansette tyske jurister som norsk Høyesterett!

Dette til trots for at vår store jurist, professor, dr. juris Jon Skeie skrev, at der landssviksanordningen i desember 1944 ble gjennomført, ville det bli «den første rettsløshet i Norges historie». Og det ble det ved de forhenvede illegalt å tillata seg retten til å ansette seg selv som Høyesterett og å innføre helt nytt rettsystem, nemlig ved å befatte med de ulovlige Londonanordninger var legal norsk rett, at Norges krig Tyskland varte til 8. mai 1945 og at Norge da var fritt, og de forhenvede var blende om Alliertavtalene 16. mai 1944, der bestemte

det motsatte, men av norsk eksilregjering ble fortiet. De ble først offentliggjort i januar 1950 ved at utenriksminister Lange utga «Overenskomster Med Fremmede Stater 1940—45», hvor man på side 139 ff. kan lese «Avtaler 16 mai 1944 med Storbritannia, USA og Sovjetsamveldet om sivil administrasjon og jurisdiksjon i norske områder befridd av allierte styrker». Men allikevel nekter dommerne gjenopptagelse av dommer, basert på de forhenvedes rettsløsheter.

Alliertavtalene s. 143—149 er Kongens bemyndigelse i London til eksil utenriksminister Trygve Lie om å undertegne avtalene med USA.

Side 152 vedtaes i avtalen med Sovjet, at overenskomsten «er i kraft straks ved underskrivningen 16/5—44», således side 150 av «det høyeste ansvar og den høyeste myndighet (okkupasjonsbestemmelse) for den øverstkommanderende» (punkt 1). Senere vil norsk regjering bli underrettet om å gjenoppta ansvaret for den sivile administrasjon (punkt 2).

«Utnevnelsen av de norske administrative og judicielle tjenestegrener vil bli foretatt av de kompetente norske myndigheter i samsvar med norsk lov» (punkt 5).

Dette er helt motsatt av de

forhenvedes avgjørelse 14/5 1945 om bl.a. frihet for Norge 8/5 1945 og de blodtørstige Londonanordningers legalitet, og gjelder som både alliert påbud og norsk vedtak og tilsvarende i avtalene med England og USA. Før de forhenvede oppga sine stillinger desember 1940 overholdt også de norsk lov som andre norske dommere og som vedtatt av Norge i Haag-anordningene av 1907 i Norsk Lovtidende 1910, side 436, noten. Jfr. s. 500 om Artikkel 43, der påbyr norsk lov for både tysk okkupasjon av Norge før 8/5 1945 og alliert okkupasjon av Norge etter 8. mai 1945. Nettopp det påbud som var de forhenvedes årsak til sin oppsigelse, at okkupasanten for meget sviktet norsk lov, hvoretter de selv helt illegalt opphevet norsk lov til fordel for Londonanordningene om like til dødsstraff for bare medlemskap.

Det ulovlige «Høyesterett» har merkelig nok selv dokumentarisk fremstillet det utrolige møtet sitt 14. mai 45 i Rettstidende 1945, ny side 1 til 10, etter side 64. Hensikten var derved å kunne straffe sine politiske motstandere i «Nasjonal Samling» som forrædere ifølge straffelovens § 86 «under en Krig hvori Norge deltagere». Derfor bestemtes krigsvarighet til 8/5-45 ved norsk uriktig påstand om krigsdeltagelse fra London. De forhenvede må antaes også å ha vært vitende om Ruges telegram 8/6-40 til Stockholm at «Kongen og regjeringen har forlatt landet og befalt meg å innstille fiendtlighetene». Det betyr mer enn krigsslutt, nemlig opphør av fiendskapet. 9/6-40 telegraferte tysk overkommando til Ruge, at «også Tyskland innstillet fiendtlighetene. Der forelå følgende gjensidig overenskomst, ingen norsk tapte krig. Og ingen av de to parter, Norge og Tyskland, kunne rokke denne kontrakt uten ved å fremsette ny krigserklæring og det er på det rene at den situasjon ikke foreligger. I Trondheim 10/6-40 ble vedtatt «samtlige norske stridskrefters kapitulasjon», og tysk okkupasjon av Norge fortsatte av hensyn til felles interesse overfor muligheter for senere vansker i Nord-Norge. Om enkeltheter av falske avtaler og kopier og fortielser gir advokat Sverre Hartmann i sin 1971 utgitte bok «Søkelys på 1940» nærmere detaljer som statsansatt stipendiat i historie. Den bør leses.

De forhenvede må ha vært meget passive etter sin

OSCAR AALL:

Rov- og justismord

Som illustrerende eksempler til belysning av vårt rettsvesens nivå er det yderst interessant hva A.L. og G.K. har bragt frem i serien «Okkupasjonstidens Likvideringer». Ganske særlig interesse knytter det seg til de ni rene rovmord. Akseptert som de så å si er av det norske rettsapparat, viser de klart arten av det rettsvesen vi hadde etter krigen; og i en viss forstand ennå har tegn til omvendelse er nemlig ikke å spore.

Noen strafferettslig reaksjon overfor disse ni makabre finansoperasjoner er det vel ingen som gidder bry seg med. Det ville jo også være meningsløst å straffe disse rovmord begått under okkupasjonstidens opphetede atmosfære når man ikke straffer de justismord som ble begått etterpå. Skulle man

f. eks. dømme dem som tok livet av ekteparet Feldmann måtte man også dømme dem som tok livet av Quisling, Skancke m. fl.

Så forskjellige de to kategorier er i det ytre, har de den samme psykologiske bakgrunn: En oppagittert folkestemming — et vidt utbredt massehysteri, mot førebredt og for det finansielle handlingsmotive. Hos de bestemmende instanser finnes det ikke antydning til nasjonalfølelse. D.v.s.: Rovmorderne fra Kongsvingerkanten og fra Skrikerudtjernet har samme rett til å bli hørt med at de handlet av nasjonale og juridisk respektable grunner — som etterkrigstidens justismordere har til å bli hørt med dette argument.

At de enkelte tilfeller i den siste kategori ble fiffet opp med en del juridiske dikkedarar som mangler i den første — endrer ikke noe ved saken. «Med en rittsuppgjørelse i vanlig forstand... har det ingen ting at göra» — for å sitere Det Internasjonale Rettskontors betenkning.

For dem som har trodd at Heimefronten representerte noe nasjonalt kan det ha virket overraskende at dens ledelse manngant har gått inn for fullt medlemskap i EF. Men når man først har gjenomskuet dette dekknavn «Heimefronten» — og gjort seg klart at det egentlig er en eufemistisk betegnelse for «Finansfronten», og videre funnet frem til den hemmelige kode bak Retts- og Kamouflasjeoppgjøret, er det ikke så overraskende: I første omgang er antagelig medlemskap en økonomisk fordel. Det mener ihvertfall tilhengerne. Og de kan vel saktens ha rett i det.

Og dermed er deres standpunkt gitt. De vil ha penger. Og de vil ha dem hurtig. Deres holdning under okkupasjonen, under det etterfølgende kamouflasjeoppgjør og idag, er i grunntrekk den samme: Alt og alle skal sprelle etter pengenes grimeskaff. Dette er åpenbart mer enn en praktisk livsholdning. Det er en religiøs overbevisning!

Under «Rettsoppgjøret» førte dette credo til at man påla NS-folk mulkt og erstatning trass i at NS hele tiden motarbeidet både tyske konfiskasjoner og alliertinspirert sabotasje overfor norsk eiendom.

«God tro» bak disse erstatningskrav kan bare akseptere

(Forts. side 8)

tinget — pen sal med millionrulling for å sikre representantene livsvarig underhold og kos! Karikatur fra Leinfalls bunne-bok.

gjemte våpenlagre. Tre dager senere møter Rinnan kriminalkommisær Gerhard Strübs, kaptein i den tyske sikkerhetstjeneste. Den dagen ble Rinnan Vertrauensmann 1 med kodenavn Lola — Gestapos første agent i midt-Norge. Han føler seg stor og mystisk — hans fantasier og makt er iferd med å virkeliggjøres. Han utvi-

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvor dette er artikkel nr. 31.

Rapsodi i mord. Annen artikkel.

Vår spesielle medarbeider G. K. skriver:

Leserne vil sikker huske den første delen av «Rapsodi i mord I.» Der står det om 41 myrdede: 31 menn, 2 kvinner og 2 barn. Jeg kan idag bare beklage at jeg nok må korrigere dette antallet. Årsaken til det er en pakke papirer som kom til meg for noen uker siden. Opplysningene som disse papirene inneholdt, øket antallet myrdede til 41 menn, 7 kvinner og 9 barn.

Hva var det som egentlig red visse «mennesker» under okkupasjonen (og etter)? Hvordan kunne dette skje; for siden å bli belønnet med en «heltetittel»?

En svensk avis skrev i februar 1945: «En våg av politiska mord sveper fram över Norge, och den vågen vil fortsätta att stiga!» Hva var det som fikk det offisielle Norge til å «overse» snikmordere og deres bedrifter?

Stoffets karakter er av en slik art, at nervene ofte står på høykant! Denne forferdelige kakofoni av mord, blod og elendighet, virker iblant som skrik fra helvete. —

Jeg har ofte spurt meg selv: Hvordan kan min «kontakt» klare dette? Selve etterforskningen, rent teknisk, er grei nok. Det er bare spørsmål om arbeidsvilje. Men rent psykisk er det en forferdelig Uriaspøst. Han ga meg selv svaret i et lite brev. Hans foreldre ble

begge myrdet under okkupasjonen. Han er besjelet av en fanatisk vilje til å gjøre sitt ytterste i denne sektoren. —

Over 600 mord, hvorav 65 er «godkjente krigshandlinger.» I over 3 år har jeg ikke gjort noe annet enn å forske i upåtalte overlagte drap, se straffelovens § 233. I et land hvor man f.eks. nitid gransker trafikk-forseelser og annet. —

Jeg går nå over til listen som inneholder data og detaljer og 10 tyske statsborgere som alle ble myrdet i Norge.

1. Gustav Fohl. 38 år. Var fra Augsburg. Ugift. Obergefreiter. Var en fremragende sportsmann. Kom som såret til Norge i januar 1944. Ble frisk og skulle reise igjen. Under en tur han tok i Trondheims utkanter ble han kjørt ned av en ukjent bilog drept. Bilsporene røpet hensikten hos bilføreren.

2. Arni von Schnitler. Obergefreiter. 31 år. Gift i Wimphen. 2 barn Elsie og Gert, 4 og 1 år gamle. Von Schnitler kom som såret til Norge i juli 1944. Får i november samme år høre, at hans kone er voldtatt og drept av amerikanske okkupasjonstroppe. Dessuten er begge barna sporløst borte. Hans nerver slår klikk. Søker kontakt med en illegal gruppe i Oslo, som mot militære opplysninger, lover å bringe ham over til Sverige. Begge parter oppfylte vil-

(Forts. side 6)

slo likevel endelig gjengjeldelsens stund.

Så feil kan man altså ta, morderen, baron Wilhelm Grimburg, som nå sitter i en av de høyeste embetsstillinger i Østerrike er det såvisst ingen som vil gjøre noe, aller minst Kempner. I stedet har han anmeldt formannen i den krigsrett som dømte noen av mytteristene og desertørene til døden, og regimentsjefen som anbefalte dommen fullbyrdet, for mord!

Det heter i AFTENPOSTENS beretning at Robert Kempner bygger sin anmeldelse på dokumenter som «ligger lagret i Riksarkivet i Oslo. Fotokopier av dødsdommene er så sent som i oktober 1971 (altså etter at FOLK OG LAND offentliggjorde sin beretning om saken i mai 1971) oversendt Dokumentasjonssentralen i Østerrike. Herfra er så fotokopier av dokumentene igjen sendt til den tidligere sjefsanklager i Nürnberg.»

Det skulle virkelig være interessant å få vite hvem den geskjeftigede nordmann — eller skulle det være noe annet? — er som her har stillet seg til tjeneste for å få rettet baker for smed. Men la nå det ligge.

Det sier seg nesten selv at den beretning AFTENPOSTEN bringer — forøvrig med det temmelig obskure tyske blad «Der Spiegel» som kilde — om affæren i Signaldalen er høyst misvisende. Det berettes at ved den tyske kapitulasjon kom det ordre fra regimentstaben om

Dr. Kempner, rettferdighetens vokter.

batterisjefen kommanderen turligvis slått gimentet og ene ble knept over grensen ble fire av le døden etter skyldig i des militær opprø selsstraffer o net. Dødsdom kvert 10. mai

Dette var navngjetne « Kempner fan mens det virk på batterisje nestkommand interesserte h han altså ann dommer Will regimentsjefe Remold — sine navn be både i «Spiege POSTEN, me den ytterste det gjelder morder, bar Det nevnes in og det anfore idag har «en i Østerrikes d vitenskap og

Vi kan ikke Kempner elle hjelper med POSTEN er u net til myt morderen eft kert fremgår domsdokume dessuten har FOLK OG I ett år siden. være andre han skånes r medvirket ti mytteristene 27 år etterp

La oss imi tysk bok so opp hva som de i Signal Boken er sk fiser i den bundshær, K ter «Gebirgs Kreta und I færen omtal —475 i boke

Det heter offisers bere ken offiserer serer visste dager 1945 det daværen A. K. russi fangenskap. heimevern fra Sverige

Likvideringene — — —

(Forts. fra side 5)

kårene. Schnittler ga dem det de ønsket, og de myrde ham i en bil, som så ble satt i brann. Noen tyske soldater som var forlagt på Sinsen skole, kom til stedet umiddelbart etter at brannen brøt ut og klarte å få sin landsmann ut av den brennende vognen. Han var død. Obduksjonen som ble foretatt på Aker sykehus påviste blåsyreforgiftning.

3. Sondre Busch. Unterscharführer. 19 år gammel og eneste sønn til ekteparet Gerhard og Linni Busch. Hjemsted Naubeim i Nassau. Sondre var ugift og hadde nettopp blitt bra igjen etter en mageoperasjon. Sin rekonvalesens fikk han tilbringe i Norge. Han kom til Oslo i januar 1945. Etter en lang tur den 26. mars, vendte han ikke tilbake til Aker sykehus, hvor han bodde. 29. april fant en tysk patrulje ham på Tørtberg med en stilettkniv i halsen. Sondre var død.

4. Wentzel Zamoni. 23 år gammel. Gestapomann. Hjemmehørende i Ingolstadt i Bayern. Stasjonert i Kristiansand, fra mars 1943. Gift, men barnløs. Ble funnet drevende i fjorden utenfor byen, 23 mars 1944, med overskåret strupe.

5. Zahl von Venckel. 40 år gammel. Ugift. Bilmekaniker. Født og hjemmehørende i Bremen. Kom til Oslo i april 1941. Var utsatt for et biluhell i november 1941, som berøvet ham det venstre benet. Fikk protese. Under en luftetur i Ostmarka (Frognerstrakten), i juli 1944, sammen med 2 tyske venner, kom han bort fra disse. De varslet det tyske sikkerhetspoliti, som etter en kort og intensiv ettersøking fant von Venckel i et myrhull. Han var slått ned og siden trampet ned i et myrhull. Bare benene var synlige over myrkanen. Obduksjonen påviste store mengder myr vann i lungene.

6. Feldwebel. 27 år. Ugift. Var fra Zeits i Thüringen. Kom såret til Oslo i november 1944. Etter en liten tur i det fri som rekonvalesent, 3. februar 1945, vendte han ikke tilbake til Aker sykehus. Han ble ettersøkt og funnet dagen etter i en snehaug nedenfor Bjerkebanen. Han var naken og død. Strupen var overskåret. (Navnet var Otto Batz.)

7. Otto Hörner. 31 år gammel. Leutnant i Luftwaffe. Stasjonert i Trondheim fra juli 1940 til oktober 1943. Skulle reise til Oslo. På toget sørøver skulle han på toalettet. Han kom ikke tilbake. Det ble slått alarm, og toget ble stoppet. Hörner

ble funnet ved siden av baneleget. Kniven sto fremdeles i brystet. Tross alle forhør ble morderen aldri funnet. —

8. Gustav Thor. 34 år gammel. Tjenestegjorde ved det tyske sikkerhetspoliti på «Terrassen», i tiden 11. april 1941 til 26. juli 1943. Da tok han etter kontortidens slutt, sin mappe og reiste hjem til sin leilighet. Han innfant seg ikke på kontoret dagen etter. Etter flere mislykkede forsøk på å ringe dit, reiste noen Gestapofolk til dit. (Et sted på Skillebekk.) Døren ble sprengt, og de fant Thor liggende død i sin seng. Han var bundet, kneblet og pisket ihjel. Piskene; en såkalt «knutekatt», (Håndtak med 5 korte remmer, tett besatt med 4 mm sylspisse pigger) lå ved siden av sengen. Rummet var oversprøytet med blod. Det ble en meget skarp reaksjon på dette fra Gestapos side.

9. Ludwig Zimmermann. 24 år gammel. Feldwebel. Var fra Giessen i Hessen. Ugift. På permisjonsreise i Norge sommeren 1943. Var ivrig friluftsmann. Fredag 23. juli 1943, tok han en tur opp mot Ullevålsseter. Han vendte ikke tilbake. Tyskerne etterforsket forsvinningsnummeret. Fredag 6. august, samme år, ble Zimmermanns lik funnet ved Aklungen. Nakken var brukket og bakhodet smadret.

10. Karl von Strohle. 42 år gammel. Var fra Hanau ved Frankfurt. Gift og hadde 4 barn i alderen 8 til 16 år. Stasjonert i Bergen fra november 1941. Ble funnet drept torsdag 17. september 1942. Liket lå i et gammelt, forlatt trehus i havnestrøket. Den myrdede var kneblet og bokstavelig talt spikret fast i gulvet. Obduksjonen fastslo at Strohle var i live ved korsfestelsen. Dette er handlinger under okkupasjon, og under avtale om våpenstillstand av 10.6.1940 og som egger okkupanten til folkerettsmessige tiltak som man ennå jamrer over i Norge.

Jeg slutter av listen for denne gangen. I to artikler til vil jeg offentliggjøre resten.

Vennlig hilsen G. K.

«REVOLUSJONENS UNDEROFFISERER»

Vi er et folk — en nasjon — når vi sykler nedover i samfunnet, blir vi til et revolusjonært proletariat, eller underoffiserene i et revolusjonært parti. Og når vi kommer oss opp igjen, stiger samtidig også den forferdelige makt som følger våre penger.

THEODOR HERZL
(Zionismens grunnlegger)

Slik en ung nasjonalist —

(Forts. fra side 1)

nasjonale liberalismens/marxismens propaganda.

Men det var selvfølgelig ikke — som kommunistene påstår — en forutbestemt hendelse som her fant sted. Den nasjonalsosialistiske bevegelse var intet redskap for «storkapitalen», eller for kapitalismen overhodet. Den senere utvikling viste det. Den økende makt som Arbeidsfronts representanter ble tildelt ulover i tredveårene var klart i strid med «kapitalens» interesser. Og som professor Loock (hvis bok er blitt omtalt i vår avis) påviste i et foredrag på det tyske bibliotek under sitt Norges-besøk nu i våres: Under den annen verdenskrig forelå det hos Det Tredje Rikes ledelse enda mer viktige planer for en sosialradikal politikk. Politikens primale over økonomien skulle ytterligere befestes.

Anslaget mot de sosialradikale nasjonalister i 1934 virket altså til å utsette og vanskeliggjøre realiseringen av den nasjonalsosialistiske dogmer, styrket de borgerlig-konservatives maktposisjoner, leverte viktig ammunition til Hitler-Tysklands internasjonale fiender. Med andre ord ble her en fundamental feil begått:

II. Den fysiske jødeforfølgelse. Med dette menes de korporlige forulempelser, ødeleggelse av privat jødisk eiendom, skjending av jødiske gudshus o.l. Dette må kritiseres også fra nasjonalistisk, raseteoretisk standpunkt. En meget skarp kritikk mot denne linje kom til uttrykk i det erklærte nasjonalsosialistiske norske tidsskriftet «Ragnarok» etter krystallnatten 1938. For det nye Tyskland hadde disse feiltagelser bare skadevirkninger: Dets fiender fikk vann på mølla, dets venner ble skeptiske.

Positiv var derimot den annen linje i Det Tredje Rikes behandling av jødene: Repatriering. Planer (som strandet på utlandets motvilje) ble luftet om f.eks. Madagaskar som det nye jødiske fedreland.

Det essensielle må vi holde fast ved også idag: Enhver stat må ha rett til å beskytte sitt folks biologiske egenart overfor fremmede. En nasjon er mer enn streker på et kart. Fysisk forfølgelse er ingen logisk konsekvens av et sådant prinsipp.

III. Behandlingen av de øst-europeiske folk under den annen verdenskrig. Det er en velkjent sak at Tysklands invasjon i Russland stort sett ble hilst med begeistring av de anti-kommunistiske, Moskva-underlagte

nasjonaliteter. I slutten aveste bud krigen var denne begeistring tildels avløst av forbitret motstandskamp. Invertfall en av årsakene bak denne forandring var den direkte undertrykkende politikk som den tyske besettelsesmakt slo inn på, særlig overfor det polske og det russiske folk.

Vi kan idag slå fast at denne praksis ikke bare ble en sterkt medvirkende årsaksfaktor til aksemaktens nederlag, men også skapte grunnlag for den uinnskrenkede Stalin-imperialisme etter krigen, og har vanskeliggjort den vest- og mellom-europeiske nasjonalismens fremvekst i etterkrigstiden.

Ett av de sterkeste angrep mot denne politikk kom NSDAPs ledende ekspert på Øst-Europa, selveste Alfred Rosenberg, med i sine etterlatte papirer (utgitt nylig under tittelen «Kritik am Hitlerismus»). Det fremgår av hans anførseler at krefter innen partiet faktisk har fantaset om å gi det østeuropeiske rom nærmest status av koloni under Tyskland.

Hva er bakgrunnen for denne fatale feilpolitikk?

For det første: Gamle motsetninger som følge av århundrelange grensekamper og nasjonalitetskriger, med et inntil grotesk høydepunkt i Versailles-traktatens utlevering av millioner tyskere under tsjekkisk og polsk herredømme, hvilket ble følt som undertrykkelse av de rammede.

For det annet: En positivt ukorrekt oppfatning av den såkalte «slaviske rase», som tillegges mindreverdige egenskaper. Den «slaviske rase» er en fiksjon, som en av nasjonalsosialismens fremste raseteoretikere, Hans Günther, påviser i sin bok «Rassenkunde des deutschen Volkes». Den hvite menneskeart er sammensatt av forskjellige rasegrupper: Den nordiske, den dinariske, den ostiske, den vestiske og den ostbaltiske. Disse finner man igjen, men med ulikt innslag i de europeiske nasjoner. Eksempelvis vet vi at i folk som det tsjekkiske eller det polske foreligger sterke nordiske innslag, det tyske folk har i visse regioner betydelige dinariske og ostiske komponenter.

Å konstruere en grense mellom det «slaviske og germanske» Europa gir liten mening, og en kolonilignende politikk som den annen verdenskrigs tyske, må fra et nasjonalistisk verdigrunnlag forkastes. Den hvite rases ubrytelige samhold på tvers av alle etniske småforskjeller er i dagens situasjon høy-

Er et

(Forts.)

Det n må ikke et alter seg. Et selskap regi syn som de opp har om et s helt og logiske les som uansett eller ik

Et sl ingen n tilé neg kette l: Det vill kring : ker for fisk on i Euro) av Rus de tynn Europa masse i vår ti større

Det s Norden til fo Britse forutse ne inte nen m: Drøn Norden gav se utsalg det sål vår tid ten na: en prø atter l kreve het, idjerv kanskj den i dom, s organi: Vi h ikke v: når vi enet.

FRIHE.

Fribe: plass i én ting ten, det den søn

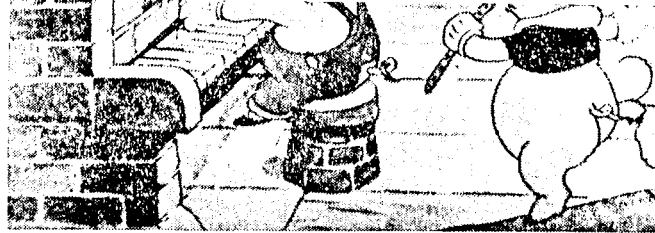
amlet
og i-
ktfak-

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie
OM TV-PROGRAMMET

22 at
store
en ble
streik,
ri og
iheten
ket da
om, at
hind-
lle fa-
Hans
ngrep
nger i
nova,
grun-
senere
00 fa-
ss
beale
funk-
r vårt
denne
i den
ta et
en...
erings-
rer til

Selv om svenskene hadde kalt programmet — marsjen mot Roma — var det lite om opptakten og selve marsjen som ble vist. Det er forsåvidt naturlig nok, så lenge overtakelsen og marsjen var såpass udramatisk og lite å bygge et program rundt. Det man imidlertid

Det ser ut til at alle auten-
tiske bilder fra Mussolinis
Italia eller Hitlers Tyskland
virker så mot sin hensikt,
at man i slike programmer
alltid må trekke inn noe
som gir «balanse». Når man,
som svensk TV, må innrøm-
me at Mussolini allerede
mens han levde var blitt en
legende, skal det mer til enn
(Forts. side 8)

Who is afraid of the big, bad wolf?

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvor dette er artikkel nr. 31.

Vi har vel alle hørt den gamle ordklisjéen: «Ingenting så ondt at det ikke kan bli verre.» Vi kjenner sikkert også: «Ingen regel uten unntakelse.»

Denne og en ny artikkel er to slike unntakelser.

I disse to artikler, som begge er et ekstrakt av utlånte bevismidler, vil jeg legge fram for dere en mordhistorie fra høsten 1942. Disse bevismidler gir et krystallklart bilde av en situasjon som i sin gru overgår alt, fullstendig alt jeg hittil har hatt befatning med.

I den første artikkel vil jeg helt kort nevne hendelsesforløpet — i den andre kommer jeg inn på detaljene. Høsten 1942 ble det begått mange mord i Norge. Under dekke av å kjempe mot tyskerne for Norges frigjøring, fikk mordlysten og

voldsmentaliteten florere. Hvem husker ikke Feldmannstragedien! Hvem husker ikke mordet på Gestapomannen Per Quist Christensen! Utallige tragedier som utspilte seg i grensestrøkene, er et like mangfoldig bevis som sandkornet er i forhold til mordernes skyld.

Mens disse hendelser enten ble «på dømt», eller sgar gjenstand for heder og ære, ble de drepte liggende i sine navnløse og ukjente graver. Ingen, absolutt ingen har for alvor tatt kampen opp mot disse menneskelige monstre, som opptrådte som «dommer» og bøddel i det «hellige demokrati»s navn. Isteden lever de og spiser og elsker som de fleste av oss andre. For — kjære lesere: De skyldige i denne historien lever den dag idag. Deres navn og vita er kjent! Deres adresse har vi!

Det jeg vet om deres «heltegjerninger» er så; men hva med det som ellers hefter ved de selvsamme personer?

Høsten 1942 ble det feiret en blod- og voldsorgie i grenseskogene i Østfold. Som så ofte før, var det vergeløse mennesker det gikk ut over. En familie på syv — mann, hustru og fem barn i alderen 8 til 19 år, ble brutalt myrdet i grensetraktene mot Ørje. Før mordene, ble det øvet brutal voldtekt mot de to eldste barna, to piker på 15 og 19 år. Dette måtte den øvrige familie se på. Et-

Det har kommet meg for øret, at du sliter med litt anstrengt økonomi om dagen? Som din gode venn, skattebetaleren — vil jeg selvsagt hjelpe deg med råd og dåd — i all vennskapelighet.

Du forstår gamle venn, at dårlig økonomi i din stilling må jo grunne i at du sløser for mye. Ja, jeg vet jo hvor mye du holder av dine fattige venner i utlandet, men vi som hjelper deg med noen kroner av og til, ville jo helst sett at du bruker litt mer på deg selv! Ja, jeg liker ikke å nevne dette, men jeg har hørt at folk er litt støtt over den måten du behandler sykehusene og veiene dine på. Men det verste er likevel dette med boligene dine — det må du jaggu få litt sving på.

Så, så — jeg vet jo hvor vanskelig du har det, men du må tåle å høre sannheten, hvis jeg skal kunne hjelpe deg. Se nå bare på alle disse vennene du trekker med deg hjem. Det er jo bare boms og elendighet! De bare utnytter din — ja, la oss kalle det din dumsnillhet. Du mister jo alle de riktige vennene dine på den måten. Det hører jo ingen steds hjemme, at du lar dine boliger misbruke på bekostning av dine sanne og trofaste venner. Det må jeg ha lov til å si, siden jeg hjalp deg med byggingen. Når sant skal sies hadde jeg regnet med — ihvertfall håpet på — å selv få leie et lite krypinn hos deg. Men da min kone snakket med boligformidlingen din — forsvant jo det håpet.

I egenskap å ha vært din venn og støtte gjennom så mange år, ble jeg litt overrasket over å høre, at jeg måtte vente i fire år — minst, før du hadde noe plass til meg. Men kjære Demokrati, jeg har hørt rykter om at dine nye utenlandske venner snart skal bære oss med et langvarig besøk — og de får visst nytte godt av både boligene og trygdene dine? Men sladder skal man jo ikke høre på. — Jeg kan aldri tenke meg at du vil belaste vårt vennskap på denne usannsynlige

ter voldtekten ble alle 7 kvalt med ståltråd — en etter en. Barna først og så

måten. Det vil jo også belaste din allerede anstnomi!

Ja, ja, kjære venn — Det er vel ikke for i «söta bror» har latt til å dele ut fredspris heller få lov til å ta me stakkars fattige hjem, det virkelig nødvendig så mye penger, at du kan føre et anstendig liv ofre noe, sier du? Jo, j liker ikke helt at du of mine vegne! Men du h Det er mye elendighet og alle er like gode, like flinke, og alle er li somme og alle er . . . ler legge på noen avgift — og pass på å få med da har du noe å velg neste gang!

Jeg har tilfeldigvis n her, gamle venn. La ne med: Venstrefjls-avg vel lagt merke til at traskere i venstre fil! I til at enkelte kommer f en andre — og kjære — dette strider imot di per! Derfor føyer vi ti paragraf i forbindelse skatten, at den som venstre fil, må betale byr!

Så har vi fotgjenger en gruppe som har ur sitt medmenneskelige ar lenge! En fotgjenger- venn — og jeg kan gar at du for fremtiden kar innsats til fremmede v det blir sikkert noen k til deg også. Men la nå tinget ditt få alt samme giske er, forstår du, i Stortinget ditt gjør de jobben, så er det ikke får dårligst betalt! Så altså misforstått!

Ja, jeg må stikke nå. jeg har tatt meg en for å gjøre det litt lett og alle de fremmede tar under dine vinger, nemor». Nei, ikke bli ikke takk! Det er bare le plikt mot Dine me kjære Demokrati!

Ha det!

(Forts. side 8)

Marsjen mot Roma.

Likvideringene --

(Fort. fra side 3)

foreldrene. Familiefaren var den siste. Til denne tragedien var det et øyenvitne. Han, en svensk skogsarbeider, fikk disse forferdelige forbrytelser så fastbrent i erindringen, at han senere skrev ned det han hadde sett. Han kunne også fortelle om hvordan morderne så ut. Etter at morderne hadde gått tilbake over grensen, (mordene fant sted på den svenske siden av grensen — noe som jeg skal komme tilbake til i neste artikkel) gikk den svenske skogsarbeideren fram og begravde likene. «Ville inte väcka de döda til livet igen.» Men som han også sa til meg: «Skriv du, men inga namn eller data i tidningen. Polisen skal ha det hela, när jag engång är borta. Det är min lilla försäkring, ser du.»

Jeg skrev mitt manus og han leste og godkjente det. Jeg har hatt muligheter til å kontrollere alle bevismidler, og de er alle som én vanntette.

Morderne, det var fem av dem, lever, som før nevnt, alle sammen idag.

Fire i Oslo, den femte i Hønefoss. Jeg kjenner dem alle!

En gang mordere, idag aktede borgere av samfunnet. Gode stillinger — lykkelige familiefedre.

Men fakta er: Ingen av dem har i alle disse årene vist det ringeste tegn på anger og gru. Den ene Oslo-mannen pluss han som bor i Hønefoss, (det var disse to som øvet voldtekt) har idag egne barn, i omtrent samme alder som de de voldtok og siden drepte.

Det foreligger ingen, absolutt ingen formildende omstendigheter som de kan gjemme seg bak.

Ingenting i denne orgie av voldtekt og mord kan forsvares. De står, en for alle, alle for en, til døden. De har forbrutt seg mot alle former for menneskelig samkvem og hvordan de skal kunne unngå straff, det vet jeg ikke. Den straff som rammer alle som ikke viser en eneste liten tøddel av menneskelighet, vil bli deres. Norsk «lov» kunne ikke ramme dem, det er rikets skam.

Samvittigheten vil gjøre det?

Jeg håper innerlig at så vil skje!

Vennlig hilsen G. K.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv. Telefon 33 49 00

NOK EN ÆRESMINNESTRID.

Det er en gruffull avgrunn av hat og intoleranse fostret av verdenskrigens tøylesløse hetspropaganda en ser ned i fremdeles et kvart århundre etter krigens opphør. Vi har før berettet om hærvirket på den æreslund danske frontkjempere hadde opprettet på privat grunn for sine faine kamerater, og nå meldes det om noe lignende i Belgia. I et telegram fra Brussel heter det således: «Flamske ekstremistorganisasjoner (!) i Belgia har latt reise et minnesmerke over belgiere som deltok på Nazi-Tysklands side i annen verdenskrig og falt på østfronten. Æresminnet har

vakt sterk forbitrelse blant patriotiske (!) belgiske organisasjoner, og krigsveteranforeningen kaller minnesmerket, en offentlig hedersbevisning til landsforrædere'. Myndighetene undersøker nå om det finnes muligheter til å forby minnesmerket.»

LIV OG LÆRE

er tydeligvis to forskjellige ting. Det erfarer man ikke minst i Norge. Pressen og partipolitikere forsøker jo, blant annet ved hjelp av dirigerte «meningsmålinger» å overbevise alle om at de har det store flertall av det norske folk bak seg i alt pjattet om raselikkhet og ne-

gervennlighet. Virkeligheten ser naturligvis helt annerledes ut. Dette slås fast i en bok av en norsk flyver som har virket i FN's tjeneste i Kongo. Det er bare anledningen som har manglet, sier han. Men i Kongo var anledningen der, og det var ingen som i høyere grad enn de norske FN-soldater viste det han kaller «rasehovmót». Det må vel være erfaringene med kongoleserne som har gjort at de norske soldater som tidligere — kanskje takket være skolebøker og presse m.m. — «ikke ante omfanget av ordet rase», kommer hjem som rasesnobber.» Kanskje de til og med har oppfattet hvorfor man ikke vil slippe bantuene til styret i Sør-Afrika, og hvorfor det er rasestrid i USA og England? Og at det snart blir det her også hvis myndighetene (og industriherrene) fortsetter med importen av farget arbeidskraft?

NORGE ER ET FORUNDERLIG LAND. Man er overivrig tilhenger av NATO, hvor Hellas — som man har så meget å innvende mot — er et verdifulle og aktet medlem som nyder godt av stor våpenhjelp og kurtise. Romaunionen derimot, som suspenderte assosieringsavtalen for Hellas på grunn av «oberstene», sa det norske folk «nei» til. Man er kanskje ikke så helt på linje med politikernes syn her heller. Når det ellers gjelder Hellas og Romaunionen, så er det det å si at man i de store land nå begynner å bli lei av alt småstatvrøvlet omkring Hellas og styret der. For når alt kommer til alt, så er business jo business. Det har reist seg sterke røster om å få normalisert EF's forhold til Hellas, idet — som det heter i et telegram, «Forhåpningene om å bli kvitt juntaen og få gjennomført et slags demokrati (! Kanskje noe i likhet med det norske «representasjonsdemokratiet») i Hellas er betraktelig redusert overalt.» Når Norge nå også skal ha en assosieringsavtale med EF, så blir vi trass alt likevel en slags forretningskolleger av Hellas også i tillegg til militærsamarbeidet i NATO.

FORNÆRMET.

Det heter i en melding at den tyske utenriksminister Scheel og hans innflytelsesrike frue er mektig fornærmet på Kinas Mao, fordi de ikke ble mottatt av ham da

For ungdommen --

(Fort. fra side 4)

este-orientert? Eller enda klarere, burde ikke grenser av hensyn til artsbevarelsen settes?

b) Kontroll med miljøødeleggelsen krever i visse industrier og i kommunene enorme finansielle midler, og forekommer i mange tilfelle ugjennomførlig. Vil det rådende system og dets lederskap ha evne og vilje til å realisere de nødvendige tiltak, mot kapitalens egeninteresser, og særlig mot de multinasjonale konglomeraters interesser? Vil man være i stand til å avkreve den omsvermede konsumenten de nødvendige ofre?

c) Da ikke alle industristater vil gjennomføre samme lover mot naturforgiftningen, oppstår konkurranseforvridninger på grunn av ulike kostnader. Fordelen her for de multinasjonale storkonsern ligger i dagen. Disse kan forlegge særlig belastede produksjonsgrenser til land med svakt utviklet lovverk. Hvem skal beskytte de rammende nasjonale industrigrenser mot denne nye, livstruende form for dumping?

Til a): Enhver teknologi må i fremtiden prøves ut fra graden av fare den utgjør overfor omverdenen, og ut fra dens mulige, negative virkninger (også i politisk, sosiologisk og biologisk henseende). Høvlige kontrollinstanser må organiseres, og utstyres med absolutt autoritet. (Totaløkonomiske feilutviklinger, f.eks. den overdrevne individualtransport med privatbilen, må stanses og omlegges, selv om dette vil medføre smertelige inngrep). Uomgjengelig nødvendig er likeledes styring,

samarbeid og konsentrasjon av den statlige og private forskning omkring de tyngdepunkter som er i samsvar med målsettingene til en nasjonalistisk, europeisk økonomi.

Til b) og c): Besvarelsen av disse spørsmål går ut over økonomiens område, og leverer tilstrekkelige argumenter for kravet om nye, statlige strukturer, som sikrer politikens primat over økonomien, og som gjør det mulig for det politiske lederskap å sette ut i livet de tvingende nødvendige, men upopulære tiltak, uten at dette medfører politisk selvmord. Det parlamentariske demokrati i sin nuværende form er ikke i stand til dette.

SLUTT.

Fascismen --

(Fort. fra side 5)

en engelsk propaganda-film for å oppnå en slik balanse — så det innslaget kunne man ha spart seg.

Ellers fikk man vite, at utenlandske journalister var imponert over den samferdsels-politikk fascistene innførte. De elendige veiene ble utbygd og for første gang gikk togene til rett tid. Fascismen krevde handling og disiplin! At TV-kommentatoren spøkte med at fascistene arrangerte masse-bryllup i Roma, kommer vel bare av at han er uvitende om at han selv bor i et land som er midt oppe i en nativtets-krise.

Og altså — 50 år siden fascistene startet marsjen. En marsj, som å dømme etter MSIs framganger, så langt fra er avsluttet!

FOLK OG

Kierschowsgt.

Telefon 3

Boks 3214

Ekspedisjonstid: fredag fra kl. 1 Mandag og lørdag torst stengt.

Redaktør Melso: påregnes truffet ende avtale.

Abonnementspr

Kr. 70,— pr. år,

halvår i Skandin

kr. 40,— pr. halv

omslag innenland

pr. år, kr. 40,—

Bruk postgiron

Løssalg i

Utgiver A/S FOL

Viking Boktrykt

21172

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvor dette er artikkel nr. 33.

FUNNET I.

Vår spesielle medarbeider G. K. skriver:

Dette er en historie om et funn. Det var ikke jeg som gjorde funnet, men en venn av meg. For vel 16 måneder siden, fikk jeg en liten brev-lapp. På den sto det: «Du må ta —banen til endestasjonen. Jeg venter deg kl. 10.30 i morgen». Jeg lurte veldig på hva det var. Tenkte først på å ringe, men lot det være. Dagen etter tok jeg banen til bestemmelses-stedet. Været var tungt, med skyer som drev i rasende fart, og det duskregnet. Min venn ventet på holdeplassen. Han var alvorlig og blek. Jeg sa ingenting, men tenkte: Hva i all verden er det nå?

«Jeg har gjort et forferdelig funn», sa han. «Du vet at jeg er en hund etter å snuse opp merkelige stener. For 8 dager siden holdt jeg til oppe i en skjæring, noen kilometer unna. Jeg var kommet meg ned i en liten klove, satte meg ned og tente meg en røyk. Mens jeg lot øynene vandre, fikk jeg se det blinket i noe. Det var like ved noe som liknet inngangen til en liten hule. Jeg tok opp det som blinket. Det var en gullring, siselert og med en liten sten. Det var den som blinket. Her har du ringen.» Jeg tok ringen og så at det på innsiden var gravert: «Til min elskede Erich.» Ringen var et nydelig arbeide; antagelig orientalsk filigran. Stenen var en liten diamant. Datoen var der også: 24.12 1943. Det stökk i meg og jeg snudde meg til — la meg kalle ham Arne —.

«Fant du mer» — spurte jeg. «Ja», sa han. «Det var det jeg gjorde. Men jeg vet ikke hvor meget eller hva det er. Da jeg hadde funnet ringen, ble jeg meget nysgjerrig, og tok til å lete rundt funnstedet. Tilslutt tok jeg i det jeg orket, velte unna den minste stenen som sto foran inngangen til det som så ut til å være en hule. Jeg la meg på knærne og krøp innover ca. 1 meter. Like ved ansiktet mitt, ligger en hodeskalle. Jeg krøp ut igjen, gikk min veg og reiste rett hjem. Tenkte først at dette var noe jeg måtte melde, men så tenkte jeg på deg. Kanskje du vil se på dette? Jeg skal følge deg opp dit.»

Jeg nikket, og vi vandret bortover i skogen. Det blå-

ste, og det var ikke et menneske å se. Underlige tanker gikk gjennom mitt hode. Jeg hadde en følelse av å være på vei til et rettested. Hadde jeg da visst hva jeg ville få se, hadde jeg snudd og rømt. Politiet hadde fått ta over det hele. —

Etter en drøy time klatret vi opp en bratt skråning. Store og underlige stenformasjoner dannet et bilde, vel egnet til å skape stillhet i sinnet. Like under toppen

(Forts. side 7)

ALARIK:

Nazistene erobrer Baltimore i USA

ÅNDEN SOM GÅR SLÅR TIL IGJEN

Mordet på George L. Rockwell, lederen av det amerikanske nasjonalsosialistiske parti, var et fryktelig slag for den unge bevegelsen, men det greide ikke å sette en stopper for dens videre virksomhet. Under slagordet «White Power» har disse unge forkjempere for det hvite Amerikas tradisjoner foretatt stadig nye fremstøt, og det blir fra dag til dag fler og fler som har sett det nesten utrolige: Stormavdelinger med hakkekorsarmbind og fane — på marsj over Amerikas jord!

Det siste fremstøtet er opprettelsen av et nytt lokalt hovedkvarter i byen Baltimore. Det befant seg til å begynne med under en bokstavelig talt konstant be-

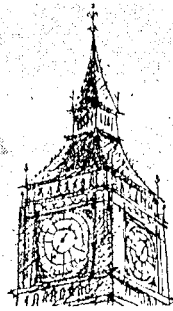
leiring av venstre-elementene i byen. Og man ble hurtig klar over at politiet ikke ville foreta seg noe som helst for å sikre lov og orden i dette spesielle tilfellet. Til tross for at venstrebandene gikk til angrep gjentagne ganger og benyttet seg av kasteskyts som stener og flasker, ble ingen av bråkmakerne tatt hånd om. Det var ganske tydelig for enhver at myndighetenes manglende interesse for saken skyldtes at man ønsket å se nazistene pakke sammen og dra sin vei etter all medfarten. Denne måten å praktisere likhet for loven på, kjenner vi jo også fra vårt eget land, hvor det i sin tid bare var de rødes møter

(Forts. side 8)

Vi ser på noen få av årets bøker

Richard Herrmann om det britiske parlament.

Richard Herrmann: Under Big Ben. Cappelen.

Den ytterste sultegrense — slik man senere også har praktisert det overfor andre folk. Og flere og flere har vel også i den senere tid fått øynene opp for at det var Englands Churchill og hans krigsparti som tilslutt fikk drevet også vårt land ut i krig og elendighet. Mange av dette blads lesere har jo også smertelige erfaringer for de onde råd som ble utklekket av eksilfolkene borte i London under annen verdenskrig. Men, likevel altså! Kjerligheten til dette England, som på så mange slags vis står oss uendelig fjert, men likevel nesten er som oss selv, den er visst utryddelig.

Det er vel noe av hemmeligheten ved det tak Richard Herrmanns kåserier og bøker om britiske forhold har på så mange norske lesere. Bøkene selges i store opplag, og denne siste vil visseilig følge forjengernes eksempel. Personlig synes vi den kanskje er Herrmanns beste.

Det er visst ikke meget Richard Herrmann ikke vet om det britiske parlamentet under Big Ben, denne teatraliske, oppstyltede forsamling som sleper seg frem under byrden av gammelt museumsstov og urokkelig konservatisme. Og det siste gjelder enten de enkelte parlamentsmedlemmer kaller seg konservative eller Labour. Nye medlemmer, som kommer inn i det gamle museumsparlamentet, har ofte svoret på at nå skal de gjøre vei i vellinga og åpne dørene for modern times, men det skal ikke mange månedene til for de blir som de andre med middelalderspindelnev også i moderne langt hår og skjegg.

Fornøydlig er det å lese om, og Herrmann er jo en forteller av de sjeldne, velsignet muntlig også i sine bøker.

Boken har forøvrig også en viss aktuell interesse, ettersom den faktisk også berører et forhold som i disse dager ryster norsk parlamentarisk liv etter folkeavstemningen, som slo fast at folkets stortingsrepresentanter hadde fjernet seg totalt fra folket selv. Er det så folket som er avgjørende, eller dets for tre år siden valgte representanter? Kan representantene kort sagt være seg selv nok? Og behøver de ikke engang å ta hensyn til det parti de er utgått fra?

Nå skraker de stortingsmenn som ble rammet av folkeavstemningens mistillitsvotum opp om «demokratiet» som atter er i fare, d.v.s. ikke det vanlige demokrati, men deres private, som en nå kaller «representasjonsdemokratiet».

Om det britiske parlament slår Herrmann fast at «stort sett går tingmennene i flokk, man kommer ikke utenom det. Tiden for selvstendige politikere er ugjenkallelig forbi, de store partiene er blitt dampciviler som knuser alt som kommer i veien for dem».

Og han peker videre på noe som spesielt de opprørske stortingsmenn i Venstre burde merke seg, nemlig at det ikke er personene velgerne stemmer på, men på partiene. Om man satte en ku opp som kandidat for det ledende parti, så ville den bli valgt, hevdes det.

Men er dette sant i Storbritannia med dets enmannskretser, hvor kandidaten dog har noen kontakt med den enkelte velger, hva så med Norge med store valgkretser og en lang liste av ulike navn, stort sett fastsatt av partistyrerne, å stemme på? Vi skulle tro at om Dagros hadde stått på listen istedenfor Heide Seip, eller Lita Lita istedenfor Hegegunn, så ville de nok blitt valgt.

Vel, slik kan Herrmanns bok også gi utgangspunkt for betraktninger over dagens forunderlige norske demokrati. Rent bortsett fra at den altså også byr på udesvarlig underholdende lesning.

Skulle vi ha en liten innvendning å gjøre mot boken og dens forfatter, så måtte det da være dette at Herrmann etterhvert har utviklet seg til å bli en mere lojal brite enn de aller, aller fleste innfødte. Rett som det er yter forfatteren sin tribut til Storbritannias gløvedige kamp for «frihet og rett» i annen verdenskrig, uten motforestillinger av noen art. Og dog vet jo visseilig Richard Herrmann bedte.

Siegfr.

Jahn Otto Johansen møter Kina

Jahn Otto Johansen: Møte med Kina. Cappelen.

Så har TV's Jahn Otto Johansen gjort en reise igjen og nedkommet med en ny bok: Møte med Kina.

Hvor uenige vi ofte er med den noe rodmende Johansen, så må vi jo innrømme at han har sans for journalistiske poenger og at han også anretter dem vel.

Nå vet vi ikke hvor pålitelige hans observasjoner kan være etter dette meget korte møte med det veldige og mangeslungne Kina. Vi skulle tror at han vel som så mange andre for ham kan ta feil av dette gule folket som er så forskjellig fra oss nordboer både i sinn og i skinn. Men et lite inntrykk fra overflaten av det som

(Forts. fra side 7)

